Voice From The SHADOWS

Presente By :

Community Encouragement Foundation

Funded By :

SWASA

රැව්දෙන හදවත

மௌனம் கலைத்த குமுறல்கள்

නිහඬ කළ කතුන්ගේ

අතීත මතකයන් තුළ,

සිරව තිබූ දිරිය හඬ.....

Sex Workers & Allies South Asia (SWASA)

පිළිගැන්වීම

දන්නා නොදන්න බොහෝ දනන්ගේ

මන දොල පිනවන්නට,

මහ මඟට වැද,

අනේකවිධ.....

කායික, මානසික, වාචසික පීඩාවන්,

එකසේ දරාගනිමින්ද,

නීතියේ රැහැන් අතර

සිර වෙමින්ද,

බත ඉල්ලා හඬන

දරුවන්ගේ කුස පුරවාලන්නට,

ජීවිතයේ වටිනාම කාලය

උනුන් වෙනුවෙන් කැපකරමින්

මහ මඟට වැටුණු

දිරිය ගැහැණුන්ට

පුදමි සෙනෙහසින්

සදා දිරියක් වන්නට..........

විශේෂ ස්තුතිය

- නෑසුණු කතා අතර සිරවූ කතා පෙළ ගළපාලන්නට මූල්‍යමය අනුග්‍රාහක දායකත්වය දැක්වූ Sex Workers and Allies South Asia (SWASA) ප්‍රධානී Meena Saraswathi Seshu මහත්මියට, එහි දකුණු ආසියානු සම්බන්ධීකාරිකා නීතීඥ Aarthi Pai මහත්මියට සහ ශ්‍රී ලංකා සම්බන්ධීකාරිකා නීතීඥ පූජනී ගලප්පත්ති මහත්මියට,
- අනේකවිධ බාධාවන් හමුවේ සෘජුව සිටගන්නට මඟ පාදා දෙමින් රාජ්‍ය අංශයේ රැකවරණය හා මඟපෙන්වීම ලබාදෙන රාජ්‍ය පරිපාලන, ආරක්ෂක, සෞඛ්‍ය ඇතුළු පහසුකම් හා සේවා සපයන සියළු රාජ්‍ය ආයතනයන්හි කාර්ය මණ්ඩලයට,
- ශ්‍රී ලංකවේ සතර කොන ගම් දනව් සිසාරා දිරිය කතුන් සොයා සෙනෙහසින් තතු විත්ති ගොණු කළ, ප්‍රජා දිරිය පදනමේ නියමුවරිය වන සාම ශ්‍රී දේශ ශක්ති ඉන්ද්‍රානි කුසුමලතා මහත්මියට, අධ්‍යක්ෂ මණ්ඩලයට හා රම්‍යලතා චන්ද්‍රකාන්ති, අයිරිංගනී සිල්වා ඇතුළු කාර්ය මණ්ඩලයට,
- ජීවිතයේ කටුක අත්දැකීම් කඳුළු අතුරින් වචන බවට පෙරළන්නට තරම් සිත් සවිමත් කතා නායිකාවන් ඇතුළු ප්‍රජා දිරියේ සියළුම සාමාජිකාවන්ට,
- ගැළපෙන නොගැළපෙන වචන එක පෙළට ගලපාලමින් හා කතා රසය ඔප්නංවමින් කඳුළු කැට අකුරු බවට පෙරලූ සුරේෂ් ජයවර්ධන මහතාට,
- ඉතා සමීපස්ථවම කතා පෙළ දෙමළ භාෂාවට පරිවර්ථනය කළ එම්.ජේ.ඒ. නාසිර් මහතාට සහ ඉංග්‍රීසි භාෂාවට පරිවර්ථනය කළ එස්. සිවගුරුනාදන් මහතාට,
- මෙම සාමූහික ප්‍රයත්නය යථාර්ථයක් බවට පත් කරගැනීමට අනේකවිධ අයුරින් සහයෝගය හා දිරිය දුන් ඔබ සැමට,

පිළිගැන්වීම

දන්නා නොදන්න බොහෝ දනන්ගේ

මන දොල පිනවන්නට,

මහ මඟට වැද,

අනේකවිධ.....

කායික, මානසික, වාචසික පීඩාවන්,

එකසේ දරාගනිමින්ද,

නීතියේ රැහැන් අතර

සිර වෙමින්ද,

බත ඉල්ලා හඬන

දරුවන්ගේ කුස පුරවාලන්නට,

ජීවිතයේ වටිනාම කාලය

උනුන් වෙනුවෙන් කැපකරමින්

මහ මඟට වැටුණු

දිරිය ගැහැණුන්ට

පුදමි සෙනෙහසින්

සදා දිරියක් වන්නට..........

විශේෂ ස්තුතිය

- නෑසුණු කතා අතර සිරවූ කතා පෙළ ගළපාලන්නට මූල්‍යමය අනුග්‍රාහක දායකත්වය දැක්වූ Sex Workers and Allies South Asia (SWASA) ප්‍රධානී Meena Saraswathi Seshu මහත්මියට, එහි දකුණු ආසියානු සම්බන්ධීකාරිකා නීතීඥ Aarthi Pai මහත්මියට සහ ශ්‍රී ලංකා සම්බන්ධීකාරිකා නීතීඥ පූජනී ගලප්පත්ති මහත්මියට,
- අනේකවිධ බාධාවන් හමුවේ සෘජුව සිටගන්නට මඟ පාදා දෙමින් රාජ්‍ය අංශයේ රැකවරණය හා මඟපෙන්වීම ලබාදෙන රාජ්‍ය පරිපාලන, ආරක්ෂක, සෞඛ්‍ය ඇතුළු පහසුකම් හා සේවා සපයන සියළු රාජ්‍ය ආයතනයන්හි කාර්ය මණ්ඩලයට,
- ශ්‍රී ලංකවේ සතර කොන ගම් දනව් සිසාරා දිරිය කතුන් සොයා සෙනෙහසින් තතු විත්ති ගොණු කළ, ප්‍රජා දිරිය පදනමේ නියමුවරිය වන සාම ශ්‍රී දේශ ශක්ති ඉන්ද්‍රානි කුසුමලතා මහත්මියට, අධ්‍යක්ෂ මණ්ඩලයට හා රම්‍යලතා චන්ද්‍රකාන්ති, අයිරිංගනී සිල්වා ඇතුළු කාර්ය මණ්ඩලයට,
- ජීවිතයේ කටුක අත්දැකීම් කඳුළු අතුරින් වචන බවට පෙරළන්නට තරම් සිත් සවිමත් කතා නායිකාවන් ඇතුළු ප්‍රජා දිරියේ සියළුම සාමාජිකාවන්ට,
- ගැළපෙන නොගැළපෙන වචන එක පෙළට ගලපාලමින් හා කතා රසය ඔප්නංවමින් කඳුළු කැට අකුරු බවට පෙරලූ සුරේෂ් ජයවර්ධන මහතාට,
- ඉතා සමීපස්ථවම කතා පෙළ දෙමළ භාෂාවට පරිවර්ථනය කළ එම්.ජේ.ඒ. නාසිර් මහතාට සහ ඉංග්‍රීසි භාෂාවට පරිවර්ථනය කළ එස්. සිවගුරුනාදන් මහතාට,
- මෙම සාමූහික ප්‍රයත්නය යථාර්ථයක් බවට පත් කරගැනීමට අනේකවිධ අයුරින් සහයෝගය හා දිරිය දුන් ඔබ සැමට,

පිටු පෙළගැස්ම

		පිටුව
1.	සමන්තිගේ කතාව	01-06
2.	දේවිකාගේ කතාව	07-12
3.	මහේෂ්වරීගේ කතාව	13-16
4.	අනීශාගේ කතාව	17-21
5.	මිලානිගේ කතාව	22-26
6.	පසුවදන	27-28
7.	දෙමළ භාෂා පරිවර්ථනය	30-65
8.	ඉංග්‍රීසි භාෂා පරිවර්ථනය	67-91
9.	ඔබේ මතයට ඉඩක්	92-94

01. සමන්තිගේ කතාව

රැකියාවක් කියන්නෙ, කෙනෙකුගේ ජීවිතය ජීවත් කරවන සහ තවත් බොහෝ දෙනාගේ ජීවිත සරු කරවන මාවතක්. මා දන්නා තරමින් මේ ලෝකෙ සෑම රැකියාවකටම ආවේණිකවූ අනන්‍යතාවයක් තිබෙනවා. වෘත්තීය ගරුත්වයක් තිබෙනවා. ඒ ඒ වෘත්තීන් මත පදනම්වූ සමාජ ආරක්ෂණයක් තිබෙනවා. ශ්‍රී ලංකාවේ පවා නීතියෙන් සම්මත නොවූ බොහෝ ක්ෂේත්‍ර වලට පවා වක්‍රාකාර පිළිගැනීමක් ලැබෙමින් 80 - 90 දශකයන්ගෙන් පසුව රාජ්‍ය අනුග්‍රහයන් හා සමාජයේ අවධානයන් හිමිව තිබෙනවා. නමුත්, ලිංගික වෘත්තිකයාට, විශේෂයෙන් ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවට අත්ව ඇති ඉරණම දශක ගණනාවක් තිස්සේ එකම තැන පල්වෙමින් තිබෙනවා. ඒ නිසාම එදා මෙන්ම, අදටත් ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාව නිරන්තරයෙන් කොන් කිරීමටත්, වෙනස්කොට සැළකීමටත්, නොසළකා හැරීමටත් ලක්ව තිබෙනවා. එය සරළවම පැහැදිළි කළහොත් "මනුෂ්‍ය ශරීරයක් තුළ සිරකර සිටින පාරිභෝගික භාණ්ඩයක් වැනියි" මිනිස්සුන්ට අවශ්‍යවූ විට ගිජුකමින් තුරුලට ගෙන, අවශ්‍යතාවය ඉටුවූ විට පිළිකුලෙන් ඉවත දමනවා. වසර ගණනාවක් පුරා ඒ සම්බන්ධයෙන් මා ලද අත්දැකීම් මෙතෙකැයි කියා පවසා නිමකරන්නට බැරි තරම්ය.

මම නමින් "සමන්ති" ලෙස මගේ හඬ අවදි කරන්නම්. 1970 දශකයේ මා උපත ලබන්නේ සීතල නුවරඑළියේ තේ වතු යායක් පාමුලවූ ලැයිමකයි. මගේ මව්පිය දෙපළ වතු කම්කරුවන්. මා සහෝදර සහෝදරියන් 05 දෙනෙකුගෙන් යුත් පවුලේ බාල දියණියයි. නමුත්, එවකට මගේ අම්මාට උපත් පාලනයක් කරගත නොහැකිව සිටි මොහොතක අනපේක්ෂිත ගැබ්ගැනීමකින් මා මව් කුසට එන්නට ඇතැයි නිතර සිතේ. එතරමටම මා පවුල තුළ අනේකවිධ දුක් ගැහැට වින්දෙමි. වැඩිමහල් සොයුරු සොයුරියන් තම තමන්ගේ ලෝක වල කැදලි සාදාගෙන නික්ම ගිය කළ මා ලැයිමේ ලෑලි බිත්ති 04ට කොටුවී කෑමක් බීමක් නොමැතිව ගෙවූ දින ගණනින් කියන්නට බැරි තරම්. දෙමව්ලියන් උපයන මුදල් ඔවුන්ගේ සුඛවිහරණයටම පමණි. මගේ තාත්තා උදේ පාන්දර සිටම මත්වතුරින් නැහැවී සිටියේය. අම්මාද ඊට නොදෙවෙනිය. ඔවුන් දෙපළ සවසට ගෙදර එන්නේ හොඳ සිහියෙන් යැයි කියා කීමට ඇත්තේ දෙඅතේ ඇඟිලි ගණනටත් අඩු දින ගණනකි. දිනපතා ගෙදර රණ්ඩුසරුවල් වලින් අඩුවක් නැත. බොහෝ විට කෙළවර වන්නේ මගේ ගිණුමෙනි. අහිංසක මං පවු යැයි අදටත් මා සිතමි. බඩගිනි දරාගන්නට නොහැකිව ගස්වල ගෙඩි කෑවෙමි. අල හාරාගෙන පුළුස්සා කෑවෙමි. දන්නා හඳුනන අයගෙන් ඉල්ලාගෙන කෑවෙමි. කෙසේ හෝ වත්තේ බලධාරීන්ගේ හෝ එවකට රජයේ නිලධාරීන්ගේ බලපෑම නිසාම මා පාසල් යැවීමට දෙමව්පියන්

කටයුතු කළේය. මාද ඉගෙනගැනීමටත් වඩා නිවස නමැති අපායෙන් මිදී පාසලේ ගෙවන දිවිය මිහිරි නිසාම දිනපතා පාසැල් ගියෙමි.

කෑමට බීමට ඇති ආශාව නිසාම මුදල් උපයන්නට සිතුණි. එහෙයින් 09 ශ්‍රේණියෙන් පසුව පාසලට සමුදී අම්මලා වැඩ කරන තේවත්තේම තේදළු නෙළන්නට එක්විය. නාඹර ගැටිස්සියක් දුටු විගස වත්තේ මහත්තයා මෙන්ම වතු කංකානම්ලාද මල වට බඹරුන් මෙන් රොන් ගන්නට පොරකන සැටි එවකට නොතේරුණාට, දැන්නම් යහමින් තේරෙයි. පාසල් සමයේ කොල්ලන් විහිළුවට කියනා වදනක් ඇත. "තේරෙයි - කල් යයි" විහිළුවෙන් කීවද, එහි ගැඹුරු අරුතක් ඇත. අප කිසියම් වරදක් කරන විට ඒ අවස්ථාවේදී නොවැටහුණද, පසුකාලීනව එය හොඳින් වැටහෙණු ඇත.

නමුත්, එය තේරුම් යනවිට බොහෝ ප්‍රමාදවී හමාරය. වතු කංකානම්ලාගේ මෙන්ම වත්තේ මහත්තයාගේද වහසි බස් වලට මා ඕනෑවටත් වඩා රැවටී ඇත. යම් යම් වරප්‍රසාද ලබා දෙන බව පවසමින් එවකට ළපටි සිතක් ඇති මා ලිංගික වහලියක සේ ගෙන උන් රිසි සේ පැණි බිව්වාය. මා එකවර කිහිපදෙනෙකු අතින් අතවරයට පත්ව ඇති බව පසුකාලීනව වැටහුණද නීතිය හමුවට හෝ උන් සමග උරෙණුර ගැටීමට මට හැකියාවක් නොවුණි. දෙමාපියන් මා හදන්නට ඇත. වදන්නට ඇත. තිරිසනුන්ටත් වඩා කලියෙන් දරුවන් අතහැර නිදැල්ලේ යැවීම නම් නොකළ යුතුමය. මිනිසුන්ට වඩා තිරිසනුන් ලඟ මනුදම් ඇත. ඔවුන් එවකට මා පරෙස්සමෙන් රැකබලා ගත්තේනම්, මාගේ ජීවිතය මීට වඩා සුරක්ෂිත වනු ඇත.

යමක් තේරුම් බේරුම් කරගතහැකි වියට පාතබද්දීම, වතු සල්ලාලයන්ගෙන් මිදී, විදෙස් ගෘහ සේවය සඳහා සවුදි අරාබියට යාම මා ලද මහත් අස්වැසිල්ලක් යැයි සිතුවෙමි. නමුත් ගෙවුණේ ඉතාම කෙටි කාලයකි. මා සේවය කළ නිවසෙහි පියා, දරුවන් ඇතුළු සියළු වැඩිමහල් පිරිමින් වැල නොකැඩී මාහට අතවර කරන්නට පෙළඹුණි. ගෙහිමි කාන්තාව වෙත පැමිණිලි කිරීමේදී සිදුවූයේ කබලෙන් ලිපට වැටීමටය. තම නිවසේ පිරිමින් රවටාගත්තා යැයි අභූත චෝදනා නගමින් ඇයද අනේකවිධ කරදරයන්ගෙන් මා පෙළන්නට විය. කෙසේ හෝ නිවසින් පැන ගොස් දිවි බේරාගෙන රජයේ මැදිහත්වීමෙන් නැවත ලංකාවට පැමිණියෙමි. මට මා ගැනම කේන්තියක් උපදී. අඟපසඟ හැඩට තිබීම මගේ වරදක් නොවීය. ඒ මාගේ උපන් හැඩයයි. නමුත් සමහර පිරිමි සිතන්නේ මා උන් වෙනුවෙන් උපන් භාණ්ඩයකි යනුවෙනි.

ලංකාවට පැමිණි විගස මට අවශ්‍ය වූයේ පිරිමින්ගෙන් එල්ලවන කරදර වලට පළිහක් සේ සිටගතහැකි පිරිමියෙකු විවාහ කර ගැනීමයි. ආදරය හා රැකවරණය ලබමින්, එකිනෙකා අතර අවබෝධයෙන් ජීවිතය බෙදා ගැනීමට මා ප්‍රිය කළෙමි. ඒ නිසාම වැඩිහිටි ආශිර්වාද නොතකා, මගේ කැමැත්තට විවාහයක් කරගෙන අපි මාතර ප්‍රදේශයේ පදිංචියට ගියෙමු.

ස්වාමි භක්තිය උපරිමයෙන් පුදමින් මා ඔහුට සියල්ල ඉටුකර දුනිමි. රට රස්සාවෙන් ඉපැයූ ධනය කෙමෙන් කෙමෙන් ක්ෂයවී ගියේය. සැමියා උපයන දේ සහ මා ඉතිරිකරගත් දේ පවා අසීමිතව වියදම් කරන බවට ආ සැකයක් මත සොයා බැලුවෙමි. සැමියා ගලවාගත නොහැකි අන්දමින් මත්ද්‍රව්‍ය භාවිතයට ඇබ්බැහිවී සිටි බව එතෙකුදු මා නොදැන සිටියෙමි. ඒ වන විටත් මා නැවතත් ප්‍රමාදය, දියණියන් දෙදෙනෙකු සහ පුතණුවෙකුගේ මවක් වූ මාහට ආපසු හැරීමට නොහැකි විය. ඒ මගේ දරුවන්ට පියෙකු අහිමි වනු ඇති නිසාවෙනි. කුඩා කළ මා අත්විඳි එකදු දුකක් හෝ දරුවන්ට නොදෙමියි දැඩි ස්ථාවරයක මා සිටියෙමි. නමුත්, අවාසනාවකට ඔහු අප සිව්දෙනාම අතහැර වෙනත් පහසක් සොයා ගියේය. "ගිය හකුරට නාඬන්නේ, තියෙන හකුර රැකගන්නේ" කියා මා මාගේ දරු තිදෙනා වෙනුවෙන් නොසැලී සිටියාය. එදා අප අතහැර ගිය සැමියා මෙතුවක් කාලයකට නැවත මුණගැසුනේ නැත. සැමියා අප අතහැර යනවිට මගේ පුතාට යාන්තමට මාස 06ක් පිරුණා පමණි. "දරුවනේ, නුඹලාට අම්මාත්, තාත්තාත් යන දෙදෙනාම මමම වෙමි" යනුවෙන් සිත ධෛර්යයට පත්කර ගනිමින් නැඟීසිටි මා අද යකඩ ගැහැණියකැයි මටම සිතේ.

දරුවන් දිනෙන් දින ලොකුමහත් විය. විදෙස්ගතව ගෘහ සේවයේ යෙදුණා මිස මා දන්නා වෙනත් වෘත්තියක් නොමැත. උපතින් ගෙනා සහජ හැකියාවන්ද ආර්ථික උත්පාදනයක් දක්වා සංවර්ධනය කරගෙන නොමැත. දරුවන්ටත්, මටත් මාම පමණි. කුමන හෝ රැකියාවක් සොයා ගන්නා අටියෙන් දින ගණනාවක් දකුණේ නගර කීපයක රස්තියාදු විය. කිසිදු හව්හරණක් නොමැතිව තැන තැන මුලුගැන්වී හඬා වැළපුණු වාර අනන්තය. කිසිත් කරකියාගත නොහැකිව වීදි දිගේ ඇවිදන් යෑම හැර අරමුණක් නොවීය. තව නොබෝ දිනකින් දරුවන් කුසගින්නේ හඬනු ඇති බව යටිසිත ඉඟි කරයි. මෙතෙක් ආ ගමනේ තනිව ගොඩනැඟුනා සේ ඉදිරි චණ්ඩ නදියද තනිවම තරණය කළයුතුව ඇත.

අගහිගකම් නිසාම, ණය මුදලක් හෝ නිවසට ඇවැසි කළමණා රැගෙන ඒම සඳහා වෙළඳසැලට ගිය විට එහි මුදලාලීත්, සහනාධාරයක් ඉල්ලා ගැනීමට ගියවිට එහි සිටි නිලධාරීයාත්, විවාහය දෙදරා ගොස් ඇති බව දුටු අවට සමාජයේ සමහර පිරිමිනුත් ඉල්ලා සිටියේ එකම දෙයකි.

එමෙන්ම, වතු කංකානම්ගේ සිට වත්තේ මහත්තයා දක්වාත්, තැරැව්කරුගේ සිට විදේශ රැකියා ඒජන්සියේ අයිතිකරු දක්වාත්, බැලමෙහෙවර කිරීමට ගිය නිවසේ හිමිකරුගේ සිට එම නිවසේ පිරිමින් හා මෙහෙකරුවන් දක්වාත් තහනම් ගසේ ගෙඩි කෑමට පොරබැදි අපූරුව මා හොඳින් අත්වින්දෙමි. වාචු බසින් නොහැකිනම්, යම් යම් වරප්‍රසාද වරදාණ ලබාදී හෝ බලෙන් හෝ එය ලබාගැනීමට ඔවුන් පසුබට නොවෙති. කටුක අතීතයේ ලිංගික ආශාවන් සන්සිඳුවා ගන්නට මා වටකර ගත් ගිජු ලිහිණියන් සිහිවන විට දැනෙන වේදනාව මුසුවූ කේන්තියේ සුවිශාලත්වය ලොවම ගිණිබත්වී අළු කරනු ඇතැයි විටෙක මට හැඟේ. තත්ත්වය එසේවී තිබියදී, දරුවන්ගේ කුසගින්න නිවා දැමීම උදෙසා පාරට බැසීම පාපයක් නොවනු ඇත.

නිවසේ අඩුපාඩු පිරිමසා ගැන්මට යම් යම් අවස්ථාවන් වලදී සමහර පිරිමින්ගේ බහට කීකරු වීමට මා හට සිදුවිය. මේ අතර, එක් දිනකදී අහම්බෙන් දුටු පුවත්පත් දැන්වීමකින් මා තිගැස්සී ගියෙමි. ''ඒඩ්ස් මාරයා ඔබව ගිල ගනියි - අනාරක්ෂිත ලිංගික හැසිරීමක් ඔබට මරු කැඳවිය හැක'' මුළු ගතම දහදියෙන් නැහැවී ගියේය. මට උන්හිටිතැන් අමතක විය. එක පෙළට ආ පිරිමින්ගෙන් එක් අයෙකු හෝ ආසාධිතයෙකු වීනම් මාද ගොදුරුවී හමාරය. සිය දහස් වාරයක් කල්පනා සයුරේ ගිලී අවසන ලිංගාශ්‍රිත රෝග සායනයක් වෙත ගියෙමි. එතැන සිටි සුළු සේවකයින්ද මා දෙස බැලුවේ පිට සක්වලකින් මෙලොවට බට මාර ධූතිකාවක දෙස බලනා අයුරිනි. ඒ බැල්මේ සිට වචනයකුදු නෑර කොන් කිරීම හා නොසලකා හැරීම අත්වින්දේය. සායනය එපා විය. සමහර දේශපාලකයන්ගේ හෙන්චයියන්ගෙන් පිරවූ රෝහල් තුළ පුහුණු සෞඛ්‍ය සේවකයන් සිටියේ අතලොස්සකි. ඉඳින් හෙද සේවය ගැන හෝ ආගන්තුක සත්කාර ගැන උන් දන්නා තරම එපමණකැයි දැන් දැන් මට සිතේ. එනමුත්, එහි සිටි සමහර හෙදියන් හා බොහෝ වෛද්‍යවරුන් රෝගීන් හෝ යම් යම් පරීක්ෂාවන් සඳහා පැමිණි පුද්ගලයින් වෙත කිසිදු වෙනසක් නොකළේය. එය මහත් අස්වැසිල්ලක් විය. තවද, මා එදා දුටු පුවත්පත් දැන්වීම අමු අමුවේ මිනිසුන් මරා දමන්නකි. එහි අන්තර්ගතයන් සාමාන්‍ය එච්.අයි.වී තත්ත්වයන් විකෘති කරන ලද්දකි. මාධ්‍ය වාර්තාකරණය සාදාචාර සම්පන්න විය යුතුය.

කෙසේවෙතත්, සායනයේදී අපූර්ව සිදුවීම් තුනක් සිදුවිය. පළමුවැන්න, මා තවදුරටත් ආරක්ෂිත තැනැත්තියක් බවට තහවුරු වීමය. දෙවැන්න වූයේ, කාන්තාවක වශයෙනුත්, ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවක වශයෙනුත් පිළිපැදිය යුතු හා ආරක්ෂා වියයුතු අන්දම මනාව පැහැදිලි කර ගැනීමට හැකිවීමයි. එය මටනම් අහම්බයකි. නමුත්, ඒ කාරුණික හදවතක් ඇති දේවතාවිය

විටින් විට ඇය හෝ ඇයගේ නියෝජිතයෙකු එහි පැමිණෙන බවට පසුව දැනගතිමි. ඒ අන් කිසිවෙකු නොව ප්‍රජා දිරිය පදනමෙහි සභාපතිතුමියයි. ඇය නොසිටින්නටත්, ප්‍රජා දිරයෙන් ලද දිරිය නොතිබෙන්නටත්, අද මා මානසික ආතතිය දෙදරා ගොස් ජීවන ගමන අවසන්වූ තැනැත්තියක වන්නට බොහෝ ඉඩකඩක් තිබුණි. සායනයේදී සිදුවූ අපූරු තෙවැන්න වූයේ, තවත් මා වැනිම කාන්තාවක් හමුවීමයි. ඇයද ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවකි. ඇය ක්ෂේත්‍රයේ පළපුරුද්දක් ඇති තැනැත්තියක් වන්නට ඇතැයි, එම කතා බහෙන් අවබෝධ විය. නමුත් මා, නිවසේ අවශ්‍යතා අවමයෙන් සපුරාගැනීම පිණිස නිවසේ සිට ලිංගිකත්වය අලෙවි කළ තැනැත්තියකි. නමුත්, ලිංගික ශ්‍රමික වෘත්තිය ආශ්‍රිතව වෙනම සංස්කෘතියක් පවතින බවත්, විධිමත්ව ලිංගික වෘත්තියේ නියැලීමෙන්, අනෙකුත් වෘත්තීන් හා සමාන ආදායමක් ඉපැයිය හැකි බවටත් අවබෝධ කරගත් මා ඇයගේ ගමන් මගෙහි පියමන් කිරීමට එකතු වීමි. ජීවිතයේ සමහර අහම්බයන් අපූර්ව පාඩම් උගන්වන බවට මෙයින් මනාව පිළිබිඹුවේ.

දවසින් දවස මා ණය බරින් නිදහස් විය. දරුවන්ගේ පෝෂණය වර්ධනය විය. අඩුපාඩු නොමැතිව දරුවන් පාසැලට ගියේය. එදිනෙදා නිවසේ කටයුතු සැහැල්ලුවෙන් සිදුවිය. මාද, කිසිදු මොහොතක අනාරක්ෂිතව වෘත්තිය නොකළෙමි. සැක සිතුණු මොහොතක් වීනම්, ක්ෂණිකවම සායනයේ පිහිට පැතුවේය. දින සති මාස ගෙවී යමින් දරුවන් ලොකුමහත් විය. නොදැනීම කාලය ගෙවී ගියේය. දරුවන් තිදෙනාම විශ්ව විද්‍යාල වරම් හිමිකර ගත්තේය. මා ඇඟ විකුණා ඉපැයූ මුදලින් අද ඔවුන් රජ සැප විඳිති. වැඩිමහල් දියණිය සිය විශ්ව විද්‍යාලයේම තරුණයෙකු හා විවාහවී මේ වන විට නවසීලන්තයේ පදිංචිව සිටින අතර, ඇය දෙරු මවකි. දෙවැනි දියණිය කොළඹ නීති පීඨයෙන් අධ්‍යාපනය ලැබූ නීතීඥවරියකි. ඇය විවාහ වූයේද නීතීඥවරයෙකු සමඟ වන අතර, ඔවුන් මහනුවර ප්‍රදේශයේ පදිංචිව සිටියි. පුත්‍රයාද වැඩිදුර අධ්‍යාපනය සඳහා ඕස්ට්‍රේලියාවට ගොස් සිටින අතර, ඔහු නැවත මෙරටට පැමිණීම පිළිබඳ අවිනිශ්චිතය. දරුවන් මාහට නොසළකා හරින්නේ නැත. මාසික වියදම් සඳහා යම්කිසි මුදලක් ලබාදෙනු ලබයි. නමුත්, මෑතකදී මාගේ දෙවැනි දියණියට, එක්තරා විශ්වාස කටයුතු ආරංචි මාර්ගයකින් මාගේ රැකියාව සම්බන්ධයෙන් තොරතුරු ලැබී ඇත. ඒ හේතුවෙන් මේ දිනවල ඇය මා සමඟ අමනාපයෙන් පසුවේ. නමුත්, අනෙක් දරුවන්ට මේ බව පවසා නැත. මා ඇය හොඳින් හඳුනමි. ඇයට ඇත්තේ මා සමඟ තරහවක් නොව, සමාජයේ ඇයගේ කීර්ති නාමයට හානියක් වනු ඇති බවට වන බිය සහ මෙතරම් දිරියක් දුන් මව විඳ ඇති දුක් කම්කටොළු පිළිබඳ කණගාටුවකි. කෙසේවෙතත්, මා වැටුණු අපායට දරුවන්ට වැටෙන්නට නොදී සිහසුන්

වල හිඳුවීමට හැකිවීම ලිංගික ශ්‍රමික සමාජයේ මා ලද ඉහලතම ජයග්‍රහණයකි. මා කළ රැකියාව සමාජ සම්මතයට ලක්වූයේ නම්, අද මා සමාජයේ බබළන වීර වරියකි. බොහෝ දෙනා ප්‍රශස්ති ගායනා ගයනු ඇත. වේදිකාවන්හි නංවා මල් මාලා දමනු ඇත. දිරියෙන් නැගී සිටි මවක් ලෙස චරිතාපදානයන් ලියනු ඇත. දරු මුණුපුරන්ද උද්දාමයෙන් අමතනු ඇත. නමුත්, ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවක් නිසා මාගේ හඬ නිහඬය. නමුත්, මාද වීරවරියක් බවට මා තුළම ස්වයං උද්දාමයක් ඇත.

02. දේවිකාගේ කතාව

දෙමව්පියන්ගෙන් දරුවන්ට උරුම වුණු සමහර දේවල් නිසා ඒ දරුවන්ගේ අනාගතය අති සාර්ථකව ඉදිරියට ගලාගෙන යනවා. තවත් සමහරක් දෙනාට මාපිය උරුමයන් කිසිත් නොමැතිව ජීවිතය සරුසාර වෙනවා. තවත් අතලොස්සක් දරුවන්ට ලද උරුමයන් මෙන්ම නොලද කරුමයන්ද පරා වලල්ලක් සේ ජීවිතයේ ආලෝකමත් වියයුතු තැන් අඳුරින් වසා ගන්නවා. මවගෙන් දුවට ලැබී දුවගෙන් දුවට නොදී දරුවන්ගේ ජීවිත ආලෝකමත් කළ කාන්තාවක් වීම ගැන මා තුළ ඇත්තේ නිරහංකාර අභිමාණයක්.

මම දේවිකා. ඒ නමට මං ආසයි. මා ඇසුරු කළ සමාජය මාව නමින් දන්නෙත්, හඳුන්වන්නෙත්, දේවිකා කියල. ඒ නමින් මාව අමතනවිට, මට මං ගැන සියුම් ආඩම්බරයක් දැනෙනවා. මං දේවතාවියක් වගේ කියල හිතෙනවා. ඔව් මං දේවතාවියක් තමයි. ඒ වගේම, මගෙ අම්මත් දේවතාවියක්. අතීත වැලි තලාවෙන් වැසුණු සමහර දේවල් උඩට ගනිද්දී අදටත් මගෙ හදවතේ සියුම් තුවාල පෑරෙණවා රළු විදියට. ඒ දැනෙන වේදනාව වචන වලට පෙරළන්න බෑ. කඳුළු වලින් දියකර හරින්නත් බෑ. ඒ තරමටම කඳුළු ගඟත් හිඳිලා.

පුංචි සන්දියේ මාව සුද්දී, ලොක්කී, මැණිකේ වගේ නම් වලින් හැඳුන්වුවාට මගේ ඇත්ත නම මොකද්ද කියන්න මං දන්නෙ නෑ. එහෙම නමක් මට මතකත් නෑ. ඒත් සමහර දේවල් දින වකවානු නැතත්, ගලේ කෙටුව අකුරු වගේ මතකයි.

මට අවුරුදු 05-06ක වගේ වයසෙදි දවසක් මගෙ පුංචි හිතට නැගුණු දෙයක් අම්මගෙන් ඇහුවා, මට අද වගේ මතකයි. ”අම්මේ… ආයේ බඩ ලොකු වෙලා… ඔව් ලොක්කියේ… තව පෝය හඳවල් හතරක් යනකොට උඹට තව එකෙක් දෙන්නම් සෙල්ලම් කරන්න” අම්ම එහෙම කිව්වට සතුටු හිතුණෝ නෑ මට. දැණුනේ තරහක්. හැම පෝය හඳ පහ හයකට වතාවක්ම අම්මගේ බඩ ලොකු වෙලා එකා දෙන්න වැඩිවුණාම මගේ කෑම එකෙන් තව පංගුවක් බෙදෙනවා. ඔහොම ගියොත් බඩගින්නෙ තමයි ඉන්න වෙන්නෙ. ලොක්කියේ, මෙහෙට වරෙන්කෝ….. කොච්චර තරහ දැනුනත් අම්මගේ එක වචනෙට මං නිවෙනවා. ඉතිං මම අම්මගේ තුරුලට ගුලි වෙනවා. මොකද, අම්මගේ බඩ පලාගෙන කොච්චර ළමයි ආවත්, අම්මා වැඩියෙන්ම ආදරේ වුණෝ මට. මට ඒක දැණුන තැන් ගොඩක් තිබුණා.

දවසක්, “ලොක්කි වැඩියෙන්ම ආදරේ නංගිටද මල්ලිටද…” අම්ම අහනවා. “දෙන්නටම…” ඒත් නංගිට කැමතියි. ”එහෙනම් අපි මල්ලිව කාටහරි දෙමුද…” එහෙම කියද්දිනම් මම ගැස්සිලා ගියා. කොච්චර දඟ එකා වුණාත්, අපේ ගෙදර පිරිමි පුළුටකට හිටියේ ඒකා විතරයි. “ඒත් ලොක්කියේ, දැන් අම්මට අලුත් බබා ලැබුණම අපි හතර පස් දෙනෙක්ට මේ ගෙදර ඉඩ මදිනෙ. අපි මල්ලිව අපි සුද්දෝ දෙන්නෙකුට දෙමු. එතකොට මල්ලිට හොඳට කාලා බීලා සන්තෝසෙන් ඉන්න පුළුවන්, අපි උඹලටත් සෑහෙන ගාණක් ලැබෙයි. අම්ම ඇත්තටම කරන්න යන දෙයක් විහිළුවෙන් වගේ අහල තියෙන්නෙ. මොනවා වුණත් මං මල්ලිට ආදරෙයි. ඒත් අම්මට මගේ කැමැත්ත අකමැත්තෙන් වැඩක් වුණේ නෑ. සුද්දෙකුයි සුද්දියෙකුයි ඇවිත්, දාහේ කොළ මිටියක් අම්මට දීලා මල්ලිව අරගෙන ගියා. “ලොක්කක්කේ, මාව ගෙනියන්න දෙන්නෙපා කියල කොල්ල බෙරිහන් දුන්නා. අපිත් අඬල හිත හදාගත්ත.

ලොකු මල්ලී යවල මාස කීපයකට පස්සේ හිච්චි මල්ලී ඉපදුණා. ලොක්කා තරම් හිච්චියව දැනුණෙනෑ මටයි නංගිටයි. ඒත් එහෙමයි කියලා අපි එයාට වෙනස්කමක් කළේ නෑ. හැබැයි හිච්චියා ටික ටික ලොකු වෙනකොට මුහුණුවර තනිකරම අපේ ලොකු මල්ලිගේ වගේ වුණා. ලොක්ක තරම් දඟ වැඩත් නෑ හැබැයි. හිච්චියත් යාන්තමට දෙපයින් හිටගන්නකොටම හිච්චියවත් අම්ම සුද්දන්ට විකුණන්නයි සූදානම. ආයෙමත් අලුත් මල්ලිව සුද්දන්ට දෙන්න මම පොඩ්ඩක්වත් කැමති වුණේ නෑ. අම්මට දෙන්නම ඕන නම් මාව දෙන්න කියල මං අම්මට කිව්ව. එතකොටම අම්මා එකපාරටම මාව බදාගෙන ඉකි ගහ ගහ ඇඬුවා. කොහොම වුණත් ආයෙම සුද්දො ජෝඩුවක් අපේ ගෙදරට ආව. ඒ දෙන්නා අපේ මල්ලිට වැඩිය කැමති වුණේ නෑ. ඒ දෙන්න මාව ඉල්ලුවා. අම්මා කැඩුණු ඉංගිරිසියෙන් මාව දෙන්නම බෑ කියලා ඇඬුවා. එයාලා අවසානෙට දාහෙ මිටියක් අම්මගෙ අතේ තියල මගේ නංගිව අරං ගියා. එදා නංගිට වඩා අඬන්න ඇත්තෙ මං.

එදා ඉඳන් මට අම්මව පේන්න බැරි තරම් වෛරයක් උපන්නා. තමන්ගෙ බඩේම හැදිලා, තමන්ගේ බඩින්ම වදලා, තමන්ගෙම ලේ කිරි කරලා පොවලා කාසි කොළ වලට දරුවන් විකුණන්න පුළුවන්ද එහෙම. මට හිතුණෙම එහෙමමයි. අපේ තාත්ත හිටියනම් එහෙම වෙන්නෙනෑ. ඒත් තාත්තෙක් නැත්නම් අම්මට ළමයි කොයින්ද, ඇත්තමට තාත්තා කොහෙ ඇතිද, තාත්තා කියන කෙනා කවුද… වගේ ප්‍රශ්න අවුරුදු අටේ දහයේ මගෙ ඔළුවට ආවා. නමුත් ඒ ප්‍රශ්න වලට අම්මා කවමදාකවත් උත්තර දුන්නෙ නෑ. එක දවසක් “ලොක්කි… මම හංදියට යනවා… පරිස්සමට ඉඳපන් පුතේ….” කියල අම්මා කවදාවත්ම නැතුව මගේ ඔළුව අතගාලා සිපගත්තා. එළියට බහිනකොට කවදාවත් නැති සෙනෙහසක්… මටම

හිතුණා. “අනේ අම්මෙ මාවත් එක්ක යන්නකෝ...” හිච්චි මල්ලිත් අතේ එල්ලුණා. කවදාවත් නොදැකපු මැළවුණු මුහුණෙන් යුතුව මා දිහා බලපු අම්මා, මල්ලිවත් වඩාගෙන මිදුල දිගේ, දෙවැට දිගේ, ඉපනැල්ලේ කෙළවරටම යනකල් මං බලා උන්නා. මගේ හිත ඇතුළේ එතුණු නූල් බෝලයක් වගේ නිමක් නැති ප්‍රශ්න කෝටියක් තිබුණා. වෙනදා පැයෙන් දෙකෙන් ගෙදරට එන අම්මා මල්ලිත් අරං යන්න ඇත්තෙ මගෙ වදෙන් බේරෙන්න බැරිව වෙන්නැති. රැයක් එළිවෙනකල්ම තට්ට තනියම අඬ අඬා අම්මයි මල්ලියි එනකල් බලං උන්නා. උදේ වෙද්දි මට හිතුණා සැඟවුණු තාත්තා අම්මවයි මල්ලිවයි අරං දුර පළාතකට යන්න ඇති කියල.

නමුත්, සුළු මෙහොතකින් පොලිසියෙන් ඇවිත් මාව එක්කරන් ගියා. නමුත් ගියේ මළ මිණී ගොඩ ගසා ඇති තැනකට. පසුව දන්නේ ඒ මෝචරිය කියල. අම්ම මල්ලිවත් ඉනේ බැඳගෙන ගඟේ පැණලා. අකුරු අමුණපු කොළ කෑල්ලක් පොලිස් නෝනෙක් මගෙ අතට දුන්නා. ඒ ලියුම් කඩදහිය කියවන්නම හිතාගෙන පරිවාසෙදි මං අකුරු ඉගෙන ගත්තා. “පුතේ ලොක්කි, අම්මා මේක ලියන්නේ අම්මගේ ජීවිතේ අන්තිම විනාඩි කීපය ඇතුළතදී. මගේ පුතාට අකුරු බැරි බව මම දන්නවා. ඒත් මේ දේවල් ඔයා කවදහරි තේරුම් ගනීවි. අම්මට සමාව දෙන්න පුතේ. ඔයාට දැන් වයස අවුරුදු අටයි. තව ටික දවසකින් ලොක්කි ළමිස්සියෙක් වෙනවා. එතකොට අම්මට වුණා වගේ දෙයක් මගෙ මැණිකට වෙන්න හොඳ නෑ. අම්මට ළමයි හතරක් ලැබුණා තමයි. මං කළ දේවල් වලට ලෝකයා මට ගොඩක් දේවල් කියාවි. අම්මා ඔයාලගේ කුස පිරෙව්වේ ඇඟ විකුණලා මගේ පුතේ. ලොක්කිගේ අම්මා වීදියේ හොඳටම විකුණුන ගණිකාවක් පුතේ. උඹට මං පණ ඇරල හිටියෙ උඹ විතරයි මගෙ ආදරෙන් උපන් දරුවා. ඒ තාත්තත් අද යහතින් ඉන්නව වෙන යහනක සතුටින්. උඹ බඩේ ඉද්දිම උඹවයි මාවයි දෙන්නම එපා කියපු කෙනා කවුද කියලවත් උඹ දැනගන්න හොඳ නෑ ලොක්කියේ. ඒ නිසා මේ ලෝකෙ බැඳුණේ උඹයි මමයි විතරයි මගෙ වස්තුවෙ. අනික් උන්ගෙ උප්පා කවුද කියන්නවත් මං දන්නෙනෑ. ඒ නිසා උන් ගැන මට කිසි බැඳීමකුත් නෑ මයෙ පුතේ. හැබැයි හිච්චියගෙ දෛවය මාත් එක්ක ලියැවුණාට එකෙක්වත් මං බඩේදි මැරුවෙ නෑ. මට තවදුරටත් මේ රස්සාව කරන්න බෑ පුතේ... සමාජය මාව හංවඩු ගහල ඉවරයි. උඹ උඹේ ජීවිතේ හදාගනින්. මට වෛර කරන්න එපා මයෙ පුතේ. එදා අම්ම මාවත් එක්කරගෙන ගියානම් අද මාත් නිදහස්. එහෙම හිතුණු වාර අනන්තයි. ඒත් දෛවය අපි වගේ අයත් එක්කමයි සෙල්ලම් කරන්නෙ.

පරිවාසෙදි මං හොඳින් ඉගෙන ගත්තා. වාර විභාග වල ලකුණු දැකල නිවාසෙ හිටිය මිස්ල එක එක නොහොබිනා කතා කියනව ඇහුණත් නෑහුණා වගේ හිටිය. අම්ම ගණිකාවක් වුණාට තාත්ත හොඳ තැනක

කෙනෙක් වෙන්නැති කියන කතාව ඒ අතරින් සුලබයි. හැබැයි තාත්තා හොඳ තැනක කෙනෙක්නම් බඩදරු අම්මෙක් මහමඟ දමල යනවද කියල මං මටම කියාගත්ත. නිවාසෙ යම් යම් අකටයුතුකම් ඉවසා ගන්න බැරිව මං එතනින් පැනලා ගියා.

අතරමඟදි හමුවුණු තරුණයෙක් මට ආදරේ කරන බව කියා මාව රැගෙන ගියා. යන එනමං නොවුණු මට ඒ පිළිසරණ තුළ ලොකු ආරක්ෂාවක් දැණුනා. නමුත්, උඟ මාව රවටලා ගණිකා මඩමකටයි රැගෙන ගොස් තිබුණෙ. එතනදී ඔහු මාව සිතූ සිතූ විට කෙළෙසුවා. ගැටවරයාගේ සිට මහල්ලා දක්වා දහසකුත් දෙනාට මාව විකුණුවා. ශ්‍රමයට සරිලන වැටුපක් වත් දුන්නෙ නෑ. සමහර පිරිමි රංචු ගැසී මාව දූෂණය කළා. මාස්සුද්ධිය දාට පුළුන්, ගෝස් තියල මාව යවනව අදාල වැඩේට. ආරක්ෂිත ලිංගික ශ්‍රමය අපේ අයිතියක්. ඒකටත් ඉඩක්නෑ සමහර අවස්ථා වල. ඉසිලිය නොහැකි දුක් වින්ඳා. අවසානෙ මගෙ අම්මට උරුම වුණු ආකාරයේ දරු ගැබක්ම මටත් හිමිවුණා.

අප්පෙක් නැති දරුවෙක්... අප්පෙක් නැතුව හුළඟින් ගැබ් ගන්නෙනෑ. මං මේ දරුවට ජීවය දෙනවා. කොහොමහරි දරුව හදා වඩා ගන්නවා. ධෛර්යයවන්තව හිතුවා. නමුත්, මේක දැනගත්දා සිට බබාව නැති කරන්න මඩම් හිමිකරු නොගත්ත උත්සහයක් නෑ. දවසක් සායනයට යන මුවාවෙන් රෝහලේදී මං හොරෙන් පැනලා ආවා. බෝඩිං වල, කුලී ගෙවල් වල, තැන් තැන්වල සැඟවී සිටිමින් දරුවා ප්‍රසූත කළා. ඒ අතරේ ජීවිතේ ගැටගහගන්න ලිංගික ශ්‍රමික රස්සාව කළා. ගර්භනී මව්වරුන්ටත් පිරිමි හරි පෙරේතයි. මං හිතං හිටියෙ බබෙක් හම්බවෙන්න ඉන්න අම්ම කෙනෙක් කියන්නෙ හරි ගෞරවාන්විත විදියට සැළකුම් ලැබිය යුතු කෙනෙක් විදියට සමාජය දකිනව කියල. ඒත් පිරිමි හරි ගිජුයි. නමුත් සමහර පිරිමි දරුවගෙයි මගෙයි පෝෂණයට අමතර උදව් උපකාර කළා.

දරුව ලොකුමහත් වෙනවා බලා ඉද්දි. මාත් වෙන රස්සාවල් හොය හොයා ගියෙ නෑ. ඉතාම ආරක්ෂිත විදියට ලිංගික ශ්‍රමික රස්සාව කළා. ඇස්වහක් කටවහක් නෑ, මගෙ දුව බෝණික්කියෙක් වගේ ලස්සනයි. ඉටි රූපයක් වගේ සමක්, කැරළි කොණ්ඩයක්, මිණිකැට වගේ දෑසක්, රෝස පෙති වගේ දෙතොලක්, උසට සරිලන මහතක්... කිසිම අඩුපාඩුවක් නෑ. රූප සුන්දරියෙක්ගෙ දුවෙක් වගෙයි. මං මගෙ දරුවට කිසිම අඩුපාඩුවක් කළෙත් නෑ, කරන්නෙත් නෑ. එයා දැන් කොළඹ තියෙන විශ්ව විද්‍යාලෙක දෙවෙනි අවුරුද්දෙ කළමණාකරණ පීඨ ශිෂ්‍යාවක්.

මටත් ඉගෙන ගන්න දැඩි පිපාසයක් තිබුණා. දරුවා කුඩා කාලෙම මං පෞද්ගලික ගුරුවරුන්ගෙන් ඉගෙනගෙන සාමාන්‍ය පෙළ, උසස්පෙළ විභාග කළා. උසස් අධ්‍යාපන ආයතනයක රූපලාවන්‍ය සම්බන්ධ උසස් ඩිප්ලෝමාවක් හදාරලා. සුළු පරිමාණයෙන් රූපලාවන්‍යාගාරයකුත් පවත්වාගෙන යනවා. නමුත්, මාව දන්නා හඳුනන පාරිභෝගිකයන් කීපදෙනෙක් තවමත් මාව සොයාගෙන එනවා. ඒ රැකියාවෙත් අමතර වශයෙන් නියැළෙමින් ඉන්නවා. මේ වෙද්දි මට ඉංග්‍රීසි භාෂාවත් තරමක් හැසිරවිය හැකියි. උප්පැන්නය, ජාතික හැඳුනුම්පත හදාගන්න අපේ පදනම මට උදව් කළා. රියදුරු බලපත්‍රයත් ගන්නව තව ටික දවසකින්. එතනින් පස්සෙ මං පුංචි කාර් එකකුත් ගන්නවා.

ජීවිතේ අඝාධයටම වැටුණු මාව එයින් බේර ගත්තෙ මගෙ දුව. එයා නැත්තං අදටත් අර මඩමෙ මං දුක් විඳිනවා. නොතේරුම් ඇති කාලෙ ජීවිතේ අයාලේ ගියාට, තේරුම් ඇති කාලෙ මං ප්‍රශ්න දිහා බැලුවෙ උත්තරේ පැත්තෙ ඉඳල. ප්‍රශ්නෙ ඉඳන් ප්‍රශ්නෙ දිහා බැලුවෙම නෑ. ඒ නිසා සුදුසු මඟ මට විවර වුණා. අනේ මගෙ අම්ම හිටියනම් කොයිතරම් සතුටු වේවිද. හැමදේම දෛවයට බාර කරල අතපය හතර අකුලගෙන ඉඳල හරියන්නෙනෑ. ඔළුවත් මහන්සි කරල හරිපාර හොයාගන්න ඕන. නැත්තම් නැති බැරි අපි හැමදාම අඳුරේ තමයි.

දැන් මං දන්නවා මගෙ දුව මේ පාරට වැටෙන්නෙ නෑ කියල. හැබැයි හැම ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවකටම මේ වගේ සුභදායක ජීවිත උරුම වෙලා නෑ. ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවක් කියා නොදන්න අය, තනි මවක් / වැන්දඹු කාන්තාවක් ලෙස තවදුරටත් කොන් කිරීමට හා නොසළකා හැරීමට ලක් කරනවා.

පාරට වැටුණු ගැහැණියකට සමාජ ආරක්ෂණය අඩුයි. ඇඟිල්ලක් දිගු කරල ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවකට චෝදනා කරද්දි, අනෙක් ඇඟිලි හතරම තමන්ගෙ පැත්තට හැරිල තියෙන්නෙ කියල චෝදනා කරන අය තේරුම් ගන්න ඕන. පාරට වැටුණ කෙනයි ඒකෙ වේදනාව දන්නෙ. අපි වගේ ගැහැණු එහෙමත් නැත්නම් ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන් නැතිනම්, මේ ලෝකෙ තවත් දහස් ගණනක් ගැහැණු හා දරුවන් අතවරයට පත්වේවි. පිරිමි ලක්ෂ ගණනක් කායික හා මානසික වශයෙන් විවිධ ආතතීන් වලින් පීඩා විඳීවි. පවුල් ආරවුල්, ගෘහස්ථ හිංසනයන් තවදුරටත් ඉහල යාවි. දරු පවුල් දහස් ගණනක දරුවන්, මහල්ලන්, ලෙඩුන් කුසගින්නෙන්, ලෙඩ රෝග වලින් මියැදේවි. මට මෙතැනින් නැගිටින්න ප්‍රජා දිරිය පදනමත් ලොකු දිරියක් දුන්නා. සෑම ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවක්ම මං වගේ බලගැන්වෙනවනම් එදාට මීටත් වඩා ආඩම්බර වෙන්න පුළුවන්.

අභිමානයෙන් නැඟී සිටින්න පුළුවන්. ඒ නීති අණ පනත් අනාගතේ දවසක හැදේවි. ලිංගික වෘත්තිය වරදක් විදියට නීතියේ අර්ථ දැක්විලා තිබුණාට, මගේ පුද්ගලික මතය වන්නේ එය තවත් එක වෘත්තියක් ලෙසයි. මං වගේ, මගෙ අම්ම වගේ පාරට වැටුණු ගැහැණුන්ට ජීවිතය දිනන්නට එය රැකුලක් වේවි.

03. මහේෂ්වරීගේ කතාව

යුද්ධය කියන්නෙම කවුරු දින්නත්, කවුරු පැරදුනත් අවසානෙ මහා විනාශයක් සමඟ සුන්බුන් ගොඩක ඉතිරිවුණු වේදනාවක්ම පමණි. ඒ වේදනාවේ කඳුළු වලින් අතීතයේ කළු පැල්ලම් මකාලන්නටවත්, හෙළනා සුසුමන් වලින් අළුදූලිවී මකාලන්නටවත්, ගැලූ රුධිරයෙන් සෝදා හරින්නටවත් නොහැකිය. වසර ගණනාවක් තිස්සේ යුධ ගිනිදැල් මැඳ දැවෙමින් වේලෙමින් හැදී වැඩී, යුද්ධය විසින් උදුරාගත් ජීවිත නැවත ජීවත්කරවීම හා ඒ ජීවිත ජයගැනීම යනු මහා ආශ්චර්යයකි.

මා මහේෂ්වරී ලෙස හඳුන්වා දෙන්නට කැමතියි. අපි ආගමට දහමට ලැදි, ස්ව උත්සහයෙන් නැඟී සිටිමින් සාමයෙන් සතුටින් ජීවත් වුණු පවුලකි. මාගේ පියා වෙළඳ ව්‍යාපාර පවත්වාගෙන වව්නියාව නගරයේ ජීවත්වූ, සැමට සමානව සැළකූ හිත හොඳ මිනිසෙකි. මව ගුරුවරියකවූ අතර, පාසලෙන් බාහිරව අවට දරුවන් නිවසට ගෙන්වා නොමිලේ අමතර ඉගැන්වීම් සිදුකළ සමාජ සේවිකාවකි. මාගේ වැඩිමහල් සොයුරා උසස් අධ්‍යාපනය ලැබුවේ අප පදිංචි ප්‍රදේශයේම විශ්ව විද්‍යාලයකය. මා පවුලේ දෙවැනියා වූ අතර, බාල සොයුරාද ප්‍රධාන පාසලක අධ්‍යාපනය හැදෑරීය. යුධ සමය ආරම්වූ කාල සීමාවේ සිට අපේ පවුලට එතරම් පහසු කාලයක් නොවීය. එය බොහෝ දෙමළ පවුල් වලට පොදු කරුණක් විය. දෙමළ සන්නද්ධ සොල්දාදුවන් නිතර නිතර මගේ පියාගෙන් කප්පම් ගන්නට පුරුදු විය. වැඩිමහල් සොහොයුරා විශ්ව විද්‍යාලය තුළ දේශපාලනයේ නිරතවූ බවට චෝදනා කරමින් රජයේ ආරක්ෂක අංශ විසින් අත්අඩංගුවට ගැණුනි. පියාගේ ව්‍යාපාර එන්න එන්නම පරිහානියට පත්වූ අතර, තැනින් තැන ඇතිවූ යුධ ගැටුම් නිසා ප්‍රදේශයේ සාමය ගිළිහී ගියේය. බාල සොහොයුරා දෙමළ සන්නද්ධ අංශ ග්‍රහණයට නතු විය. වයෝවෘද්ධ පියා හා මව සමඟ තනි නොතනියට මා පමණක් ඉතිරි විය. සහෝදරයන් දෙදෙනා ගලවා ගැනීමට අනේකවිධ උත්සහයන් දැරුවද ඒවා සියල්ල ව්‍යර්ථ විය.

පාසල් සමයේ සිට මා ප්‍රේමයකින් වෙළී සිටි අතර, යුධ ගැටුම් හේතුවෙන් තැනින් තැනට ගොස් සැඟවී සිටීමට හැර පෙම් සුව විඳීමට අපට කාලයක් නොවීය. කාලයේ ඇවෑමෙන් අප දෙදෙනා එක වහලයක් යටට ආවද දෙපාර්ශවයේම ඥාතීන්ට නිතර නිතර යුද්ධයේ සෙවනැලි නිසා දුක් විඳීමට සිදුවිය. දෙමළ සන්නද්ධයන් හා රජයේ හමුදාවන් අතරට මැදිවූ අපගේ ඥාතීන් එකිනෙකා මරු තුරුලට ගිය අතර, මාත් සැමියාත්, අපගේ කුළුඳුල් දරුවාත් පමණක් ඉතිරි විය. සහෝදරයන් කෙරෙහිවූ අපේක්ෂාවන්ද ක්ෂයවී ගියේය. කඳවුරෙන් කඳවුරට, සිර මැදිරියෙන්

මැදිරියට ඔවුන් මාරුකර යැවුවා යන පණිවිඩය හැර වෙනත් කිසිදු තොරතුරක් නොවීය.

අප දෙදෙනා දරුවාත් රැකගනිමින් දහසක් දුක් ඉසිලුවෙමු. දෙවැනි දරුවා කුසට එනවිට වව්නියාව, මන්නාරම, වන්නි, කිලිනොච්චි, පුදුකුඩුයිරුප්පු ආදී බොහෝ ප්‍රදේශ වල සැඟවෙමින්, දුක්ගැහැට විඳිමින් ජීවත් විය. දරුවන් දෙදෙනාද දිනෙන් දින ලොකුමහත් වෙමින් කල් ගෙවුණු අතර, බොහෝ සැප සම්පත් දැරූ අප එදා වේල සරිකර ගන්නා සුළු ගොවිතැනකින් ජීවිත ගැටගසා ගන්නා තත්ත්වයටම වැටුණි. 90 දශකයේ අගභාගයේදී හේන් ගොවිතැන් කරමින් සිටි සැමියා සන්නද්ධ ප්‍රහාරයකට මැදිව ජීවිතක්ෂයට පත්විය. කබලෙන් ලිපට වැටුණු මා අවුරුදු 08ක පිරිමි දරුවෙකු හා අවුරුදු 05 ගැහැණු දරුවෙකු සමඟ මිහිපිට තනිවිය.

දරුවන්ගේ කුසට අහරක් නොමැතිව දින ගණන් ගතවුණි. යම් දිනක, දන්නා හඳුනන නිවසකින් වී සේරුවක් ඉල්ලා ගන්නට ගිය අවස්ථාවක එම නිවසේ සිටි පිරිමි ප්‍රාණය “වී දෙන්නටනම්, ඔහු සමඟ යහන්ගතවිය යුතු බවට” යෝජනා කළේය. දරුවන්ගේ කුසගින්දර මාගේ පතිවතට වඩා වටිනා බව සිතමින් දෛනිකව වී සේරුවකට, හාල් හුණ්ඩුවකට, අල පරිප්පු ටිකකට, සබන් කැටයකට මාගේ ලිංගිකත්වයේ වටිනාකම සම කළේය. සිංහල දෙමළ හමුදාවන්ද කනෙන් කොනින් තතු දැනගෙන මා සොයා පැමිණෙන්නට විය. දැන් දැන් ණය නොවී දරුවන්ට කන්නට බොන්නට මා මාගේ ශ්‍රමය අලෙවි කළෙමි. දින සති මාස ගණන් ගැහැණු පුළුටක් නොදුටු සොල්දාදුවන් සන්තර්පනය කිරීමට සිතන තරම් පහසු කාර්යයක් නොවීය. ඔවුන් දිය නොදුටු පිපාසිතයන් මෙන් මා තලා පොඩිකර දැමූ අවස්ථා මෙතෙකැයි කියා කිව නොහැක.

ඔවුන් බහුතරයක් දෙනා අස්වාභාවික කාමාශාවන් ඇති කාමාතුරයන් යැයි හැඟෙන්නේ ඔවුන්ගේ ප්‍රියතාවයන් ස්වභාවික කාමයෙන් නොසන්සිඳෙන බවට ඒත්තුගැන්වීමට උත්සාහ කළ නිසාය. නමුත්, මාද ලේ ඇට මස් නහර සහිත මනුෂ්‍ය පාණියෙකු මිස රොබෝවෙකු හෝ බෝනික්කෙකු නොවන නිසා සීමාව ඉක්මවා යෑමට කිසිදිනෙක ඉඩ නොදුනෙමි. සමහරුන් සත පහක වටිනාකමක් නොදී කාමය සන්සිඳුවා ගත්තෝය. අවි බලය, යුධ බලය, පුරුෂාධිපත්‍ය, මරණ බය ඇති කරමින් මා කෙළෙසූ අවස්ථා සඳහා දෙපාර්ශවයේම පුරුෂයන් වගකිව යුතුය. සමහරුන් රංචු ගැසී මා කෙළෙසීය. අදටත් ඒ වේදනාවල් නහරක් නහරක් පාසා මුළු සිරුර පුරාම වේදනා දෙන්නේය. මෙලෙසින් තව දවස් ගෙවුණාහොත් කිසියම් මොහොතක වේදනාවන් දරාගත නොහැකිව මා මියැදේවි. නැතහොත් සිය මව ගණිකාවක ලෙස චෝදනා කරමින් ඥාතීන් විසින්ම මාගේ දරුවන්ට

ගල් ගසා එළවා දමාවි. ගමක නගරයක ජීවත් වෙන්නට බැරිවේවි. මෙවන් දහසක් සිත්තැවුල් සමඟින් ඕමන්ත මුරපොලට පැමිණි අපට, එක්තරා දිනක මා වෙත පැමිණි දන්නා හඳුනන හමුදා නිලධාරියෙකුගේ අනුබලයෙන් උතුරෙන් දකුණට සේන්දුවීමට අවකාශය ලැබුණි. ඔහු සිදුකළ උපකාරයට ප්‍රතිඋපකාර වශයෙන් ඔහු හමුදා සේවයේ සිටි කාලය තුළ කොළඹට පැමිණි අවස්ථාවන්හි නොමිලේ ලිංගික සේවා සැපයීමට මට සිදුවිය. ලිංගික සේවිකාවක් වශයෙන් මා වැඩිපුරම කර ඇත්තේ නිල බලය හෝ එවැනි වෙනත් බලපෑමකට යටත්ව ලිංගිකත්වය පූජා කිරීම විනා, ලිංගික ශ්‍රමිකයෙකු වශයෙන් ඉපැයීම නොවේදෝ කියා යම් යම් අවස්ථාවන් සැසඳීමේදී මටම සිතේ.

අපි කොළඹට පැමිණ වැල්ලවත්ත ප්‍රදේශයේ ඥාති නිවසක ටික කලක් රැඳී සිටි අතර, මෝදර, මට්ටක්කුලිය, පෑලියගොඩ, ජාඇල වැනි ප්‍රදේශ වල කුලී නිවාසයන්හි කලින් කළට රැඳී සිටියෙමු. දරුවන්ගේ අධ්‍යාපන කටයුතු මූලික කරගනිමින් අවසනදී මෝදර ප්‍රදේශයේ ස්ථිරව පදිංචි විය. දරුවන් පාසල් යවා නිවසේ සිටත්, හෝටල් ආශ්‍රිතවත් මා ලිංගික වෘත්තියේ නියැලුණු අතර, ඇඟළුම් කම්හලක සේවය කරන බව ඉස්මතු කරමින් මා රාත්‍රී සේවාවන්ද සැපයූවෙමි. යන එන මං නොමැතිව වව්නියාවේ සිට කොළඹට පැමිණි නැන්දණියක් දරුවන්ගේ තනි නොතනියට නිවසෙහි සිටි හෙයින් එය මට මහත් රුකුලක් විය. ඇය අප සමඟ ඉතා කුළුපගව සිටියේය. යුද්ධය අවසන් විය. කාලය කෙමින් ගලා යන්නට විය. උතුරින් දකුණට ආ බොහෝ දෙනාට සිය ගම්බිම් බලා යන්නට අවකාශයද හිමිවිය. අප නැවතත් සුපුරුදු ගම්බිම් බලා ගියෙමු. නමුත් අපේ යැයි කියා කීමට ඉඩමක මායිමක්වත් පෙනෙන්නට නොතිබුණි. ඒ වන විටත් මාගේ වැඩිමහල් දරුවා වෘත්තීය පුහුණුවක් අවසන් කර කැනඩාව බලා යෑමට අයදුම් කර තිබූ අතර, උතුරට පැමිණ සුළු කාලයකදී ඔහු කැනඩාවේ රැකියාවකට ගියේය. දියණියට විශ්ව විද්‍යාල වරම් අහිමිවූවත් විද්‍යාපීඨ වරම් හිමිවිය.

ඒ අනුව වැඩිමහල් දරුවා මේවන විට විවාහ වීමෙන් අනතුරුව කැනඩාවේ පදිංචිවී සිටියි. දයණිය මෙරට ප්‍රසිද්ධ පාසලක ඉංග්‍රීසි භාෂා ගුරුවරියකි. දරුවන්ට අද සරුය. එවන් සරුසාර අනාගතයක් ගොඩනැඟුවේ මාගේ සිරුරයි. කිසිදු හොරමැරකමක්, වංචාවක් නොකර, ඇඟ විකුණා දරුවන් පෝෂණය කළ බව සහ අනාගතය සරු කළ බවට මා සිත දනී. එය මාහට මහත් ආත්මාභිමාණයකි. එනමුදු එය දරුවන් දැනගතයුතු නැත. ඔවුන්ගේ ලෝක සුන්දරය. මුණුපුරන්ගේ සුරතල් වදන් ඉමිහිරිය. එවන් ලෝක වල අඳුරු පැල්ලම් ඇතිකළයුතු නොවේ. නමුත් අපගේ තනි නොතනියට සිටි නැන්දණිය ඉවෙන් මෙන් එය වටහාගෙන තිබුණි. එහෙත්, ඇය

ගැහැණියක වීම නිසා හෝ යැපීමට වෙනත් සරණක් නොවුණු නිසා කිසි දිනෙක මේ පිළිබඳ මාගෙන් වදනකුදු විමසා නොමැත. ඇයද මාද තවමත් නිහඬය. එය මටද ඉමහත් ශක්තියකි. මියැදෙනතුරු ඇය මේ පිළිබඳ වදනකදු නොහෙලනු ඇත. අප දෙදෙනා දරුවන්ගෙන් යැපෙන්නේම නැත. හැකි අයුරින් වෘත්තියෙන් උපයා ගන්නා මුදලින් ජීවිකාව ගැටගසා ගන්නෙමු. වෙඩි උණ්ඩයක ගොදුරක් නොවී, හිවලුන් රැළකට මස් වැදැල්ලක් නොවී, දරුවන්ද රැකගෙන මෙතෙක් දුරක් පැමිණි ගිරි ශිඛර දෙස ආපසු හැරී බලනවිට දැනෙනුයේ ඉමහත් ආශ්චර්යාත්මක සතුටකි. දෛවය සමඟ වැළපෙමින් සිටියානම්, මේ වනවිට අප මියැදුණු තැන්වල ගස්වැල් සෑදී එළත් බරවී තිබෙණු ඇත. මාගේ සැමියා, මව, පියා, සහෝදරයින්, ඥාතීන් හෙළූ අවසන් සුසුමන් අපට ආශිර්වාදයක් වන්නට ඇත. ඇඟ විකුණා හෝ දරුවන් උස්මහත් කරමින් හොඳ අධ්‍යාපනයක් ලබාදීම පිළිබඳ මා තුළ ඇත්තේ ස්වාභිමානයකි. තවද මා, දරුවන්ගේ සහයෝගයෙන් හා මාගේ ස්වෝත්සහයෙන් මා මේ වන විට කැනඩාව, ඉංදියාව සහ තායිලන්තය යන රටවල පවා සංචාරය කර ඇත. මහ මඟට වැටුණු ගැහැණියකට හෝ වෙනත් කාන්තාවන් දහසකින් කීප දෙනෙකුට හෝ නොලැබෙන අවස්ථාවක් මට ලැබී ඇත. එය ජීවිතයේ බොහෝ කඩඉම් පසුකර ලැබුණු විජයග්‍රහණයකි.

අප අතර සිටින බොහෝ ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන් අනේක දුක් දෝමනස්සයන්ට මුහුණ දෙති. තමා වෙත පැමිණෙන පාරිභෝගිකයාගේ සිට, සැමියා, තාවකාලික සැමියා හෝ තැරැව්කරු, පවුලේ වෙනත් සාමාජිකයන්, ආරක්ෂක අංශ, සමාජය, නීතිය හා යම් අවස්ථාවන්හිදී බලධාරීන් අතින් පවා, කායිකව, මානසිකව මෙන්ම ලිංගිකවද හිංසනයට හා අපයෝජනයට ලක්වෙති. ඒ අතරින් කීප දෙනෙකු ජීවන අභියෝග ජය ගත්තද, බොහෝ දෙනෙක් අභියෝග හමුවේ පරාජය වෙති. මෙවන් පසුබිමක මා වැනි අගතියට පත් අනෙකුත් ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන්ටද මෙවැනි අවස්ථා ලැබිය යුතුය. ඒ සඳහා සියළු වගකිවයුතු පාර්ශවයන් නිශ්චිත අරමුණකින් එකමුතුව කටයුතු කළයුතු වන බව මාගේ අදහසයි.

04. අනීශාගේ කතාව

"මේ දරුවා කොයින්දෝ.... රෝස කැළෙන් ඇයින්දෝ...." යන පද පේළිය කුඩා අවදියේ නෑසූ කෙනෙක් නැති තරමට ඉතා ප්‍රසිද්ධ කවි පෙළකි. රෝස කැලේට දරුවන් කොහින්දැයි අසනා පොඩිත්තන්ට කුමක් හෝ සුරංගනා කතාවක් ගොතා දරුවන් සනසාලන්නට බොහෝ දෙමාපියන් පුරුදුව සිටියද, සැබෑ යථාර්ථය කුමක්දැයි පහදා දෙන්නන් සිටින්නේ ඉතාම අල්ප වශයෙනි. සැබෑවටම, සමහර දරුවන් රෝස කැලේට හෝ රෝස කැලේ සිට මිහිපිටට ආ සැටි අදටත් රහසකි. එනම්, තමන්ගේ මව පියා කවුදැයි කියා හෝ නොදන්නා දරුවන් මිහිපිට සිටිති. එවන් දරුවෙකුගේ සිතිවිලි කෙතරම් නම් කැළඹිලි සහිතදැයි දන්නේ ඔවුන්ම පමණි. දෙමාපිය උණුහුම හා රැකවරණය අහිමි දරුවන්ට කිනම් සරණක්දැයි එවිට සිතේ. එවන් ශෝචනීය ළමා කාලයක් පොදිබැඳගත් දැරියක වීම යනු තවත් අවධානම් රැසකට ආරම්භයකි. කාන්තාවක වීම නිසාම ජීවිතයේ කෙතරම්නම් තාඩන පීඩන දරා ගන්නට ස්ත්‍රියකට සිදුවේද, ගැහැණු දරුවෙකු ඩැහැ ගැනීමට මාන බලන රකුසන් කෙතරම්නම් අවට සමාජයේ සිටිත්ද, එවැනි අඩිසි හස්ථයන් ගැහැණියකට ස්වාධීන වීමට කිසිසේත් ඉඩ දෙන්නේ නැත. එවන් අභියෝග ජයගන්නා ගැහැණිය යකඩ ගැහැණියකැයි කීම අරුමයක්ද නොවේ. එවන් ගැහැණු දිරිය කතුන් ලෙස ලොව පුරා පිළිගැණුනේ සමාජයේ සම්මතයන් විසින් ගොඩනගන ලද සීමාවන් තුළ පමණි. අසම්මතයේ එවන් ගැහැණුන් සදාකාලිකවම සැඟවුණු චරිතයන් මිස ගරුබුහුමණට හෝ පිළිගැනීමට පාත්‍රවූයේම නැත. නමුත්, ජීවන අරගලයේ සටන් ජවනිකා රැසක් නිමවා ජයකෙහෙළි නංවන දිරිය කතුන් කොතෙකුත් නිහඬව සැඟවී සිටිත් දැයි අපේ කතාතුළ ගැබ්වී ඇත.

උපන් තැනක්, වාසගමක්, පරම්පරාවක්, අම්මෙක්-තාත්තෙක් හෝ නොදත් මා දන්නේ වේවැලක් අතින් ගෙන උගුර ලේ රහ වෙනතුරු බෙරිහන් දෙන, කිසිදු මෙලෙක් හදවතක් නොමැති කෲර ගැහැණියක වන "මාර්තා මැඩම්" නම්වූ ළමා නිවාස පාලිකාව හා ඇගේ බහට අවනත සේවක මැහැල්ලන් කීප දෙනෙකු ගැන පමණි. මහ මඟ කාණුවක දමා ගොස් තිබියදී ප්‍රදේශවාසියෙකු විසින් රෝහලට ගෙනගොස් බාරදී, අවසන රෝහලෙන් ළමා නිවාසයට සේන්දු කළ "අනීශා" නම් වන මා මේ වසරේ ගෙවා දැමුවේ 49වන ජන්ම දිනයයි. දණ බඩගාන කාලයේ සිට දරුවෙකු විඳියුතු ආදරයක් කිසිදා විඳ නොමැති මා සෑමවිටම බියෙන් මිරිකී ජීවත්වූ තැනැත්තියකි. දිනකට ඇඬුම්වාර කීපයක් සහිත මා අවුරුදු 12ක් පමණ වනතුරු ළමා නිවාසයේ නොයෙකුත් තාඩන පීඩන වලට මුහුණ දෙමින් කාලය ගතකළෙමි. එයින් පිටත ලෝකයේ සුන්දරත්වයට ප්‍රිය කළේ නව යෞවනයේ සිතිවිලිත් සමඟය. ඒ නිසාම එවකට හිතුවක්කාර අනීශා ළමා

නිවාසයෙන් හොර රහසේම පැන යන්නේ සිරකර තැබූ කූඩුවකින් මිදී පැන යන කිරිල්ලියක විලසිනි.

නමුත්, මහමඟට බට මාහට යන එන මඟක් පිළිබඳ අවබෝධයක් නොවීය. දන්නා හඳුනන කෙනෙකු නොවීය. කෑමට බීමට යමක් නොවීය. මඟ වියදමකට මුදලක් නොවීය. එහෙත් ආපසු හැරී ළමා නිවාසයට යාමටද නොහැකිය. දැනටමත් පොලිසියට දැනුම්දී සොයන්නට පටන්ගෙන ඇත. "හසු වුණොත්තින් කපෝතියි" මම මටම කියාගතිමි. මාර්තා මැඩම්ගේ ගෝරනාඩුව සමඟින් වදිනා වේවැල් කසාය සිහිවන විට දැණුනේ, බියගුළු මාහට සොහොන් පිට්ටනියද සැපතක් ලෙසිනි. මහමඟ දිගේ ඇවිද ගිය මා පළමු දින රාත්‍රිය පහන් කරන ලද්දේ සුසාන භූමියක වූ සොහොන් කොතක් පාමුලය. පුංචිම දෙයටත් බියෙන් සලිත වන මා සුසානයක රැයක් පහන් කළේ කෙළෙසකදැයි අදටත් පුදුමය උපදවන්නකි.

ළමා නිවාසයේ සිටි කාලසීමාව තුළ 07 වන ශ්‍රේණිය දක්වා ඉගෙනුම් කටයුතු සිදුකළ මා හට අකුරු ශාස්ත්‍රය ගලපා ගැනීමේ මෙන්ම, තැනට සුදුසු අන්දමින් කටයුතු කිරීමේ හැකියාවද තරමක් දුරට ප්‍රගුණවී තිබුණි. යන එන මං නොදත් මා බස් නැවතුමක් වෙත සෙමින් සෙමින් පිය නැගුවෙමි. බසය පැමිණියේ කොහේටදැයි පවා නොවිමසා බසයට ගොඩවීමි. මැදිවියේ කාන්තාවක් අසලින් අසුන්ගත් මා ඇයගේ ඥාති දියණියක විලසින් ඇයට සමීපවී සිටියෙමි. කොන්දොස්තර මහතාද "ටිකට්ස්ස්ස්, ටිකට් ගත්තෙ නැති අය ටිකට් ගන්න...." කියාගෙන කෑගසාගෙන ගියා මිස, වෙන වෙනම ප්‍රවේශපත්‍ර ලබාදීමට උත්සාහ දැරුවේ නැත. මාද නොසන්සුන්ව බසයේ ගමනාන්තය දක්වාම ගියේ කිසිදු අරමුණක් නොමැතිවය. ගමනාන්තය පුත්තලමේ බව දැනගත්තේ බස්නැවතුම්පොළේ නාම පුවරුව දැකීමෙනි.

වේල් කීපයකින්ම කුස පුරවාගත නොහැකිව සිටි මා තරමක විඩාවකින් පසුවූ අතර, බස් නැවතුමේ මැදිවියේ කාන්තාවක වෙත ගොස් කෑමට යමක් දෙන්නට පුළුවන්දැයි විමසා සිටි අතර, තරමක අප්‍රසන්න පෙනුමකින් යුතු ඈ බස්නැවතුම්පොළ දෙවනත් වන්නට කොක්හඬලා සිනා සෙන්නට විය. කුසට අහරක් ඉල්ලා සිටින පුද්ගලයෙකුට, විශේෂයෙන් කුඩා දරුවෙකුට මෙතරම් සමච්චලයෙන් සිනා සෙන කාන්තාවක් දුටුවේ පළමු වරටය. ඇය මා දෙස බලා සිට එකවරම, "උඹට බඩගිනිද..." ඇසීය. මා හිස වැනුවෙමි. මගෙ අතින් අල්ලාගත් ඈ වැරෙන් මෙන් රැගෙන ගොස් බස්නැවතුමේ කොනක බිම හින්දවා, බත්මුලක් අතටදී, "කාපං" කීවේය. හමතේ සිටි මාද තැන නොතැන බලා බත්මුල ලිහාගතිමි. වැව්මාළු, පොළොස් ඇඹුලක්, මඤ්ඤොක්කා කොළ මැල්ලුම් සහ බැදපු මිරිස් කරල්

කීපයක් එහි විය. මෙතරම් ප්‍රනීත ආහාර වේලක් මා මින් පෙර භුක්ති විඳ නැත. අවපැහැ ගැන්වුණු කෝප්පයකට වතුර ටිකක්ද දීමට ඈ අමතක නොකළාය. “පිං සිද්ධවෙනවා නැන්දේ” මං කටපුරා කීවෙමි. “මට පිං එපා. ඕක දුන්නු මහත්තයටයි නෝනටයි ඒ පින යයිනෙ”. ඈ කොක්හඬලා සිනාසීම අරුමයක් නොවේ. මා කෑමට යමක් ඉල්ලා ඇත්තේ තවත් යාචක කාන්තාවකගෙනි.

කෑමට බීමටදී ඈ මගේ කතාව අසාගත්තාය. “උඹ කැමතිනං අපි එක්ක මෙහෙ හිටපං” ඈය පැවසුවාය. අකමැති වුණත් වෙන යෑමට තැනක් නොවූයෙන් යාචක සෙවනේ හැදී වැඩීමට මාහට සිදුවිය. එතැන් සිට මා සිඟා කෑවාය. දවසේ වෙහෙසී උපයන මුදල සවස් වන විට නායක සිඟන්නා ඩැහැගනී. කෑමට බීමට හැර වෙනත් පළක් යාදින්නන්ට නැත. එහි යාචකයින් සෑම දිනකම අසරණ ලෙස නායකයා පෝෂණය කළේය. වයස අවුරුදු 16 පමණ වන විට මා යාචිකාවක් වුණත්, ඇහැට කණට පෙනෙන ගැටවරියක විය. බස් රියදුරන්, කොන්දොස්තරවරුන්, බස්නැවතුමේ කරක්ගහනා රස්තියාදුකාරයන් මාවෙත එහෙන් මෙහෙන් බැල්ම දමනා බව හිතවත් යාචිකාව පැවසුවද ඒ පිළිබඳ එතරම්ම වැටහීමක් මාහට නොවීය.

කෙසේවෙතත්, එක්තරා තරුණ කොන්දොස්තරවරයෙකු මා කෙරෙහි වැඩි උනන්දුවක් දක්වන බව මා හටද දැන් දැන් තේරෙන්නට විය. එක්තරා දිනක රාත්‍රී කාලය උදාවන විට, අදාල කොන්දොස්තර ගැටයා බස්නැවතුමේ පොදු වැසිකිලිය තුළදී මාව බදාගෙන සිප වැළඳ ගත්තේය. අවස්ථාව කුමක් වූවත් මාද එම හැඟීමෙන් මුසපත්විය. දෛනිකව අදාල තරුණයා මාවෙත පැමිණි අතර, මාද නොඉවසිල්ලෙන් ඔහුගේ පහස බලාපොරොත්තුවෙන් එහි රැඳී සිටියෙමි. මෙම සිදුවීම් පෙළ යාචකයින් අතරද පැතිරුණි. යාචක නායකයා ඇතුළු පිරිමින්ද මාගේ පහස බලාපොරොත්තු වුණි. ඔවුන්ගේ බහට අවනත නොවූ කළ මාහට විවිධ බලපෑම් එල්ලවන්නට විය. පසුකාලීනව යාචක නායකයා විවිධ පිරිමින්ට මා අලෙවි කළේය. අලෙවිකර ලබා ගන්නා මුදල් සියල්ල ඔහු සන්තකයේ තබාගත් අතර, මා හට කිසිදු මුදලක් නොදුන්නේය. මෙවන් පීඩන ඉවසාගත නොහැකිව කොන්දොස්තර පෙම්වතාට මා රැගෙන යන ලෙස ඉල්ලා සිටියේ ඔහු සැබැවින්ම මට ආදරය කළ බව සිතූ නිසාවෙනි. “උඹට පිස්සුද ගෑණියෙ, හිඟන බඩුවකට කරගහන්න මට පිස්සු කියල හිතුවද.... උඹේ ආසාවල් නිසා මං උඹත් එක්ක හිටියට, කසාද බඳින්න තරම් මොලේ අමාරුවක් නෑ මට” ආදී අනේකවිධ දෝෂාරෝපනයන් එල්ල කරමින් ඔහු නොපෙනී ගිය අතර, නැවත කිසිදාක ඔහු දැකගන්නට නොහැකි විය.

ඔහු සැබෑ ආදරවන්තයෙකු නොවන බව වැටහෙනවිටත් මා බොහෝ කරදර වල පැටලී හමාරය. යාචක නායකයාගේ කරදර ඉන් ප්‍රධාන විය. ප්‍රදේශයේ තවත් ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන් ගැවසුන බැවින්, ඔවුන්ගේද යම් යම් බලපෑම් නොතිබුණේ නැත. "බජාර් එකට බහිනවනම් අපි දැනගන්න ඕන. උඹලට හිතුණු හිතුණු විදියට මෙච්චගෙ කරග්ගහන්න බෑ. අපේ බිස්නස් කඩන්නැතුව මෙහෙන් තොලොන්චි වෙලා පළයං. ආයෙ නොකිච්චයි කියන්නෙපා" ආදී තර්ජනද ඒ අතර විය.

එකී මෙකී කරදරයන්ගෙන් මිදී පළායෑමට තීරණය කළ මා, නැවත, අනුරාධපුර, මැදවච්චිය හා හොරොව්පොතාන වැනි ප්‍රදේශ වල ලිංගික වෘත්තියේ නියැළුනෙමි. මේ අතර, මාගේ කුසට දරුවෙකු ආවේ තාවකාලිකව මා ඇසුරු කළ පෙම්වතෙකු මෙන්ම, මාගේ තැරැව්කරු ලෙස කටයුතු කළ පුද්ගලයාගෙනි. පියා කවුරු වුවද මාගේ කුසෙහි වැඩෙන දරුවාට මට වුණු විපත වීමට කිසිසේත් ඉඩ නොදෙන බව මා තරයේ සිහි තබාගතිමි. සැමියා දැඩි ලෙස මත්ද්‍රව්‍ය භාවිතයට හුරුව සිටි පුද්ගලයෙකු වන අතර, ලිංගික වෘත්තියෙන් මා උපයන මුදලින් වැඩිම කොටසක් ඔහුගේ සුඛවිහරණයට යෙදවීමට සිදුවිය. මුදලක් නොලද දාට ගැබිණියක බව නොසළකා ඔහු විසින් එල්ල කරනු ලබන ප්‍රකෝපකාරී ප්‍රහාරයන් ඉවසා දරා ගැනීමටද මාහට සිදුවිය. කිසි දිනෙක පවුලක් නොදුටු මා පවුලක් තනන්නට වෙහෙසෙන අපූරුව දැන සිටියේ උඩ සිටිනා දෙවියන්ම පමණකි. දරුවාගේ පෝෂණය මෙන්ම, මාගේ සෞඛ්‍යයද දැඩි ලෙස පිරිහුණි. කිසිත් කර කියාගත නොහැකිවූ මා, දරුවා කුස දරාගෙන මහමඟට බැස වෘත්තියේ යෙදෙන්නට වීමි. සැමියාගේ වියදම් මෙන්ම, දරුප්‍රසූතියට ඇවැසි අඩුම කුඩුමත්, එදිනෙදා පෝෂණයට ඇවැසි දේවලුත් සරිකර ගත්තේ ලිංගික වෘත්තියෙනි. ඊට ආසන්න කාලයකදී මාගේ දරුවා මෙලොව එළිය දුටුවේය. සිගත්තාගේ මුහුණ දකිනා වාරයක් පාසා මා යළි යළිත් දිරිමත් විය.

දරුවා බහ තෝරනවිට පියා ගැන කුමක් කියන්නදැයි කුස තුළ සිටි දරුවා පිළිබඳ දහසක් සිතිවිලි මා තුළ විය. ඒවන විටත් මා ප්‍රජා දිරිය පදනමේ සාමාජිකාවක වීමි. එම පදනමේ සහයෙන් මාගේ තාවකාලික සැමියා මත්ලෝලීන් පුණුරුත්තාපනය කරන මධ්‍යස්ථානයකට යොමු කර, පූර්ණ පුණුරුත්තාපනයකට ලක්කරන ලදී. නමුත් ඔහු ආපසු නිවසට පැමිණෙනවිටත් වකුගඩු, පෙනහළු හා අක්මා ආදී බොහෝ අංශයන්හි රෝගී තත්ත්වයන්ගෙන් පෙළුණු අයෙකු විය. නිවසට පැමිණි පසු ඔහු මා සමඟ නීත්‍යානුකූලවම විවාහ විය. සැමියාට වෙහෙස මහන්සිවී කිසිවක් කරගත නොහැක. එබැවින් මා දිගටම මෙම වෘත්තියේම නියැලුණෙමි. ඊට ඔහුගෙන් බාධාවක් නොවුණි. අද වන විට සැමියා මෙන්ම ඔහුගේ

වයෝවෘද්ධ මවද, ආබාධිත සොයුරියද රැකබලා ගන්නේ මා විසින්මය. ඔවුන්ගේ දිනපතා පිං අනුමෝදනාවන් අනුව නම්, මතු සසරේදී මා බුදුන් දැක නිවනු දකිනු ඇත. මාගේ දරුවාද මෙවර උසස් අධ්‍යාපනයේ නියුතුව සිටියි. ලිංගික වෘත්තියේ නියැලුණාට කිසිදාක වෙනත් ගැහැණියකගේ පවුලක් කඩා බිම දමන්නට මා කටයුතු කළේ නැත. මා වෙත පැමිණෙන පිරිමින්ටද කියා සිටින්නේ, නොලැබෙන සතුට මගෙන් ලබාගත්තද, සිය පවුල සමඟ සතුටින් කල් ගෙවනා ලෙසයි.

මා එතරම් දුරකට අධ්‍යාපනය ලැබූ ගැහැණියක නොවෙමි. එනමුත් වසර 15ක් 20ක් ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවක ලෙස පිරිමි සිය දහස් ගණනක් ඇසුරු කර ඇත. මගේ අත්දැකීම් අනුව නම්, හැම පිරිමියෙක්ම ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන් සොයා යන්නේ නැත. එසේ යන පිරිමින් අතුරින් බහුතරයක් සල්ලාල කමටම ලිංගික සුවය සොයන්නේද නැත. අපේ බොහෝ ගැහැණුන් පවුල් පන්සල් වීමෙන් පසු අමුතුම සීමාවන් තුළ සිරවෙති. සමහරවිට සංස්කෘතිය හා සභ්‍යත්වය නමැති සීමාවන් විසින් ගැහැණු හා පිරිමි වශයෙන් අප වෙන් වෙන්ව සිරකර ඇතැයි සිතේ. දරුවන් වැදීමෙන් පසු බිරින්දෑවරු සැමියන් කෙරේ දක්වන උනන්දුවද ක්‍රමෙන් අඩුවී යයි. සුළු සුළු මතභේදයන් මහා ආරවුල් දක්වා පතුරුවා ගනියි. ගැහැණු පිරිමි දෙපාර්ශවයම ආදරය, ලිංගිකත්වය හා එකිනෙකා කෙරෙහි දක්වන ගරුත්වය වෙනුවට පවුලේ වගකීම ඉටුකිරීම නමැති සීමාවේ නැවතී සිටිති. එබැවින්ම, පවුල් ආරවුල් හා ප්‍රචණ්ඩත්වය ඔඩුදුවයි. එකිනෙකාගේ ආසාවල් කැමති අකමැතිකම් කතාබහ කර බෙදාගතයුතු වුවත්, සිත්තුළ තබාගෙන අනෙකාගෙන් පළිගනිති. පිරිමින්ද එසේමය. ගැහැණුන් සමඟ එක්වීම යනු ක්‍රීඩා භාණ්ඩයක් පාවිච්චි කිරීමක් ලෙස නොව, හැඟීම් දැනීම් ඇති මනුෂ්‍යයෙකු, විශේෂයෙන්ම වෙනස් ශාරීරික දැනීම් සහිත ස්ත්‍රියක සමඟ එක්වීමක් බව අවබෝධ කරගත යුතුය. එවන් ගැහැණු පිරිමි දෙපාර්ශවයම අනෙකා සතුටු කිරීමේ අපොහොසතුන් බව මාගේ පුද්ගලික හැඟීමයි. ඒ නිසාම ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාව යනු සමාජ අවශ්‍යතාවයක් බවට පත්වී ඇති අතර, අදාල කාන්තාවන්ට නීතියේ රැකවරණයේ අවශ්‍යතාවය තදින්ම දැනී ඇත.

05. මිලානිගේ කතාව

අභිමිවීමෙන් ලද වේදනාව කෙතරම් මානසික පීඩාවකදැයි නිශ්චිතවම දන්නේ එම වේදනාව විඳි කෙනෙකුම පමණකි. ගැහැණියක වීම තුළ අපට බොහෝ දේ දරා ගැනීමටත්, අනෙකා වෙනුවෙන් ජීවිතය කැප කිරීමට හා සමාජයෙන් පනවන ලද සීමාවන්ට යටත්වී සිටීමටත් බල කර සිටියි. බොහෝ ජීවන කඩඉම් වලදී ජීවිතය ජීවත් කරවන්නට අභියෝගාත්මක වෘත්තීන්හි නියැලීමට ද අපට සිදුවන්නේ එබැවිනි. ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන් වශයෙන් අප ජීවත් වන්නේ ගැඹුරු මානසික තුවාලයන් සමඟිනි. ජීවිතය ආරම්භයේ සිටම ලැබීම් වලට වඩා අප අත්දැක ඇත්තේ නොලැබීම් සහ සෝ සුසුම් මැද ගෙවෙනා සන්තාපයන්ම පමණකි. එවැනි තත්ත්වයන් තුළ අප දැඩි ලෙස සිරව සිටින අතර, එවන් අභියෝගයන් තුළින්ම නැඟී සිටීම යනු ඉතා අතලොස්සක් විසින් තරණය කරනු ලබන ආත්මීය ජයග්‍රහණයකි.

මා නමින් **"මිලානි"** ලෙස හඳුන්වා දෙන්නට කැමැත්තෙමි. මගේ උපන් ගම වැලිමඩ වන අතර, පියාද වැලිමඩ ප්‍රදේශයේ උපන්නෙකි. මව නුවරඑළියේ වන බවත්, වයස අවුරුදු තුනේදී පමණ මාගේ මව සමඟ ඇතිකරගත් ආරවුලක ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් පියා අප අතහැර ගොස් ඇත. බහ තෝරන වියේ පසුවූ මා ඇතිදැඩි කරගැනීමේ අපහසුතාවයන් නිසාම කිසිත් කරකියාගත නොහැකිව මා රැගෙන මව නුවරඑළියේ මහගෙදරට පැමිණ ඇත.

මවගේ පියා සහ මව කම්කරුවන් වශයෙන් විවිධ වෘත්තීන්හි නියැළී ඇත. ඔවුන්ට ස්ථිර ආදායම් මාර්ගයක් තිබුණු නිසා මාගේ මවත් කුලී වැඩ වල යෙදී ඇත. කෙසේවෙතත්, අවාසනාවට මෙන් වයස අවුරුදු අටේදී පමණ මාගේ මවද මා අතහැර වෙනත් විවාහයක් කරා යොමුවී ඇත. එතැන් පටන් අද වන තුරුත් මාගේ මවගේ සෙවනැල්ලක් හෝ මා දැක නැත.

"තාත්තා අපිව අතෑරලා ගියේ මගෙ අවාසනාවට බවත්, මං වගේ දරුවෙක් ලැබුණෙ අම්මගෙ අවාසනාවට බවත් නිතර නිතර අම්ම කියනව ඒ දවස් වල මට ඇහිල තියෙනවා. පුංචි හිත පෑරුණාම කියන්න හිටියෙ දෙවියන් විතරයි. මං තනියම ගස් ගල් දිහා බලාන ඇඬුව අනන්තයි. මං මගෙ දරුවෙකුටනම් මෙවන් දුකක් දෙන්නෙ නෑ කියල කුඩා කාලෙම මට හිතුණා."

මව් පිය සෙනෙහස අහිමි මා රැකබලා ගත්තෙ මගෙ සීයයි ආච්චියි. ඔවුන් මා පෝෂණය කළා, පාසැල් යවලා උගන්නන්න මහන්සි ගත්තා. නමුත්,

මට පාසල් යන්න හැකිවුණේ 10 ශ්‍රේණියට විතරයි. ආච්චියි සීයයි නිතර ලෙඩ ගානෙ. ඒත් ඉතිං අපිව නඩත්තු කරන්න සීයා වැඩ වලට ගියා. ඒ තියෙද්දි තවදුරටත් මට පාසල් ගමන උරුම වුණේ නැහැ. ගෙදර දොර වැඩ කරන්නයි, ආච්චිව රැකබලා ගන්නයි ඕන නිසා මං පාසල් ගමන නතර කරල ගෙදර හිටියා. විශේෂයෙන් ආච්චිව නිතර නිතර ප්‍රතිකාර සඳහා නුවරඑළිය රෝහලට රැගෙන යන්න වුණා. ඒ අතරතුරදී තමයි නව යොවුන් විය පසු කරමින් සිටි මට අනඟ හීසර වැදුණේ. ඔහු නුවරඑළිය ප්‍රදේශයයේ වෙළඳසැළක සේවකයෙක්. කොතරම් අඟහිඟකම් තිබුණත් ඔහු අවංකවම මට පෙම් කළා. මාව රවටන අදහසක් කිසිසේත්ම තිබුණෙ නෑ. නමුත් අපේ සම්බන්ධයට ඔහුගෙ පවුලෙන් විරෝධයන් එල්ල වුණා. එවැනි විරුද්ධකම් හමුවෙත් ඔහු මටත්, මගෙ ආච්චිට හා සීයාටත් හොඳින් සැළකුවා. ගෙදරින් තිබූ විරුද්ධත්වය මැද ඔහු මාව විවාහ කරගෙන අපේ ගෙදරම නතර වුණා.

“එයා ගොඩක් ධෛර්යයවන්තයි. මහන්සිවෙලා වැඩ කළා. හොඳින් ඉපයුවා. මං බිරිඳක් විදියට සැමියා උපයන දේ අරපරිස්සමෙන් පරිහරණය කළා. කොතරම් දුක් කම්කටොළු ආවත් අපි හරිම ආදරෙන් විනෝදෙන් ජීවත් වුණා. ආච්චියි සීයයිත් සැනසුම් සුසුමක් හෙළල සැහැල්ලුවෙන් ජීවත් වුණේ. ඒ ආදරේට ආශිර්වාද එක් කරමින් අපිට පුංචි දරු පැටවු දෙන්නෙක් ලැබුණා. දුවයි, පුතයි. දරුවොත් එන්න එන්නම ලොකුමහත් වෙනවා. පුතාට මේ වෙද්දි අවුරුදු 07ක් විතර ඇති. දුවට 04යි. මෙහෙම සතුටින් හිටිය අපේ කැදැල්ලට කණ කොකා හැඬවුණේ, කාලකන්නි යැයි හංවඩු ගැහුණු මගෙ ජීවිතේට මිණි පහනක් වුණු මගෙ ස්වාමිපුරුෂයාට හදිසි අනතුරක් සිදුවී ජීවිතය අහිමිවූ නිසා. ඇත්තටම එදා නැතිවුණේ මගෙ ජීවිතයයි. නැවතත් ස්වභාවධර්මය විසින් මගෙ සතුට උදුරා ගත්තා. නැවතත් අපි කබලෙන් ලිපට වැටුණා.”

දරුවො දෙන්නෙක් එක්ක තනිවුණු තරුණ ගැහැණියකට මේ සමාජයේ ජීවත් වෙන එක ලේසි පහසු කාර්යය නොවීය. විශේෂයෙන් අප වැනි දුප්පත් පවුල් වල අය දැඩිසේ පීඩා විඳිති. වයසක ආච්චිගෙයි, සීයගෙයි දරුවො දෙන්නගෙයි බර මගේ උර මතට පැටවුණි. වැන්දඹු කාන්තාවක් යනු කාගෙත් සුන්දරියක් ලෙස සිතමින් සමහර සල්ලාල පිරිමින්, මුවැතිතියක දුටු වැද්දන් මෙන් දුණු හී අමෝරාගෙන දුටු තැන විදින්නට මාන බලමින් සිටියහ. මඟ තොටේ යනෙන අතරමඟ දහසකුත් උපායන් යොදමින් ආරක්ෂා වීමට මා ඇතුළු එවැනි කාන්තාවන්ට සිදු විය. ගැහැණියක් වීමත්, ඒ ගැහැණිය වැන්දඹුවක් වීමත් කෙතරම් පාපයක් දැයි මාහටද අනන්ත වාරයක් සිතුණි.

වැඩිහිටි දෙපළගේ රැකවරණය, දරුවන්ගේ අනාගතය, වැන්දඹුවක් ලෙස අත්විඳින්නට සිදුවූ දුක් කම්කටොළු, ආර්ථික කඩා වැටීම වැනි දහසකුත් ප්‍රශ්න වලට තිබුණ එකම විසඳුම නැවත විවාහ වීම බවට වැටහුණු මා නැවත විවාහවක් සිදුකර ගතිමි. ඒ අතරතුර මගෙ තනි නොතනියට හිටි ආච්චි සදහටම මෙලොවින් සමුගන්නා ලදී.

"මගෙ අලුත් සැමියා රැකියාවක් කළා, ඒත් ගෙදර වියදමට සතයක්වත් වියදම් කළේ නෑ. මගෙ දරුවො දෙන්නම ඉගෙනීමට උපන් හපන්කමක් දක්වන බව පාසලේ ගුරුවරුන් පැවසුවා. දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය කඩාකප්පල් කරන්න එපා, කොහොම හරි උගන්වන්න කිව්වා. ගුරුවරු එහෙම කිව්වට ගෙදරට කොටුවෙලා ඉන්න මං මොනව කරන්නද. ඒ නිසා නගරෙ කඩයක වැඩට. අන්තිමට වුණේ මං උපයන මුදලත් මගෙ සැමියා බලහත්කාරයෙන් උදුරා ගන්න එක. ඉන් පස්සෙ සොයා බලනවිට දැනගන්නට ලැබුණෙ, ඔහු දැඩිසේ මත්ද්‍රව්‍ය වලට ඇබ්බැහි වුණ කෙනෙකු බව. මට අලුත් කරදරයක් එකතු වුණා".

මාසෙට උපයන මුදල දින කීපයක් ගෙවා ගන්නටවත් බැරිවුණා. පුතා සාමාන්‍ය පෙළ විභාගයට සූදානම් වෙමිණුයි හිටියෙ. දරුවන්ට උගන්වන්න සෑහෙන මුදලක් අවශ්‍යයි. හැමදාම ණයට, අතමාරුවට සල්ලි දෙන්න කවුරුත් හිටියෙත් නෑ, හිටියත්, මිනිස්සු කිසිම ඇපයක් නැතිව මුදලක් දෙන්නෙත් නෑ. සල්ලි දෙන්න කලින් මං මොනවද දෙන්නෙ කියලයි මිනිස්සු අහන්නෙ.

ඒ දවස්වල, තරමක් අතමිට සරු මා හිතවත් මිතුරියක් සිටියා, මේ සම්බන්ධයෙන් මා ඇය සමඟ පැවසුවා, මුලදී අය කිසිත් නොකියා, "මං බලන්නම් ඔයාට මොනව හරි උදව්වක් කරන්න" යනුවෙන් පැවසුවා මිසක, සෘජු පිළිතුරක් නොලැබුණි. පසුදින ඇය මා පෞද්ගලිකව හමුවී යෝජනාවක් කළා. "කොතරම් නැති බැරිකම් තිබුණාත් මං ඇඟ විකුණන්නෙ නෑ" මං තරයේ හිතාගෙන ගෙදර ආවා. එහෙත් එන්න එන්නම ගෙදර කෑම බීම හිග වුණා. දරුවන්ගෙ ඉගෙනීමට තව තවත් කළමණා අවශ්‍ය වුණා. සල්ලි ඉල්ල ඉල්ල මගෙ දෙවැනි සැමියා කරදර කළා. නිතර අඬ දබර. "බල්ලොත් නොකන සල්ලි කියල කතාවට කිව්වට, සල්ලි අතමිට සරු නැතිනම් හැමදාම බොන්න වෙන්නෙ කඳුළු තමයි" කියල මට හිතුණා. මං වැරදි ඇති. ඒත් ප්‍රායෝගිකව මං අත්දැකපු ජීවිතේ එහෙමයි.

අම්හිරි තීරණයක් අරගෙන මිහිරි ජීවිතයක් සොයා ගිය දවස උදා වුණා. මා හිතවත් මිතුරිය හමුවී ඇගේ යෝජනාවට එකඟ වුණා. ඒ පළමු අත්දැකීම වචනයෙන් විස්තර කරන්න බෑ. කෙදිනකවත් නොදැකපු,

වචනයකුදු කතාබහ කර නොමැති, නන්නාදුනනා කයක් සමඟ යහන්ගතවීම සල්ලි හොයන තරම් ලේසි කාර්යයක් නෙවෙයි කියල එදා මට හිතුණා. අදාල කාර්යය නිමා වෙලා මං වරු ගාණක් ඇඬුවා. තාත්තා එදා මාව තනිකර දමා නොගියානම්, අම්මා මා ළඟ සිටියානම්, පළමු සැමියා මිය නොගියා නම්.... ආදී වශයෙන්, උපන් දා සිට ඒ දක්වාම ජීවිතයේ විඳවන ලද හා විඳින ලද වාරයන් සිහි වුණා. "හඬා දොඩා පළක් නැත. මං වැටුණු වළට මාගේ දුවණිය නොවැටිය යුතුය. මේ අපාය හා සම ලෝකයෙන් මාගේ පුතණුවන් එතෙර කළ යුතුය. එබැවින් පය ආපස්සට නොතබමි" තනිවම සිතුවා. පළමු වැඩෙන්ම කඩේ වැඩකළ දවසේ පඩිය වගේ මුදලක් ඉපැයුවා. එවැනි වැඩ කීපයක් කියන්නෙ සමහරවිට මාසේ පඩිය වගේ. වෙළඳසැළක වැඩට යන ලීලාවෙන් දිනපතා ලිංගික ශ්‍රමික වෘත්තියෙහිම නියැලුණා. එතැන් සිට මා වෙනස්ම ගැහැණියක වුණා. අද වන විට ආර්ථික වශයෙන් පොහොසත්ය. විවිධ තරාතිරමේ පිරිමින් මා සොයා පැමිණියා, මෙතෙකුදු පැමිණෙනවා. සමහරුන් මට ප්‍රේම කරයි. ආදරය බෙදයි. මාගේ ජීවිත කතාවේ යම් යම් පිටු කියවා බලා විවිධ පරිත්‍යාග, තෑගි බෝග ලබා දෙයි. දුක, සතුට බෙදා ගනියි.

මේ අතර, ගෙවන මුදලට සතයකුදු පාඩුවක් නොවන්නට පළ ප්‍රයෝජන ගන්නවුන්ද, තිරිසනුන් මෙන් සිතත්, ගතත්, සපා, ඉරා, තුවාල කර දමා යන්නවුන්ද අඩුවක් නොමැත. මෙවන් කාම ලෝකයක දහසකුත් දුක් ගැහැට විඳිමින් සිටි මා අද ගෙවා දමන්නේ සහනයේ හෝරාවන් කිහපයකි. දුටු සිහින අතුරින් ප්‍රිය කළ සුභ සිහිනය වූයේ මාගේ දරු දෙපළට මා අත්විඳි සමාජයේ කර්කෂ සුළඟක්වත් නොවැදීමය. දැන් ඔවුන් ක්ෂේම භූමි තනා අවසන්ය. නමුත්, ඔවුන් තැනූ ලෝකවල සෑම වැලි කැටයක්ම ඉපැයුවේ මා යෙදුණු ලිංගික වෘත්තියෙනි.

මාගේ පුත්‍රයා ඉහලින්ම විභාග සමත්වී විශ්ව විද්‍යාල වරම් ලබා ගත්තා. එහිදීද ඉහල සාමාර්ථ සහිතව සමත්වී, අද වනවිට විදෙස්ගතව ජීවත් වන අතර, විවාහවී දරුවන් දෙදෙනෙකුත් සිටියි. ඔවුන්ට එහි පුරවැසිභාවය පවා හිමියි. විදෙස්ගතවීමට අවශ්‍ය මුදල් පවා උපයා සපයා දුන්නේ මගේ වෘත්තිය නිසයි. මගේ දියණියත් උපාධිධාරිණියක්. ඇය මෙරට වෙනත් පළාතක ප්‍රසිද්ධ පාසලක ගුරුවරියක්. මේ හැම සාර්ථකත්වයකටම මාගේ නිහඬ වෘත්තිය හේතුවක් වුණා. ලිංගික ශ්‍රමිකයෙකු ලෙස ඉපැයූ සෑම සතයක්ම මට නොලැබුණු ලෝකය ජය ගන්නට දරුවන් වෙනුවෙන් කැප කළා. නමුත්, මා ලිංගික වෘත්තිකයෙකු බව දැඩිව රහසක් සේ සඟවා සිටිමුත්, මේ වනවිට මගේ දියණියට කෙසේ හෝ ආරංචිවී තිබෙනවා. ඇය එය පිළිකුලක් සේ සළකා මාව අතහැර තිබෙන බව ඇය විසින්ම ප්‍රකාශ

කළා. රටේ පවතින සමාජ පසුබිම සමඟ සසඳන කළ එය සාධාරණ යැයි හැඟේ. මගේ පුතා ඉඳහිට දුරකථනයෙන් අමතා සුවදුක් විමසීම සිතට සහනයක්. ඒ වගේම ඔහු යම් යම් අවස්ථා වල මගේ වියහියදම් සඳහා සුළු මුදලක් එවනවා. එහෙත් මේවනවිටත්, දරුවන්ට බරක් නොවී ජීවිතයේ සැඳෑ සමය ගෙවන්න මං සැළසුම් කරගෙන යනවා. ඒකට ලිංගික වෘත්තිය මට ශක්තියක් වුණා.

තත්ත්වය එසේ වුවද, අදටත් මා මෙම වෘත්තියෙන් මුදල් උපයනවා. මාගේ දෙවැනි සැමියා මත් ලෝලියෙකු වීම නිසා අද වනවිට රෝගී පුද්ගලයෙක්. මා ඔහුගේ ප්‍රතිකාර සඳහා වැය කරන්නේද ලිංගික වෘත්තියෙන් උපයන මුදල්. මාගේ තනි නොතනියට සිටි සීයාත් කලකට ඉහතදී අප අතරින් වියෝවී ගියා. එම මරණ කටයුතු පවා කළේ මා ඉපැයූ මුදලින්. මේ ජීවිතයේ මහා ලොකු අරමුණු නැහැ. පුළුවන් හැම දෙනෙකුටම යහපත කළා. අපි පොත පතින්, මාධ්‍ය මඟින් දකින්නේ දරුවන් ඉහලට යනවිට මව් පියන් වීරයන් වන බව දැක ඇත. නමුත්, එම වීරත්වය රඳා පවතින්නේ තමා කරනා වෘත්තීය හෝ සමාජ පසුබිම අනුවයි. අපට කිසිදා වීර පදක්කම් ඇවැස නැත. නමුත්, කිසියම් දිනක ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවද වීරවරියක වනවා ඇත.

පසුවදන

මෙරට කාන්තාවන් අති බහුතරයක්, සමාජ, ආර්ථික, දේශපාලනික හා සංස්කෘතික වශයෙන් පීඩාවට පත්ව සිටින අතර, ඒ හේතුවෙන්ම දරිද්‍රතාවයට හා ආන්තීකරණයට ලක්ව සිටිති.

විශේෂයෙන්ම, ආර්ථික අවපාතය හේතුවෙන් පවුල නඩත්තු කිරීම සඳහා විවිධ විධිමත් හා අවිධිමත් වෘත්තීන්හි නියැලීමට කාන්තාවන්ට සිදුව ඇති අතර, යම් යම් අවස්ථාවන්හිදී සමාජ හා සංස්කෘතික අභිලාශයන් අභිබවා යන වෘත්තීන් වලටද තල්ලුකර දැමීමට සමාජය කුරිරුවී ඇති අතර, එහි එක් අංගයක් ලෙෂ ලිංගික වෘත්තියද හඳුන්වාදිය හැක.

කාන්තාවක වීම, එම කාන්තාව ලිංගික වෘත්තිකයෙකු වීම හා ලිංගික වෘත්තිය සමාජයේ පිළිකුලට ලක්ව තිබීම යන කාරණා හේතුවෙන් මෙරට ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාව දිගින් දිගටම කොන් කිරීමට, වෙනස්කොට සැළකීමට හා නොසළකාහැරීමට ලක්ව සිටිති. එනමුදු, එවන් දුක්ඛ දෝමනස්සයන් හා වැගිරෙණ කඳුළු දරාගනිමින් ජීවිතය ජයගත් කාන්තාවන්ද ඔවුන් අතර සිටිති.

විශේෂයෙන්ම, ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන් නිතර මුහුණපාන ගැටළු අතර, ඔවුන්ගේ අතීත සමාජ තත්ත්වය හා පවුල් පරිසරය බෙහෙවින් කටුක වීම, අධ්‍යාපන තත්ත්වය පහල තත්ත්වයක තිබීම, පවුලේ සාමාජිකයන් කීපදෙනෙකු නඩත්තු කිරීමට සිදුවීම, විධිමත් සමාජ ආරක්ෂණ වැඩපිළිවෙලක් මඟින් ආවරණය නොවීම, තමා වෙත පැමිණෙන පුද්ගලයන් අතින් නතර, කායික, මානසික හා ලිංගික අතරවරයන්ට පත්වීම, ආරක්ෂාව හා රැකවරණය අහිමිවීම, නීතියේ පිළිසරණ අහිමිවීම ආදී තත්ත්වයන් ප්‍රමුඛවේ.

ඒ අනුව අදාල කාන්තාවන්, තමාවෙත පැමිණෙන පුද්ගලයන්ගෙන්, පවුලේ සාමාජිකයගෙන්, සමාජයෙන් සහ අදාල වෘත්තීන් හා බැඳුණු උප-සංස්කෘතීන්ගෙන් මෙන්ම නීතියෙන්ද එකලෙස පීඩාවට පත්ව සිටිති.

ලිංගික වෘත්තිය නීතිගත කිරීමකට එහාගිය අවශ්‍යතාවයක් මේ තුළ ගැබ්ව තිබෙන අතර, අදාල වෘත්තියෙහි යෙදී සිටින කාන්තාවන්ගේ ආරක්ෂාව සැළසීම, ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය පදනම්වූ ප්‍රචණ්ඩත්වයෙන්, දූෂණයෙන්, කොල්ලකෑමට ලක්වීමෙන්, ලිංගාශ්‍රිත රෝග වලට නිරාවරණය වීමෙන්, මිනිස් ජාවාරම් වලට ගොදුරු වීමෙන් හා අලෙවි භාණ්ඩයක් ලෙස

විකිණීමට ලක්වීමෙන් ආරක්ෂා කිරීම මෙන්ම, එවැනි කාන්තාවන්ගේ දරුවන්ගේ අධ්‍යාපන තත්ත්වය ඉහළ දැමීම සඳහා අවශ්‍ය ප්‍රතිපාදන සැළසීමේ අවශ්‍යතාවය ඉස්මතුව ඇත.

වඩාත් ශිෂ්ඨ සම්පන්න සමාජයක ලිංගික ශ්‍රමය මුදලට විකිණීම අවශ්‍ය නොවනමුත්, වර්තමානය තුළ යථාර්ථවාදී කෝණයෙන් බලන කළ එය එසේ නොවන බවත්, සමාජයේ විවිධ ස්ථරයන් තුළ අදාල වෘත්තිය සිදුවෙමින් පවතින බව සහ එම කාන්තාවන් ඒ තුළ පීඩාවට පත්ව සිටින බව නොරහසකි.

සියළුම කාන්තාවන්ට අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍ය, සමාජ සුබසාධනය, ආර්ථික සහන, නිවාස, ඡන්ද ආදී සියලු අයිතීන්ට සාධාරණ ලෙස ප්‍රවිශ්ඨ වීමට ඉඩකඩ සැලකිය යුතු වන අතර, ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන්ටද එය කිසිදු බාධාවකින් තොරව හිමිවිය යුතුව ඇත.

මෙවන් කටුක සමාජ අත්දැකීම් සහිත ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන් අතුරින්, තමන්ගේ ජීවිතය පමණක් නොව, සිය දරු මුණුපුරන් ඇතුළු තම ඉපැයීම් වලින් යැපෙන බොහෝ දෙනාගේ ජීවිත ආලෝකමත් කරන්නට වෙර දැරූ වීර වරියන්ද අප අතරම සිටිති.

ජීවිත ඉහලට ඔසවා තැබීමට වෙරදැරූ කාන්තාවන් වීර මාතා ආදී සම්මානයන්ගෙන් පවා පිදුම් ලැබූ අවස්ථාවන් අප නොඅඩුව දැක ඇතිමුත්, සමාජයෙන් සැඟවී තැලී පොඩිවුණු මෙවන් ළඳුන් කිසිදා අගැයීමට ලක්වී නොමැත. එමෙන්ම, සිය අනන්‍යතාවය හෙළිවූ පසු තම පවුලෙන්, නිවසින් හෝ සමාජයෙන් පවා නෙරපා දැමූ අවස්ථා කොතෙකුත් ඇත.

දරුවන්ගේ අනාගත ලෝකය මලින් සරසාලමින් සදා කටු අකුලෙහි දැවටී සිටින ලිංගික ශ්‍රමික කාන්තාවන්ට වැඩි වරප්‍රසාද නොව, සාමාන්‍ය ජනයා අත්විඳින අයිතිවාසිකම් ලබාදීම යනු මනුෂ්‍යත්වයේ නාමයෙන් ඉටුකරනාවූ කාර්යභාරයක් මිස අදාල වෘත්තිය ජනගත කිරීමක් නොවනු ඇත.

****

மௌனம் கலைத்த குமுறல்கள்

மௌனிக்கப்பட்ட மாதரின்

கடந்த கால நினைவுகளில்

மீட்டெடுக்கப்பட்ட

பற்றுறுதிமிக்க குரல்கள்

விசேட நன்றிகள்!

- நிதி அனுசரணை பங்களிப்புச் செய்த Sex Workers and Allies South Asia (SWASA) அமைப்பின் நிறுவனரான திருமதி Meena Saraswathi Seshu அவர்களுக்கும் அதன் தெற்காசிய இணைப்பாளர் திருமதி Aarthi Pai அவர்களுக்கும் SWASA வின் இலங்கைக்கான இணைப்பாளர் சட்டத்தரணி திருமதி பூஜனீ கலப்பத்தி அவர்களுக்கும்

- இலங்கையின் நாற்றிசைகளிலும் கிராமக் குடியிருப்புக்களைச் சுற்றி பற்றுறுதிமிக்க பெண்களை தேடி இணைத்த ப்ரஜா திரிய மன்றத்தின் தலைவி திருமதி இந்திராணி குசுமலதா அவர்களுக்கும்

- வாழ்வின் கடினமான அனுபவங்களை கண்ணீரில் வார்த்தைகளாக வடிப்பதற்கான மனோதிடத்தைக் கொண்ட ஐந்து கதைகளின் நாயகிமாருக்கும்

- பொருந்தும் பொருந்தாத வார்த்தைகளை சீராகப் பொருத்தி கதைகளை சுவையூட்டிய திரு. சுரேஷ் ஜயவர்தன அவர்களுக்கும்

- தமிழில் மொழிபெயர்த்த திரு. எம்.ஜே.ஏ.நாசிர் அவர்களுக்கும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த திரு. எஸ்.சிவகுருநாதன் அவர்களுக்கும்

- கூட்டு முயற்சியை மெய்ப்பிப்பதற்காக பல்வேறு விதத்திலும் ஒத்துழைப்பையும் ஊக்கத்தையும் நல்கிய உங்கள் எல்லோருக்கும்

01. சமன்தியின் கதை

தொழில் என்பது ஒருவரின் வாழ்வை உயிர்ப்பிக்கின்றதும் இன்னும் பலரின் வாழ்வை வளப்படுத்துவதுமான ஒரு வழியாகும். நான் அறிந்த வகையில் இவ்வுலகில் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் அதற்கே இயல்பான தனித்துவமொன்று உள்ளது. தொழில் கௌரவம் ஒன்று உள்ளது. அந்தந்த தொழிலுக்கான சமுதாயப் பாதுகாப்பொன்றும் உள்ளது. இலங்கையிலும் சட்டத்தில் அங்கீகாரம் பெறாத பல துறைகளுக்குக் கூட மறைமுகமான அங்கீகாரம் கிடைத்துள்ளதோடு 80-90 தசாப்தங்களின் பின்னர் அரச அனுசரணையும் சமுதாயத்தின் அவதானமும் கிடைத்துள்ளது. எனினும் பாலியல் தொழிலாளிக்கு, குறிப்பாக பெண் பாலியல் தொழிலாளியின் தலைவிதியோ பல தசாப்தங்களாக ஒரே இடத்தில் கிடந்து நாற்றமடித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அதனாலேயே அன்று போலவே இன்றைக்கும் கூட பெண் பாலியல் தொழிலாளிகள் எப்பொழுதும் ஓரங்கட்டப்படுவதற்கும் பாரபட்சத்துக்கும், புறக்கணிப்புக்கும் உள்ளாகி இருக்கின்றனர். அதை இன்னும் விளக்கமாகக் கூறுவதென்றால், “மனித உடலில் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற நுகர்வுப் பொருளைப் போன்றதாகும்.” மனிதர்களுக்கு தேவைப்படும்போது பேராசையோடு அணைத்துக் கொண்டு தேவை நிறைவேறிய பின் பொறுப்பில்லாமல் வீசி எறிகின்றனர். பல வருடங்களாக அது தொடர்பாக நான் பெற்ற அனுபவங்கள் இவ்வளவுதான் என்று சொல்ல முடியாத அளவுக்கு உள்ளன.

நான் “சமன்தி” என்ற பெயரில் எனது குரலைப் பதிவிடுகின்றேன். குளிர் மிகுந்த நுவரெலியாவின் தேயிலைத் தோட்டவெளியின் அடிவாரத்திலமைந்த லயன் ஒன்றில் 1970 ஆம் தசாப்தத்தில் நான் பிறக்கின்றேன். எனது பெற்றோர் இருவரும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள். நான் 05 சகோதர, சகோதரிகள் உள்ள குடும்பத்தில் கடைக்குட்டி. எனினும் அப்போது எனது தாய் குடும்பக் கட்டுபாட்டினை செய்ய முடியாமலிருந்த வேளையில் எதிர்பாராத கருத்தரிப்பினால் நான் தாயின் வயிற்றில் உருவாகியிருக்கக்கூடுமென அடிக்கடி எனக்குத் தோன்றுவதுண்டு. அந்தளவுக்கு நான் குடும்பத்தில் பல விதமான துன்ப துயரங்களை அனுபவித்தேன். மூத்த சகோதர, சகோதரிகள் தத்தமது உலகங்களில் கூடுகளை அமைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றதும் நான் லயனில் 04 பலகைச் சுவர்களுக்குள் முடங்கி, உண்பதற்கும் குடிப்பதற்கும் ஏதுமின்றி கழித்த நாட்களை கணக்கிட முடியாது. பெற்றோர் சம்பாதிக்கும் பணம் அவர்களது சுக வாழ்வுக்கு மட்டுமே போதுமாயிருந்தது. எனது தந்தை அதிகாலையிலிருந்தே மதுபானத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பார். அம்மாவும் அதற்குச் சளைத்தவரல்ல.

அவர்களிருவரும் மாலையில் வீடு திரும்பும் போது நல்ல நிலையில் வருவார்கள் எனச் சொல்வதானால் அது இரு கைகளிலுமுள்ள விரல்களின் எண்ணிக்கையை விட குறைந்த நாட்களே. வீட்டில் தினசரி சண்டைச் சச்சரவுக்குக் குறைவில்லை. கடைசியில் அது எனது கணக்கில்தான் வரவு வைக்கப்படும். அப்பாவியான என் மீது இன்னும் எனக்கே அனுதாபம் தோன்றுகின்றது. பசி தாங்க முடியாமல் மரங்களில் கனிகளைப் பறித்து சாப்பிடுவேன். தெரிந்தவர்களிடம் கேட்டு வாங்கி சாப்பிடுவேன். கிழங்குகளை தோண்டி எடுத்து சுட்டு சாப்பிடுவேன். எப்படியோ தோட்ட அதிகாரிகளினதோ அப்போதைய அரச உத்தியோகத்தர்களினதோ வற்புறுத்தலினால் என்னை பாடசாலைக்கு அனுப்புவதற்கு பெற்றோர்கள் நடவடிக்கை எடுத்தனர். நானும் படிப்பை விட வீடு என்ற நரகத்திலிருந்து தப்பி பாடசாலையில் கழிக்கும் வாழ்க்கை இனிமையானதென்பதால் தினந்தோறும் பாடசாலைக்குச் சென்றேன்.

சாப்பிடுவதற்கும் குடிப்பதற்கும் உள்ள ஆசையினாலேயே பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. அதனால் ஒன்பதாம் வகுப்புக்குப் பின் பாடசாலைக்கு விடைகொடுத்துவிட்டு அம்மாமார் வேலை செய்கின்ற தேயிலைத் தோட்டத்திலேயே தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கச் சேர்ந்து விட்டேன். இளம் குமரியொருவரை கண்டதும் தோட்டத் துரையைப் போலவே கங்காணிமாரும் பூக்களை வட்டமிடும் வண்டுகளைப் போல தேனருந்த முண்டியடிக்கும் விதம் அந்நேரத்தில் விளங்காவிட்டாலும் இப்போதென்றால் அதிகமாகவே புரிகின்றது. பள்ளிப் பருவத்தில் பொடியன்மார் பகிடிக்குச் சொல்லும் வார்த்தையொன்று உள்ளது. “விளங்கும் - நாள் செல்லும்” பகிடிக்குச் சொன்னாலும் அதில் ஆழமான அர்த்தமுள்ளது. நாம் ஏதாவதொரு தவறைச் செய்யும் போது அந்த சந்தர்ப்பத்தில் அது புரியாவிட்டாலும் பிற்காலத்தில் அது நன்கு விளங்கக் கூடும். ஆனால் அது விளங்கும்போது காலம் ரொம்பவும் கடந்து போயிருக்கும். தோட்டக் கங்காணிமாரைப் போலவே தோட்டத் துரைமாரினதும் தற்பெருமைப் பேச்சுக்களினால் நான் அளவுக்கதிகமாகவே ஏமாந்துள்ளேன். சில சில சலுகைகளைத் தருவதாகக் கூறி அக்காலகட்டத்தில் பிஞ்சு உள்ளம் கொண்ட என்னை பாலியல் அடிமையாகக் கருதி அவர்கள் தாம் விரும்பியவாறு தேன் அருந்தினார்கள். நான் பலரால் ஒரே தடவையில் துஷ்பிரயோகத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டுள்ளதாக பிற்காலத்தில் புரிந்து கொண்டாலும் சட்டத்தின் துணையை நாடுவதற்கோ அவர்களோடு நேருக்கு நேர் மோதுவதற்கோ எனக்கு இயலுமாக இருக்கவில்லை. பெற்றோர் என்னை பெற்றிருக்கலாம்; வளர்த்திருக்கலாம். விலங்குகளை விடவும் முன்னதாக பிள்ளைகளைக் கைவிட்டு சுதந்திரமாக அலைய விடுவது செய்யவே கூடாததொன்று. மனிதர்களை விட விலங்குகளிடம்

மனிதப் பண்பு உள்ளது. அவர்கள் அக்காலப்பகுதியில் என்னை பத்திரமாகப் பாதுகாத்திருந்தால் எனது வாழ்க்கை இதைவிட பாதுகாப்பாக இருந்திருக்கும்.

எதையும் புரிந்து கொள்ளும் வயதை அடைந்ததும் தோட்டத்து காமுகர்களிடமிருந்து விடுபட்டு வெளிநாட்டு கடவுச் சீட்டைப் பெற்று வீட்டுப் பணிப்பெண்ணாக சவூதி அரேபியாவுக்குப் போனமை எனக்குக் கிடைத்த ஓர் ஆறுதல் என்றே நினைத்தேன். எனினும் ஒரு குறுகிய காலமே கடந்திருக்கும். நான் வேலை செய்த வீட்டின் தகப்பன், பிள்ளைகள் உட்பட எல்லா வயது வந்த ஆண்களும் தொடர்ச்சியாக என்னைத் தொந்தரவு செய்ய முற்பட்டார்கள். வீட்டின் எஜமானியிடம் முறைப்பாடு செய்ததில் நேர்ந்தது சட்டியிலிருந்து அடுப்பில் விழுந்ததுதான். தன் வீட்டு ஆண்களை ஏமாற்றிவிட்டதாக அபாண்டம் சுமத்தி அவளும் பல்வேறு விதத்தில் என்னை துன்புறுத்தவாரம்பித்தாள். எப்படியோ வீட்டிலிருந்து தப்பிப்போய் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு அரசின் தலையீட்டினால் திரும்பவும் இலங்கைக்கு வந்தேன். எனக்கு என் மீதே கோபம் வந்தது. அங்க அவயவங்கள் அழகாக இருப்பது என்னுடைய தவறல்ல. அது நான் பிறந்த வடிவமே. என்றாலும் சில ஆண்கள், நான் அவர்களுக்காகவே பிறந்திருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இலங்கைக்கு வந்தவுடன் ஆண்களிடமிருந்து வரும் தொல்லைகளுக்கு கேடயமாக விளங்கக்கூடிய ஓர் ஆணை கல்யானம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பதே எனது தேவையாக இருந்தது. அன்பையும் பாதுகாப்பையும் பெற்று பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வுடன் வாழக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்ளவே நான் விரும்பினேன். அதனாலேயே பெரியோரின் ஆசிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் எனது விருப்பத்துக்கு கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு நாங்கள் மாத்தறைப் பிரதேசத்தில் வசிப்பதற்காகச் சென்றோம்.

பதிபக்தியை அதிகபட்ச அர்ப்பணிப்புடன் மேற்கொண்டு நான் அவருக்கு அனைத்தையும் செய்துவந்தேன். வெளிநாட்டில் வேலை செய்து சம்பாதித்த செல்வம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைந்து போனது. கணவன் சம்பாதிப்பவையும் நான் சேமித்தவையும் கூட வரையறையின்றி செலவளிப்பதாக தோன்றிய சந்தேகத்தினால் தேடிப் பார்த்தேன். விடுபட முடியாத விதமாக கணவன் போதைப்பொருள் பாவனைக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதை அதுவரை நான் அறியாமல் இருந்தேன். இப்போது கூட மீண்டும் நான் தாமதித்து விட்டேன். இரண்டு மகள்மாரினதும் ஒரு மகனினதும் தாயாகிய எனக்கு திரும்பிச் செல்ல முடியாது. ஏனென்றால் எனது பிள்ளைகளுக்கு தந்தை இல்லாமல்

போய்விடும் என்பதனால் சிறு வயதில் நான் அனுபவித்த எந்தவொரு கஷ்டத்தையும் பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்க மாட்டேனென்ற தீவிர நிலைப்பாட்டில் நானிருந்தேன். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர் எங்கள் நால்வரையும் விட்டுவிட்டு வேறொரு சுகத்தை நாடிச் சென்றுவிட்டார். இழந்து விட்டதை எண்ணி வருந்துவதை விட இருப்பதை தக்கவைத்துக் கொள்வோம் என்று நான் எனது மூன்று பிள்ளைகளுக்காக உறுதியாக இருந்தேன். அன்று எங்களை கைவிட்டுச் சென்ற கணவனை இன்றுவரை மறுபடியும் சந்திக்கவே இல்லை. கணவன் எம்மை கைவிட்டுப் போகும்போது எனது மகனுக்கு ஆறு மாதம் தான் ஆகி இருந்தது. "பிள்ளைகளே, உங்களுக்கு அம்மா, அப்பா இருவரும் நானேதான்." என்று மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு துணிந்து நின்ற நான் இன்று ஓர் இரும்புப் பெண்மனி என்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

பிள்ளைகள் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தனர். வெளிநாட்டில் வீட்டு வேலையில் ஈடுபட்டதைத் தவிர எனக்குத் தெரிந்த வேறொரு தொழில் இல்லை. பிறப்பிலேயே கொண்டு வந்த இயல்பூக்கங்களையும் பொருளாதார உற்பத்தி வரை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ளவுமில்லை. எனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் நான் மட்டுமே. ஏதோ ஒரு தொழிலை தேடிக் கொள்ளும் எதிர்பார்ப்பில் சில நாட்கள் தெற்கின் சில நகரங்களில் அலைய வேண்டி இருந்தது. எந்தவித உதவியுமின்றி இடத்துக்கிடம் ரகசியமாக அழுது புலம்பிய தடவைகள் பல. எதுவும் சொல்லவோ செய்து கொள்ளவோ முடியாத நிலையில் வீதி நெடுகவும் நடந்து செல்வதைத் தவிர வேறு நோக்கம் இருக்கவில்லை. இன்னும் சில நாட்களில் பிள்ளைகள் பசியால் அழக்கூடுமென அடி மனது எச்சரிக்கின்றது. இதுவரை கடந்து வந்த பயணத்தை தனியாக மேற்கொண்டது போல இனிவரும் பெருக்கெடுத்தோடும் ஆற்றையும் தனியாகக் கடக்க வேண்டியுள்ளது.

போதாக்குறையினால் கடனோ வீட்டுக்குத் தேவையானவற்றையோ பெற்றுக்கொண்டு வருவதற்கு கடைக்குப் போனால் அதன் முதலாளியும் நிவாரணம் கேட்டுப் போகும் போது அங்கிருக்கின்ற அதிகாரியும் திருமண முறிவு ஏற்பட்டுள்ளதைக் கண்ட சுற்றிலுமுள்ள சமுதாயத்தின் சில ஆண்களும் வேண்டி நின்றதெல்லாம் ஒன்றையே. அதே போல தோட்டக் கங்காணிமார் தொடக்கம் தோட்டத்துரைமார் வரையும் தரகர் முதல் வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு நிறுவன உரிமையாளர் வரையும் கூலி வேலைக்குப் போன வீட்டின் உரிமையாளரிலிருந்து அவ்வீட்டிலுள்ள ஆண்களும் வேலைக்காரர்கள் வரையிலும் தடைசெய்யப்பட்ட மரத்தின் கனியைப் புசிப்பதற்கு முண்டியடித்த விந்தையை நான் நன்றாக அனுபவித்துள்ளேன். பாசாங்கு

வார்த்தைகளால் முடியாவிட்டால் ஏதாவது சலுகைகள் வரப்பிரசாதங்ளை வழங்கியோ பலவந்தமாகவோ அதைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு அவர்கள் தயங்குவதில்லை. கசப்பான கடந்த காலத்தில் பாலியல் வேட்கைகளைத் தணிப்பதற்காக என்னைச் சுற்றி வளைத்த பெருங்கழுகுகளை நினைக்கும் போது உணரும் வேதனை கலந்த கோபத்தின் அளவு முழு உலகத்தையும் தீயிட்டுக் கொளுத்தி சாம்பலாக்கும் என்று சிலநேரம் எனக்குத் தோன்றும். நிலைமை அவ்வாறிருக்கையில் பிள்ளைகளின் பசியைப் போக்குவதற்காக வீதிக்கு வருவது பாவமாக இருக்காது.

வீட்டின் குறைப்பாடுகளைச் சமாளித்துக் கொள்வதற்காக சிலசில சந்தர்ப்பங்களில் சில ஆண்களின் வார்த்தைகளுக்கு நான் பணிந்து போக வேண்டியிருந்தது. இதற்கிடையே ஒரு நாள் தற்செயலாகக் கண்ட பத்திரிகை விளம்பரமொன்றினால் நான் அதிர்ந்து போனேன். “எய்ட்ஸ் காலன் உங்கள் உயிரைக் குடிப்பான் - பாதுகாப்பற்ற பாலுறவுச் செயற்பாடு உங்கள் உயிருக்கு தீங்காக அமையக்கூடும்” மொத்த தேகமும் வியர்வையால் தொப்பலாகியது. நான் என்னையே மறந்துவிட்டேன். தொடர்ச்சியாக வருகின்ற ஆண்களில் ஒருவராவது தொற்றுள்ளவராக இருந்தால் நானும் தொற்றுக்குள்ளாகியிருப்பேன். பல்லாயிரம் தடவைகள் சிந்தனா சமுத்திரத்தில் மூழ்கி கடைசியில் பால்வினை சம்பந்தமான கிளினிக் ஒன்றுக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்த சிற்றூழியர்கள் கூட வேறொரு பிரபஞ்சத்திலிருந்து இந்த உலகத்திற்கு வந்திறங்கிய பெண் காலனைப் பார்க்கின்ற விதமாகவே என்னைப் பார்த்தனர். அந்தப் பார்வையில் இருந்த ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஒதுக்கிவைத்தல், புறக்கணித்தல் போன்றவற்றையே உணர்த்தின. எனக்கு கிளினிக் வெறுப்பையே தந்தது. சில அரசியல்வாதிகளின் அடிவருடிகளால் நிரம்பிய ஆஸ்பத்திரிகளில் மிகவும் சொற்ப அளவிலேயே பயிற்றப்பட்ட சுகாதார ஊழியர்கள் இருந்தனர். எனவே தாதியர் சேவை பற்றியோ விருந்தோம்பல் பற்றியோ அவர்களுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான் என்றே இப்போது எனக்குத் தோன்றுகின்றது. எனினும். அங்கிருந்த சில தாதிமாரும் பெரும்பாலான மருத்துவர்களும் நோயாளர்களிடமோ வேறு பரிசோதனைகளுக்காக வந்திருந்தவர்களிடமோ எந்தவித வேறுபாட்டையும் காட்டவில்லை. அது ஒரு பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. மேலும் நான் அன்று கண்ட பத்திரிகை விளம்பரமானது அவசர அவசரமாக ஆட்களைக் கொன்றுவிடக் கூடியது. அதன் உள்ளடக்கங்கள் பொதுவான எச்.ஐ.வி நிலைமைளை திரிபுபடுத்தியவையாகும். ஊடக அறிக்கையிடல் என்பது நெறிமுறை சார்ந்ததொன்றாக இருக்க வேண்டும்.

எவ்வாறிருந்த போதிலும் கிளினிக்கில் மூன்று அபூர்வமான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. முதலாவது நான் தொடர்ந்தும் பாதுகாப்பான பெண்ணென்று உறுதியானதாகும். இரண்டாவது, பெண்ணென்ற வகையிலும் பெண் பாலியல் தொழிலாளி என்ற வகையிலும் பின்பற்ற வேண்டியதும் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டியதுமான விதத்தினை நன்றாகத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்குமாகும். அது நான் எதிர்பாராததொன்றாகும். எனினும் அந்த கருணை உள்ளம் கொண்ட தேவதை; இடைக்கிடையே அவளோ அவளது பிரதிநிதியோ அங்கு வருகை தருவதாக பின்னர் தெரிந்து கொண்டேன். அது வேறு யாருமில்லை 'ப்ராஜா திரிய" மன்றத்தின் தலைவியாவார். அவள் இல்லாதிருந்தாலும்; ப்ராஜா திரியவால் பெற்ற தைரியம் இல்லாதிருந்தாலும் இன்றைக்கு நான் மன அழுத்தம் அதிகரித்து வாழக்கைப் பயணம் முடிவுற்ற பெண்ணாக இருப்பதற்கு பெரும்பாலும் நேரிட்டிருக்கும். கிளினிக்கில் நிகழ்ந்த அபூர்வமான மூன்றாவது நிகழ்வு யாதெனில், என்னைப் போன்ற இன்னும் ஒரு பெண்ணை சந்தித்தமையாகும். அவளும் பாலியல் ஊழியத்திலீடுபடுகின்ற ஒரு பெண். அவள் துறைசார்ந்த அனுபவம் உள்ள ஒருத்தியாக இருக்கக் கூடுமென்பது பேச்சில் விளங்கியது. ஆனால், நான் வீட்டுத் தேவைகளை குறைந்தளவில் பூர்த்தி செய்வதற்காக வீட்டிலிருந்து பாலியலை வழங்கிய ஒருத்தி. ஆனால் பாலியல் தொழில் சார்ந்த பிரிதொரு கலாசாரம் நிலவுவதும் முறைசார் ரீதியில் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுவதன் மூலம் ஏனைய தொழில்களுக்கு இணையாக வருமானமீட்ட முடியுமென்பதையும் புரிந்து கொண்ட நான் அவளது பயணப் பாதையில் நடந்து செல்ல இணைந்து கொண்டேன். வாழ்க்கையில் சில எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் அபூர்வமான பாடங்களை கற்பிக்கின்றன என்பது இதன் மூலம் நன்றாகப் பிரதிபலிக்கின்றது.

நாளுக்கு நாள் கடன் தொல்லையிலிருந்து விடுபட்டேன். பிள்ளைகளின் போஷாக்கு அதிகரித்தது. குறைபாடுகளின்றி பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் சென்றனர். வீட்டில் நாளாந்த நடவடிக்கைகள் சுமுகமாகவே இடம்பெற்றன. நானும் ஒருபோதும் பாதுகாப்பற்ற விதத்தில் தொழிலை செய்யவில்லை. சந்தேகம் தோன்றிய சந்தர்ப்பம் ஏதும் இருந்தால் உடனடியாகவே கிளினிக்கின் உதவியை நாடுவேன். நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்கள் கடந்து பிள்ளைகள் வளர்ந்துவிட்டார்கள். நம்மை அறியாமலேயே காலங்கள் கடந்துவிட்டன. மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் பல்கலைக்கழக வாய்ப்பு கிடைத்தது. நான் உடலை விற்று சம்பாதித்த பணத்தில் இன்று அவர்கள் ராஜபோகத்தை அனுபவிக்கின்றனர். மூத்த மகள் தன் பல்கலைக்கழக இளைஞருடன் திருமணம் செய்து தற்போது நியூஸீலாந்தில் வசிக்கின்ற அதே வேளை அவள் இரண்டு பிள்ளைகளின் தாய். இரண்டாவது மகள் கொழும்பு

சட்டபீடத்தில் கல்வி கற்ற சட்டத்தரணியாவார். அவள் திருமணம் செய்ததும் ஒரு சட்டத்தரணியுடன் என்பதுடன் அவர்கள் கண்டிப் பிரதேசத்தில் வசித்து வருகின்றனர். மகனும் மேல் படிப்புக்காக அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் போயுள்ளதோடு அவன் திரும்பவும் இந்நாட்டுக்கு வருவது நிச்சயமில்லை. பிள்ளைகள் என்னை கவனிக்காமலில்லை. மாதாந்த செலவுக்கு குறிப்பிட்ட தொகையை தருகின்றனர். ஆனால் அண்மையில் எனது இரண்டாவது மகளுக்கு ஒருவித நம்பத்தகுந்த வட்டாரத்திலிருந்து எனது தொழில் சம்பந்தமான விபரங்கள் கிடைத்துள்ளதோடு அதன் காரணமாக இப்போது அவள் என் மீது அதிருப்தியுடன் இருக்கின்றாள். ஆனால் மற்ற பிள்ளைகளிடம் இது பற்றி சொல்லவில்லை. எனக்கு அவளை நன்றாகத் தெரியும். அவளுக்கு என் மீது கோபமில்லை என்பதுடன் சமுதாயத்தில் அவளது நன்மதிப்பு பாதிக்கப்பட்டு விடும் என்ற பயமும் இந்தளவு தைரியத்தை ஊட்டிய தாய் அனுபவித்துள்ள துன்ப துயரங்கள் பற்றிய கவலையுமாகும். எப்படியானாலும் நான் விழுந்த நரகத்தில் பிள்ளைகளை விழவிடாது சிம்மாசனங்களில் அமர்த்துவதற்கு முடிந்தமை பாலியல் ஊழிய சமுதாயத்தில் நான் பெற்ற மாபெரும் வெற்றியாகும். நான் செய்த தொழில் சமூக அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருந்தால் இன்று நான் சமுதாயத்தில் பிரகாசிக்கின்ற வீரப் பெண்மணியாய் இருந்திருப்பேன். நிறைய பேர் பாராட்டி இருப்பார்கள். மேடைகளில் ஏற்றி மலர் மாலை சூட்டியிருப்பார்கள். தைரியமாக எழுந்து நின்ற தாயென எனது சரிதை எழுதப்பட்டிருக்கும். பிள்ளைகளும் பேரப்பிள்ளைகளும் பெருமையுடன் பேசப்பட்டிருப்பார்கள். எனினும் பாலியல் ஊழியத்திலீடுபட்ட பெண்ணாக இருப்பதால் எனது குரல் மௌனித்துப் போயுள்ளது. ஆனால் நானும் ஒரு வீரப் பெண்ணென்ற சுய பெருமிதம் என்னுள் உள்ளது.

02. தேவிகாவின் கதை

பெற்றோரிடமிருந்து பிள்ளைகளுக்கு வாரிசுரிமையாகக் கிடைத்த சிலவற்றினால் அப்பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் மிக வெற்றிகரமாக முன்னோக்கிச் செல்கின்றது. இன்னும் சிலருக்கு தாய் தந்தை வழியாக எதுவுமின்றி வாழ்க்கை வளமாக அமைகின்றது. இன்னும் சில விரல் விட்டெண்ணக்கூடிய பிள்ளைகளுக்கு அவர்களுக்குக் கிடைத்துள்ள வாரிசுரிமைகளைப் போலவே கிடைக்காத ஊழ்வினையும் சக்ராயுதம் போல வாழ்வில் ஒளி பெற வேண்டிய இடங்களை இருளில் மூழ்கடிக்கின்றன. தாயிடமிருந்து மகளுக்குக் கிடைத்த மகளிடமிருந்து மகளுக்குக் கொடுக்காமல் பிள்ளைகளின் வாழ்வை ஒளியூட்டிய ஒரு பெண்ணாக இருப்பது குறித்து பணிவான பெருமிதம் என்னுள் குடிகொண்டுள்ளது.

நான் தேவிகா. அப்பெயரை நான் விரும்புகின்றேன். நான் பழகிய சமுதாயம் என்னைத் தெரிந்திருப்பதும் அறிமுகம் செய்வதும் தேவிகா என்றுதான். அந்தப் பெயரால் என்னை அழைக்கும் போது நான் என்னைப் பற்றி மெல்லிய பெருமிதத்தை உணருகின்றேன். நான் தேவதையைப் போன்றவள் என்று தோன்றுகின்றது. ஆம், நான் ஒரு தேவதைதான். அதேபோல எனது அம்மாவும் ஒரு தேவதை. கடந்த கால மணல் வெளியில் மூடப்பட்ட சில விடயங்களை மேலே எடுக்கும் போது இன்றும் எனது இதயத்தில் மென்மையான காயங்கள் தோன்றுகின்றன. அந்த வலியை வார்த்தைகளால் வடிக்க முடியாது. கண்ணீரால் கரைத்து விடவும் முடியாது. அந்தளவுக்கு கண்ணீர் ஆறும் வற்றிவிட்டது.

சின்ன சந்தியில் என்னை 'சுத்தீ (செவத்த புள்ள), பெரிய மகள், மெணிக்கே' போன்ற பெயர்களில் அடையாளப்படுத்தினாலும் எனது உண்மையான பெயர் என்னவென்று சொல்ல எனக்குத் தெரியாது. அப்படியொரு பெயரும் எனது நினைவில் இல்லை. ஆனால் சில விடயங்கள் நாட்கள், காலப்பகுதிகள் இல்லாவிட்டாலும் கல்லில் செதுக்கிய எழுத்துக்களைப் போல நினைவிலிருக்கின்றன.

எனக்கு 05 - 06 வயதாக இருக்கும் போது ஒரு நாள் எனது பிஞ்சு மனதில் தோன்றிய ஒரு விடயத்தை அம்மாவிடம் கேட்டேன். எனக்கு இன்றைக்கு மாதிரி நினைவிருக்கின்றது. “அம்மா... திரும்பவும் வயிறு பெரிசாகிவிட்டது....” “ஆம் மகள் .... இன்னும் நான்கு பூரண சந்திரன் போனால் உனக்கு விளையாட இன்னுமொன்றைத் தாறேன்” அம்மா அப்படிச் சொன்னது எனக்கு சந்தோஷத்தை தரவில்லை. கோபமே வந்தது. ஒவ்வொரு ஐந்தாறு பூரண சந்திரனுக்கு ஒரு தடவையும்

அம்மாவின் வயிறு பெரிதாகி ஒருவர் இருவராக கூடும்போது எனது சாப்பாட்டில் இன்னொரு பங்கு பிரியும். இப்படிப் போனால் பசியோடுதான் இருக்க வேணும். “பெரிய மகள், இங்கே வாயேன்....” எவ்வளவுதான் கோபமிருந்தாலும் அம்மாவின் ஒரு வார்த்தையுடன் தனிந்து விடும். அப்போது நான் அம்மாவின் அரவணைப்பில் சுருண்டு கொள்வேன். ஏன்னா, அம்மாவின் வயிற்றைப் பிளந்து கொண்டு எத்தனை பிள்ளைகள் வந்தாலும் அம்மா அதிகம் அன்பு காட்டுவது என்னில்தான். நான் அதை நிறைய தடவைகள் உணர்ந்திருக்கின்றேன்.

ஒரு நாள், “பெரிய மகளுக்கு ரொம்ப அன்பு தம்பியிடமா, தங்கச்சியிடமா...?” அம்மா கேட்டாள். “ரெண்டு பேரிடமும்.... என்றாலும் தங்கச்சியிடம்தான் விருப்பம்.” “அப்படிண்டா நாங்க தம்பிய யாருக்காவது குடுப்போமா...” அப்படிச் சொல்லும் போது என்றால் நான் அதிர்ந்து போனேன். எவ்வளவு குறும்புத்தனமுள்ளவனாக இருந்தாலும் எங்கட வீட்டில ஆம்பிளப் பையனென்று இருந்தது அவன் மட்டும்தான். “இருந்தாலும் பெரிய மகள், இப்ப அம்மாவுக்கு புது பபா கிடைத்ததும் எங்க நாலைந்து பேருக்கு இந்த வீட்டுல இடம் போதாது தானே. நாங்க ரெண்டு வெள்ளக்காரங்களுக்கு தம்பிய குடுப்போம். அப்ப தம்பிக்கு நல்லா சாப்பிட்டு குடிச்சு சந்தோஷமா இருக்க ஏலும். எங்களுக்கும் ஒங்களுக்கும் நல்லவொரு கணக்கும் கிடைக்கும்...” அம்மா நெசமாவே செய்யப் போறத பகிடியாகக் கேட்டிருக்கின்றாள். என்னா ஆனாலும் எனக்கு தம்பி மேலே அன்புதான். ஆனா அம்மாவுக்கு என்னோட விருப்பு வெறுப்பு பற்றி கவலையில்லை. ஒரு வெள்ளைக்காரனும் வெள்ளைக்காரியும் வந்து ஆயிரம் ரூபா கட்டொன்றை அம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டு தம்பிய எடுத்துக்கொண்டு போனாங்க. “பெரியக்கா என்னைக் கொண்டு போக விடவேணாம்” என்று பொடியன் கூக்குரலிட்டான். நாங்களும் அழுது மனதைத் தேற்றிக்கொண்டோம். பெரிய தம்பியைக் கொடுத்து சில மாதங்களின் பின் சின்னத் தம்பி பிறந்தான். எனக்கும் தங்கச்சிக்கும் பெரியவனைப் போல சின்னவன் தோன்றவில்லை. அதுக்காக நாங்கள் அவனைப் பிரித்துப் பார்க்கவில்லை. ஆனால் சின்னவன் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வளரும் போது அவனுடைய முகச்சாயல் எங்கள் பெரிய தம்பியுடையது போலிருந்தது. ஆனால் பெரியவனைப் போல குறும்பு செய்யவில்லை. ஆனால் சின்னவனும் ஒரு மாதிரி வளர்ந்து வந்தபோது சின்னவனையும் அம்மா வெள்ளைக்காரர்களுக்கு விற்கத் தயாரானாள். திரும்பவும் புதுத் தம்பியை வெள்ளைக்காரர்களுக்கு கொடுப்பதற்கு எனக்கு கொஞ்சமும் விருப்பமில்லை. அம்மாவுக்கு கொடுக்கவே வேண்டும் என்றிருந்தால் என்னைக் கொடுங்க என்று சொல்லி நான் அம்மாவிடம் சொன்னேன். அப்போது அம்மா உடனடியாகவே என்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு விம்மிவிம்மி அழுதாள். எப்படியும் எங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பவும்

வெள்ளைக்கார ஜோடியொன்று வந்தது. அந்த இருவரும் எங்கள் தம்பியை அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. அந்த ரெண்டு பேரும் என்னைக் கேட்டார்கள். அம்மா உடைந்த ஆங்கிலத்தில் என்னைத் தரவே முடியாதென்று சொல்லி அழுதாள். அவர்கள் கடைசியில் ஆயிரம் ரூபாய் கட்டொன்றை அம்மாவின் கையில் வைத்து என்னுடைய தங்கச்சியைக் கொண்டு சென்றார்கள். அன்று தங்கச்சியை விட நானே அதிகம் அழுதிருப்பேன். அன்று தொடக்கம் அம்மாவைக் காட்ட முடியாத அளவுக்கு அவள் மீது எனக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. தனது வயிற்றிலேயே உருவாகி, தானே பெற்றெடுத்து, தனது உதிரத்தைப் பாலாக்கி ஊட்டி, காசுத்தாள்களுக்காக பிள்ளைகளை அப்படி விற்க ஏலுமா? எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றியது. எங்கள் அப்பா இருந்திருந்தால் அப்படி ஆகி இருக்காதே. என்றாலும் அப்பா இல்லாவிட்டால் அம்மாவுக்கு பிள்ளைகள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்? உண்மையில் அப்பா எங்கே இருப்பார்? அப்பா என்பவர் யார்? போன்ற கேள்விகள் எட்டு ஒன்பது வயதில் எனது சிந்தனையில் தோன்றின. ஆனால் அந்த கேள்விகளுக்கு அம்மா ஒரு நாளும் பதில் தரவில்லை. ஒரு நாள் "பெரிய மகள்... நான் சந்திக்குப் போறேன்... பத்திரமா இருங்க மகள்..." என்றவாறு அம்மா ஒரு நாளும் இல்லாத மாதிரி என்னுடைய தலையைத் தடவி முத்தமிட்டாள். வெளியேறிச் செல்லும் போது ஒரு நாளும் இல்லாத மாதிரியான பாசம்... எனக்கே தோன்றியது. "ஐயோ அம்மா என்னையும் கூட்டிப் போங்களேன்..." சின்னத் தம்பியும் கையில் தொங்கினான். ஒரு நாளும் கண்டிராத வாடிய முகத்துடன் என்னைப் பார்த்த அம்மா, தம்பியையும் தூக்கிக் கொண்டு முற்றம் நெடுக, ஒழுங்கை வழியாக அறுவடை செய்த வயல் வெளியின் எல்லையை அடையும் வரை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். எனது மனதினுள்ளே சுற்றப்பட்ட நூல் பந்தைப் போல முடிவில்லாத ஒரு கோடி கேள்விகள் இருந்தன. வேறு நாட்களில் ஓரிரு மணித்தியாலங்களில் வீட்டுக்கு வருகின்ற அம்மா தம்பியையும் கூட்டிக் கொண்டு போனது என்னுடைய தொல்லையிலிருந்து தப்ப முடியாது என்பதனாலாயிருக்கக்கூடும். இரவு விடியும் வரை தன்னந்தனியாக அழுதழுது அம்மாவும் தம்பியும் வரும் வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மறைந்திருந்த அப்பா அம்மாவையும் தம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு தூரப் பிரதேசத்திற்குப் போயிருப்பார் என்று விடிந்ததும் எனக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் சற்று நேரத்தில் பொலிஸிலிருந்து வந்து என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். நான் போனது இறந்த உடல்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்துக்குத்தான். பிறகுதான் அது பிரேத அறை என்று எனக்குத் தெரிய வந்தது. அம்மா தம்பியையும் இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு ஆற்றில் குதித்துள்ளார். ஏதோ எழுதப்பட்ட தாள்

துண்டொன்றை ஒரு பெண் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் என்னிடம் தந்தார். அந்த கடிதத்தாளை வாசிக்க வேண்டுமென்றே நினைத்துக்கொண்டு நான் நன்னடத்தையின் போது எழுத்துக்களை கற்றுக் கொண்டேன். “பெரிய மகளே, அம்மா இதை எழுதுவது அம்மாவின் வாழ்வில் இறுதி சில நிமிடங்களில். என் மகளுக்கு எழுத்து தெரியாதென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இவற்றை நீங்க எப்பவாவது புரிந்து கொள்ளுவீங்க; அம்மாவை மன்னித்துக்கொள்ளுங்க மகளே. உங்களுக்கு இப்போது பன்னிரெண்டு வயசு. இன்னும் கொஞ்ச நாட்களில் பெரிய மகள் குமர்ப் பிள்ளையா போயிடுவீங்க. அப்போது அம்மாவுக்கு நடந்த மாதிரி என் தங்கத்துக்கு நடந்துவிடக் கூடாது. அம்மாவுக்கு நாலு பிள்ளைகள் கிடைத்ததுதான். நான் செய்தவற்றிற்கு உலகத்தார் என்னைப் பற்றி நெறையவே சொல்லுவாங்க. என் மகளே, அம்மா உங்கட வயிற்றை நெரப்புனது உடம்ப விற்றுத்தான். மகளே, பெரிய மகளின் அம்மா வீதியில் நன்றாக விலைபோன ஒரு விபசாரி. உன் மீது நான் உயிரை வைத்திருந்தேன், நீ மட்டும்தான் என் அன்போடு பிறந்த பிள்ளை. அந்த அப்பாவும் இன்றைக்கு வேறொரு படுக்கையில் சந்தோஷத்துடன் வசதியாக இருக்கிறார். நீ வயிற்றில் இருக்கும்போதே உன்னையும் என்னையும் ரெண்டு பேரையும் வேண்டாமென்று சொன்னவர் யாரென்றாவது நீ தெரிந்து கொள்வது நல்லதல்ல, பெரிய மகளே. அதனால் இந்த உலகத்தில் உனக்கும் எனக்கும் மட்டும்தான் பந்தம். என் செல்வமே, மற்றவர்களின் அப்பா யாரென்று சொல்லவும் எனக்குத் தெரியாது. அதனால் அவர்களுடன் எனக்கு எந்தவித பந்தமுமில்லை, என் மகளே. ஆனால் சின்னவனின் விதி என்னோடு எழுதப்பட்டிருந்தாலும் ஒருவரையும் நான் வயிற்றிலேயே கொன்றுவிடவில்லை. எனக்கு இனிமேலும் இந்த தொழிலை செய்ய முடியாது, மகளே. சமுதாயம் என்னை முத்திரை குத்திவிட்டது. நீ உன்னுடைய வாழ்க்கையை சரி செய்து கொள். என்னுடைய மகளே, என்னை வெறுக்காதே.” அன்றைக்கு அம்மா என்னையும் அழைத்துச் சென்றிருந்தால் இன்றைக்கு நானும் விடுபட்டிருப்பேன். இவ்வாறு எத்தனையோ முறை நினைத்திருப்பேன். ஆனால் விதி எம்மைப் போன்றோருடன்தான் விளையாடுகின்றது.

நன்னடத்தையின் போது நான் நன்றாகப் படித்தேன். தவணைப் பரீட்சைகளில் புள்ளிகளைக் கண்டு இல்லத்திலிருந்த மிஸ்மார் சொல்லுகின்ற ஒவ்வொரு தகாத வார்த்தைகளைக் கேட்டாலும் கேட்காத மாதிரி இருந்தேன். அம்மா ஒரு விபசாரியாக இருந்தாலும் அப்பா நல்ல இடத்து ஆளாக இருக்க வேண்டும் என்ற வார்த்தைகள் அவற்றுள் சாதாரணமானது. ஆனால் அப்பா நல்ல இடத்து ஆளாக இருந்தால் கர்ப்பிணித் தாயொருவரை நடுத்தெருவில் விட்டு விட்டு போவாரா என்று நான் எனக்கே சொல்லிக் கொண்டேன். இல்லத்தில்

சில முறைகேடுகளை பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் நான் அங்கிருந்து பாய்ந்து போனேன். இடைவழியில் சந்தித்த ஓர் இளைஞன் என்னைக் காதலிப்பதாகக் கூறி என்னை கூட்டிக் கொண்டு சென்றான். போக்கிடமில்லாத எனக்கு அந்த உதவியில் பெரியதொரு பாதுகாப்பை உணர்ந்தேன். ஆனால் அவன் என்னை ஏமாற்றி ஒரு விபசார விடுதியில் கொண்டு போய் சேர்த்தான். அங்கு அவன் என்னை நினைத்த போதெல்லாம் களங்கப்படுத்தினான். வாலிபரிலிருந்து வயோதிபர் வரை பலருக்கு என்னை விற்றான். உழைப்புக்கேற்ற சம்பளத்தையேனும் தரவில்லை. சில ஆண்கள் என்னை கூட்டாக வல்லுறவுக்குள்ளாக்கினர். மாதவிடாயின் போது பஞ்சு, கோஸ் வைத்து என்னை அந்த வேலைக்கு அனுப்புவான். பாதுகாப்பான பாலியல் ஊழியம் எமக்கான ஓர் உரிமை. அதற்குக் கூட இடமில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் தாங்க முடியாத வேதனையை அனுபவித்தேன். கடைசியில் எனது அம்மாவுக்கு ஏற்பட்ட மாதிரி நானும் கர்ப்பம் தரித்தேன். அப்பன் இல்லாத பிள்ளை... அப்பன் இல்லாமல் காற்றில் கருத்தரிப்பதில்லையே. நான் இக்குழந்தைக்கு உயிரூட்டுவேன். எப்படியாவது குழந்தையை வளர்த்தெடுப்பேன். தைரியமாகச் சிந்தித்தேன். ஆனால் இதை அறிந்து கொண்ட நாள் முதல் கருவைக் கலைப்பதற்கு விடுதியின் உரிமையாளர் எடுக்காத முயற்சி இல்லை. ஒரு நாள் கிளினிக்கிற்கு போகின்ற சாட்டில் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து நான் திருட்டுத்தனமாக பாய்ந்து வந்துவிட்டேன். போடிங்களில், வாடகை வீடுகளில் இடத்துக்கிடம் ஒளிந்திருந்து குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தேன். அதற்கிடையில் வாழ்க்கையைக் கொண்டுசெல்ல பாலியல் தொழிலில் ஈடுபட்டேன். கர்ப்பிணித் தாய்மாரிடமும் ஆண்கள் பேராசை கொண்டிருந்தனர். குழந்தை கிடைக்கவுள்ள அன்னை என்பவர் மிகவும் கௌரவமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒருவராக சமூகம் கருதுவதாக நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் ஆண்கள் ரொம்பவும் பேராசையுள்ளவர்கள். ஆனால் சில ஆண்கள் பிள்ளையினதும் எனதும் போஷாக்கிற்கு மேலதிக உதவிகளைச் செய்தார்கள்.

பிள்ளை வளர்ந்து வருவதைப் பார்க்கும் போது நானும் வேறு தொழில்களைத் தேடி அலையவில்லை. மிகவும் பாதுகாப்பான முறையில் பாலியல் தொழிலை செய்து வந்தேன். கண் திருஷ்டி, நாவூறு இல்லை. என் மகள் பாவையைப் போல அழகு. மெழுகு பொம்மை போன்ற தோல். சுருண்ட கேசம். மாணிக்கம் போன்ற கண்கள். ரோஜா இதழ்கள் போன்ற உதடுகள். உயரத்துக்கு ஏற்ற பருமன். எந்தக் குறையும் இல்லை. அழகு ராணியின் மகளைப் போல. நான் எனது மகளுக்கு எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை. வைக்கப் போவதுமில்லை. அவள் இப்போது கொழும்பிலுள்ள பல்கலைக்கழகமொன்றில் இரண்டாம் வருட முகாமைத்துவ பீட

மாணவி. எனக்கும் படிக்க வேண்டுமென்ற தீவிரமான தாகமொன்றிருந்தது. குழந்தை சிறிதாக இருக்கும் போதே நான் பிரத்தியேக ஆசிரியர்களிடம் கற்றுக்கொண்டு சாதாரண தரம், உயர்தரப் பரீட்சைகள் எழுதினேன். உயர்கல்வி நிறுவனமொன்றில் அழகுக்கலை தொடர்பான உயர் டிப்ளோமா ஒன்றைக் கற்று சிறிய அளவில் அழகுக்கலை நிலையம் ஒன்றையும் நடாத்தி வருகின்றேன். ஆனால் என்னை அறிந்த அறிமுகமான வாடிக்கையாளர்கள் சிலர் இன்னும் என்னைத் தேடி வருகின்றனர். அந்தத் தொழிலிலும் மேலதிகமாக ஈடுபட்டு வருகின்றேன். இப்போது ஆங்கில மொழியையும் என்னால் ஓரளவு கையாள முடியும். பிறப்புச் சான்றிதழ், தேசிய அடையாள அட்டை செய்து கொள்ள எமது மன்றம் எனக்கு உதவியது. இன்னும் கொஞ்ச நாளில் சாரதி அனுமதிப்பத்திரத்தையும் எடுத்துக் கொள்வேன். அதன் பின் நான் சிறிய காரொன்றையும் வாங்குவேன்.

வாழ்க்கையின் அதலபாதாளத்தில் விழுந்த என்னை அதிலிருந்து காப்பாற்றியது எனது மகள்தான். அவள் இல்லாவிட்டால் இன்றைக்கும் நான் அந்த விடுதியில் கஷ்டப்பட்டிருப்பேன். விளங்காத காலத்தில் வாழ்க்கை வழி தவறிச் சென்றாலும் விளங்கும் காலத்தில் நான் வினாக்களை விடைகளின் பக்கமிருந்தே நோக்கினேன். வினாக்களிலிருந்து வினாக்களை நோக்கவேயில்லை. அதனால் பொருத்தமான பாதை எனக்குத் திறந்தது. எனது அம்மா இருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பாள். எல்லாவற்றையும் விதியிடம் ஒப்படைத்து விட்டு கைகால்களை முடக்கிக்கொண்டு இருந்து சரிப்பட்டு வராது. மூளைக்கும் வேலை கொடுத்து சரியான பாதையைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இல்லாத இயலாத நாங்கள் எப்போதும் இருளில்தான். எனது மகள் இந்தப் பாதையில் விழ மாட்டாள் என்று இப்போது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் எல்லாப் பெண் பாலியல் தொழிலாளிகளுக்கும் இதைப்போல மங்களகரமான வாழ்க்கை அமைவதில்லை. பாலியல் ஊழியம் புரியும் பெண்ணென்று தெரியாதவர்கள் தனிமையான தாய், விதவைப் பெண்ணென்று இன்னும் ஓரங்கட்டப்படுவதும் புறக்கணிக்கப்படுவதும் இடம்பெற்று வருகின்றது. நடுத்தெருவில் விழுந்த பெண்ணொருவருக்கு சமூகப் பாதுகாப்பு குறைவாகவே உள்ளது. பாலியல் தொழிலிலீடுபடும் பெண்ணொருவரை நோக்கி ஒரு விரலை நீட்டி குற்றம் சாட்டும்போது ஏனைய நான்கு விரல்களும் தன்னை நோக்கியுள்ளதென்பதை குற்றம் சாட்டுவோர் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். நடுத் தெருவில் விழுந்தவருக்குத்தான் அதன் வலி தெரியும். எம்மைப் போன்ற பெண்கள் இல்லாவிட்டால் அதாவது பாலியல் தொழில் புரியும் பெண்கள் இல்லையென்றால் இந்த உலகத்தில் இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான பெண்களும் பிள்ளைகளும் துஷ்பிரயோகத்துக்கு உள்ளாவார்கள். இலட்சக் கணக்கான ஆண்கள்

உடல், உள ரீதியில் பல்வேறு அழுத்தங்களால் அவதிப்படுவார்கள். குடும்பப் பிணக்குகள், இல்லத்து இம்சைகள் இன்னும் அதிகரிக்கும். ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்களில் குழந்தைகள், முதியோர், நோயாளர்கள் பட்டினியால், நோய் நொடிகளினால் இறந்து போவார்கள். நான் இதிலிருந்து மீளெழ ப்ரஜா திரிய மன்றமும் பெரும் தைரியத்தைத் தந்தது. பாலியல் தொழில் புரிகின்ற எல்லாப் பெண்களும் என்னைப் போல வலுவூட்டப்பட்டால் அன்றைக்கு இதனை விட பெருமைப்பட முடியும். பெருமிதத்துடன் எழுந்து நிற்க முடியும். அந்த சட்டதிட்டங்கள் எதிர்காலத்தில் ஒரு நாள் உருவாகலாம். பாலியல் தொழில் ஒரு குற்றமாக சட்டத்தில் பொருள் கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும் அது இன்னுமொரு தொழில் என்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும். என்னைப் போல, எனது அம்மாவைப் போல நடுத்தெருவில் விழுந்த பெண்களுக்கு வாழ்க்கையை வெற்றி கொள்ள அது உதவியாக அமையும்.

03. மகேஷ்வரியின் கதை

யுத்தம் என்பது யார் வென்றாலும் யார் தோற்றாலும் இறுதியில் பாரிய அழிவுடன் இடிபாடுகளிடையே எஞ்சியிருக்கும் வேதனை மட்டுமே. அந்த வேதனையின் கண்ணீரில் கடந்த காலத்தின் கருமையான வடுக்களை அழிப்பதற்கோ, விடுகின்ற மூச்சுக்களால் சாம்பல் தூசுகளைப் போக்கவோ, சிந்திய ரத்தத்தில் கழுவி விடவோ முடியாது. பல வருடங்களாக யுத்தத்தின் தீச்சுவாலைகளுக்கு மத்தியில் வெந்தும் உலர்ந்தும் வளர்ந்து, யுத்தத்தினால் அபகரிக்கப்பட்ட வாழ்வை மீளக் கொண்டுவருவதும் அவ்வாழ்வை வெற்றி கொள்வதென்பதும் பெரும் ஆச்சரியமானதொன்றாகும்.

என்னை மகேஷ்வரி என்று அறிமுகம் செய்ய விரும்புகின்றேன். நாங்கள் சமயப்பற்றுள்ள, சொந்த முயற்சியில் எழுந்து நின்று அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் வாழ்ந்து வந்த குடும்பமாகும். எனது தந்தை வியாபாரம் செய்துகொண்டு வவுனியா நகரில் வாழ்ந்த, யாவரையும் சமமாக மதித்த, நல்லுள்ளம் கொண்ட மனிதராவார். தாய் ஓர் ஆசிரியையாக விளங்கியதுடன் பாடசாலைக்குப் புறம்பாக அயலிலுள்ள பிள்ளைகளை வீட்டுக்கு அழைத்து இலவசமாக மேலதிக கற்பித்தலை மேற்கொண்ட ஒரு சமூக சேவகியாவார். எனது மூத்த சகோதரர் நாம் வசித்த பிரதேசத்திலுள்ள பல்கலைக்கழகமொன்றிலேயே உயர்கல்வியை மேற்கொண்டார். நான் குடும்பத்தில் இரண்டாவது பிள்ளை என்பதுடன் இளைய சகோதரரும் பிரதான பாடசாலையொன்றில் கல்வி கற்றார். யுத்தம் தொடங்கிய காலப்பகுதியிலிருந்து எமது குடும்பத்துக்கு அவ்வளவு சௌகரியமான காலமாக அமைந்திருக்கவில்லை. அது பெரும்பாலான தமிழ்க் குடும்பங்களுக்கு பொதுவான ஒரு விடயமாகக் காணப்பட்டது. தமிழ் ஆயுதப் படையினர் எனது தந்தையிடம் அடிக்கடி கப்பம் கேட்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டனர். மூத்த சகோதரர் பல்கலைக்கழகத்தினுள் அரசியலில் ஈடுபட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு அரச பாதுகாப்புப் பிரிவினரால் கைது செய்யப்பட்டார். தந்தையின் வியாபாரம் தொடர்ந்து வீழ்ச்சி கண்டதுடன் இடத்துக்கிடம் ஏற்பட்ட மோதல்கள் காரணமாக பிரதேசத்தில் சமாதானம் முடங்கிவிட்டது. இளைய சகோதரன் தமிழ் ஆயுதக் குழுவின் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டான். வயோதிபத் தந்தையுடனும் தாயுடனும் தனிமையைப் பகிர நான் மட்டும் எஞ்சியிருந்தேன். சகோதரர்கள் இருவரையும் விடுவிப்பதற்கு பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்ட போதிலும் அவை யாவும் பயனற்றுப் போய் விட்டன.

பாடசாலைப் பருவத்திலிருந்து நான் காதலில் கட்டுண்டிருந்ததுடன் மோதல்களின் காரணமாக ஆங்காங்கே சென்று மறைந்திருப்பதைத் தவிர காதல் சுகத்தை அனுபவிக்க எமக்கு நேரம் இருக்கவில்லை. காலப்போக்கில் நாமிருவரும் ஒரு கூரையின் கீழ் வந்தாலும் இரு தரப்பு உறவுகளும் அடிக்கடி ஏற்பட்ட போர் மேகங்கள் காரணமாக துயரங்களை அனுபவிக்க வேண்டி இருந்தது. தமிழ் ஆயுதபாணிகளுக்கும் அரச படையினருக்குமிடையில் அகப்பட்ட எமது உறவினர்கள் ஒவ்வொருவராக மரணத்தின் அரவணைப்புக்குள் சிக்கியதோடு நானும் கணவரும் எமது மூத்த பிள்ளையும் மட்டும் எஞ்சியிருந்தோம். சகோதரர்கள் மீதான எதிர்பார்ப்புக்களும் அருகிவிட்டன. ஒரு முகாமிலிருந்து இன்னொரு முகாமுக்கும் ஒரு சிறைக்கூடத்திலிருந்து இன்னொரு சிறைக் கூடத்திற்கும் அனுப்பப்பட்டதாக வந்த செய்தியைத் தவிர வேறெந்த தகவலும் இருக்கவில்லை.

நாமிருவரும் குழந்தையையும் பாதுகாத்தவாறு பல்வேறு துயரங்களைத் தாங்கிக் கொண்டோம். இரண்டாவது குழந்தையை வயிற்றில் சுமந்தவேளை வவுனியா, மன்னார், வன்னி, கிளிநொச்சி, புதுக்குடியிருப்பு போன்ற அநேக பிரதேசங்களில் பதுங்கியும் துயரங்களுடனும் வாழ்ந்தோம். இரண்டு குழந்தைகளும் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்த வண்ணம் காலங்கள் கழிந்ததுடன் அநேக வசதிகளுடன் வாழ்ந்த நாம் அன்றாட செலவை சமாளிப்பதற்காக சிறிய அளவில் பயிர் செய்து வாழ்க்கையை ஓட்ட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டோம். 90 தசாப்தத்தின் பின்னரைப் பகுதியில் சேனைப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்டிருந்த எனது கணவர் ஆயுத மோதலுக்கிடையே அகப்பட்டு உயிரிழந்தார். சட்டியிலிருந்து அடுப்பில் விழுந்த நான் 08 வயது ஆண் பிள்ளையுடனும் 05 வயது பெண் பிள்ளையுடனும் உலகில் தனித்து விடப்பட்டேன்.

பிள்ளைகளின் பசியைப் போக்குவதற்கு ஆகாரமின்றி சில நாட்கள் கழிந்தன. அன்றொரு நாள் அறிமுகமான வீடொன்றிலிருந்து ஒரு கொத்து நெல் வாங்கவெனப் போன சந்தர்ப்பத்தில் அவ்வீட்டிலிருந்த ஆண் ஜீவன் நெல் தர வேண்டுமாயின் தன்னோடு படுக்கையைப் பகிரவேண்டுமென அழைப்பு விடுத்தார். பிள்ளைகளின் பசி எனது கற்புடைமையை விட பெறுமதியானதென நினைத்து ஒரு கொத்து நெல்லுக்கும் ஒரு சுண்டு அரிசிக்கும் கொஞ்சம் கிழங்கு பரிப்புக்காகவும் சவர்க்காரக் கட்டிக்காகவும் எனது பாலினப் பெறுமானத்தை ஈடு செய்ய நேர்ந்தது. சிங்கள, தமிழ் படையினரும் கேள்விப்பட்டு நிலவரமறிந்து என்னைத் தேடி வரவாரம்பித்தனர். அப்போதெல்லாம் கடன்படாமல் பிள்ளைகளுக்கு உண்ணவும் பருகவும் நான் எனது உழைப்பை

சந்தைப்படுத்தினேன். நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்களாக பெண்களின் சகவாசத்தையே கண்டிராத படைவீரர்களைத் திருப்திப்படுத்துவது நினைக்கின்றவாறு இலகுவான காரியமாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் நீரைக் காணாத தாகம் கொண்டோரைப் போல என்னை கசக்கிப்பிழிந்த சந்தர்ப்பங்கள் இவ்வளவுதான் என்று சொல்ல முடியாது.

அவர்களில் பெரும்பாலானோர் இயற்கைக்கு முரணான காம வேட்கையுள்ள காமுகர்கள் எனத் தோன்றுவது அவர்களின் விருப்புக்கள் இயற்கையான காம உறவினால் தீராது என உணர்த்த முற்பட்டமையினாலாகும். ஆனால் நானும் உதிரம், எலும்புகள், தசை, நரம்புகள் உள்ள மனித ஜீவனே தவிர இயந்திர மனிதனோ பாவையோ அல்ல என்பதனால் எல்லை மீறிப் போவதற்கு ஒரு நாளும் இடமளிக்கவில்லை. சிலர் ஐந்து சதத்துக்கான பெறுமதியைக்கூட தராது இச்சையைத் தீர்த்துக்கொண்டனர். ஆயுத பலம், போர் அதிகாரம், ஆண் வர்க்க மேலாதிக்கம், மரண பயம் போன்றவற்றை ஏற்படுத்தி என்னை சீரழித்த நிலைக்கு இரு தரப்பிலுமுள்ள ஆண்களே பொறுப்புக் கூறவேண்டும். சிலர் என்னை கூட்டாக வன்புணர்வு செய்தனர். இன்றும் கூட அந்த வலிகள் ஒவ்வொரு நரம்பாக உடல் முழுவதும் வேதனையைத் தருகின்றன. இவ்வாறு இன்னும் சில நாட்கள் கழிந்தால் ஏதேனுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் நான் செத்துப் போகலாம், இல்லாவிட்டால் தன் தாய் விலைமாதென குற்றஞ்சாட்டி உறவினர்களாலேயே எனது பிள்ளைகளை கல்லெறிந்து விரட்டி விடவும் கூடும். ஊரில் நகரத்தில் வாழ முடியாமல் போய்விடும். இவ்வாறான ஆயிரக்கணக்கான மன வேதனைகளுடன் ஓமந்தை சோதனைச் சாவடியை அடைந்த நாம், ஒரு நாள் என்னிடம் வந்த அறிமுகமான ஓர் இராணுவ அதிகாரியின் ஒத்தாசையுடன் வடக்கிலிருந்து தெற்கே போய்ச் சேர வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவர் செய்த உதவிக்கு பிரதியுபகாரமாக அவர் இராணுவ சேவையில் இருந்த காலத்தில் கொழும்புக்கு வந்த சந்தர்ப்பங்களில் இலவச பாலியல் சேவையை நான் வழங்க வேண்டி இருந்தது. பாலியல் சேவகியாக நான் அதிகம் மேற்கொண்டது அதிகார பலம் அல்லது அது போன்ற வேறு அழுத்தத்திற்குப் பணிந்து பாலுணர்வை அர்ச்சனை செய்ததே அன்றி பாலியல் தொழிலாளியாக சம்பாதிக்கவில்லையோ என்று ஏதேனும் சந்தர்ப்பங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது எனக்கே தோன்றுகின்றது.

நாங்கள் கொழும்புக்கு வந்து வெள்ளவத்தைப் பிரதேசத்தில் உறவினரின் வீடொன்றில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்ததோடு மோதர, மட்டக்குளி, பேலியகொடை, ஜா எல போன்ற பிரதேசங்களிலுள்ள

வாடகை வீடுகளில் காலத்திற்குக் காலம் தங்கியிருந்தோம். பிள்ளைகளின் கல்வி நடவடிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இறுதியாக மோதரை பிரதேசத்தில் நிரந்தரமாகக் குடியிருந்தோம். பிள்ளைகளை பாடசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டு வீட்டிலிருந்தும் ஹோட்டல்களைச் சார்ந்தும் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்ததோடு ஆடைத் தொழிற்சாலையொன்றில் பணியாற்றுவதாகக் காட்டிக் கொண்டு நான் இரவு நேர சேவைகளையும் வழங்கி வந்தேன். போக்கிடமின்றி வவுனியாவிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்த மாமியார் ஒருவர் பிள்ளைகளின் பாதுகாப்பிற்காக வீட்டிலிருந்தமையினால் அது எனக்கு பெரிதும் உதவியாக அமைந்திருந்தது. அவர் எம்மோடு மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தார். யுத்தம் முடிந்தது. காலம் மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வடக்கிலிருந்து தெற்கு நோக்கி வந்த பெரும்பாலானோருக்கு தம் ஊர் நோக்கிச் செல்வதற்கான அவகாசமும் கிட்டியது. நாங்கள் மீண்டும் சொந்த ஊருக்குச் சென்றோம். ஆனால் எங்களுக்கென்று சொல்லுவதற்கு காணியொன்றின் எல்லையையாவது காணக் கிடைக்கவில்லை. அப்போது எனது மூத்த மகன் தொழில் பயிற்சியொன்றை நிறைவு செய்துவிட்டு கனடாவுக்குப் போக விண்ணப்பித்திருந்ததோடு வடக்குக்கு வந்த கொஞ்ச காலத்திற்குள்ளேயே அவன் கனடாவில் தொழிலுக்காக சென்று விட்டான். மகளுக்கு பல்கலைக்கழக வாய்ப்பு கிடைக்காவிட்டாலும் கல்விக் கல்லூரிக்கான வாய்ப்பு கிடைத்தது.

அதன்படி மூத்த மகன் இப்போது திருமணம் ஆன பின் கனடாவில் வசித்து வருகின்றான். மகள் இந்நாட்டின் பிரபல பாடசாலையொன்றில் ஓர் ஆங்கில ஆசிரியையாக இருக்கின்றார். பிள்ளைகள் இப்போது நன்றாக இருக்கின்றார்கள். அத்தகைய வளமான எதிர்காலத்தை உருவாக்கியது எனது உடலே. எந்தவித திருட்டும் போக்கிரித்தனமுமின்றி மோசடி செய்யாமல் உடலை விற்று பிள்ளைகளைப் போஷித்ததையும் எதிர்காலத்தை வளமூட்டியதையும் எனது உள்ளம் அறியும். அது எனக்கு பெரும் ஆத்ம திருப்தியைத் தருகின்றது. இருப்பினும் அதனை பிள்ளைகள் அறிந்து கொள்ளத் தேவையில்லை. அவர்களின் உலகம் அழகானது. பேரர்களின் மழலை மொழிகள் இனிமையானவை. அதுபோன்ற உலகில் இருண்ட வடுக்களை ஏற்படுத்தக் கூடாது. ஆனால் எங்கள் தனிமைக்குத் துணையாக இருந்த மாமியார் அதனை ஊகித்துப் புரிந்து கொண்டிருந்தார். என்றாலும் அவர் பெண்ணாக இருந்ததாலோ என்னவோ வாழ்க்கையைக் கொண்டு செல்ல வேறு வழி இல்லாததால் ஒரு நாளும் இது பற்றி என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூட கேட்டதில்லை. அவளும் நானும் இன்னும் மௌனமாகவே இருக்கின்றோம். அது எனக்கும் பெரிய பலமாகும். சாகும் வரையில் அவள் இது குறித்து

ஒரு வார்த்தையேனும் வெளியிடமாட்டாள் நாமிருவரும் பிள்ளைகளில் தங்கியிருக்கவே மாட்டோம். இயன்ற வரையில் தொழிலில் சம்பாதிக்கின்ற பணத்தில் வாழ்க்கையை ஓட்டுகின்றோம். வெடி குண்டுக்கு இரையாகாமல் நரிகள் கூட்டத்துக்கான இறைச்சித் துண்டாகாமல் பிள்ளைகளையும் பாதுகாத்துக் கொண்டு இவ்வளவு தூரம் வந்தடைந்த மலைச் சிகரத்தை நோக்கித் திரும்பிப் பார்க்கும் போது மிகவும் ஆச்சரியமான மகிழ்ச்சியையே உணரக் கூடியதாக உள்ளது. விதியை நினைத்து புலம்பிக் கொண்டு இருந்திருந்தால் இப்போது நாம் மரணித்த இடங்களில் மரம் செடிகள் வளர்ந்து கனிகளும் நிறைந்திருக்கும். எனது கணவர், தாய், தந்தை, சகோதரர்கள், உறவினர்கள் விட்ட இறுதி மூச்சு எமக்கு ஆசீர்வாதமாக அமையக்கூடும். உடலை விற்றாவது பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுத்து நல்லதொரு கல்வியை வழங்கியமை குறித்து நான் பெருமைப்படுகின்றேன். மேலும் பிள்ளைகளின் ஒத்துழைப்போடும் எனது சுய முயற்சியிலும் இப்போது நான் கனடா, இந்தியா, தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளில் கூட பயணம் செய்துள்ளேன். நடுத்தெருவில் விழுந்த பெண்ணொருவருக்கோ வேறு ஆயிரம் பெண்களில் சிலருக்கோ கிடைக்காத ஒரு சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்துள்ளது. அது வாழ்வில் பல தடைகளைக் கடந்து பெற்ற வெற்றியாகும்.

நம் மத்தியில் இருக்கின்ற பல பெண் பாலியல் தொழிலாளிகள் பல்வேறு துன்ப துயரங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். தம்மிடம் வருகின்ற வாடிக்கையாளர்களிலிருந்து கணவர், தற்காலிக கணவர் அல்லது தரகர், குடும்பத்திலுள்ள வேறு அங்கத்தவர்கள், பாதுகாப்புப் பிரிவினர், சமுதாயம், சட்டம் மற்றும் ஏதேனும் சந்தர்ப்பங்களில் அதிகாரிகள் போன்றோரினாலும் உடல், உள ரீதியிலும் பாலியல் ரீதியிலும் இம்சைக்கும் துஷ்பிரயோகத்துக்கும் உள்ளாகின்றனர். அவர்களில் சிலர் வாழ்வின் சவால்களை வெற்றிகொண்டாலும் அநேகமானோர் சவால்களில் தோல்வியடைகின்றனர். இத்தகைய பின்னணியில் என்னைப் போன்ற பாதிப்புக்குள்ளான ஏனைய பெண் பாலியல் தொழிலாளர்களுக்கும் இது போன்ற சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்க வேண்டும். அதற்காக சகல பொறுப்புள்ள தரப்பினரும் குறித்த நோக்கத்துடன் ஒன்றுபட்டு செயற்பட வேண்டுமென்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும்.

04. அனிஸாவின் கதை

“இந்தப் பிள்ளை எங்கிருந்து வந்ததோ.... ரோஜா வனத்தில் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டதோ....” எனும் வார்த்தை வரிகளை சிறு பிராயத்தில் கேட்டிராத ஒருவர் இல்லை என்று சொல்லுமளவுக்கு மிகவும் பிரபல்யமான கவி வரிகளாகும். ரோஜா வனத்தில் பிள்ளைகள் எங்கே இருக்கின்றார்கள் என்று கேட்கின்ற சிறுசுகளை ஏதாவதொரு தேவதைக் கதையைப் புனைந்து பிள்ளைகளைச் சமாதானப்படுத்துவதற்கு அதிகமான பெற்றோர் பழக்கப்பட்டிருந்தாலும் உண்மையான யதார்த்தம் என்னவெனத் தெளிவுபடுத்துவோர் மிகவும் சொற்பமாகவே உள்ளனர். உண்மையிலேயே சில சிறுவர்கள் ரோஜா வனத்துக்கு அல்லது ரோஜா வனத்திலிருந்து புவிக்கு வந்த விதம் இன்றும் கூட இரகசியமாகவே உள்ளது. அதாவது தமது தாய் தந்தை யாரென்று கூட தெரியாத பிள்ளைகள் புவியில் உள்ளனர். அத்தகையதொரு பிள்ளையின் எண்ணங்கள் எந்தளவு குழப்பங்கள் நிறைந்தது என்பதை அவர்கள் மட்டுமே அறிவார்கள். பெற்றோரின் வெதுவெதுப்பையும் பாதுகாப்பையும் இழந்த பிள்ளைகளுக்கு என்ன கதியென்றே அப்போது தோன்றும். அத்தகைய சோகமான பிள்ளைப் பருவத்தை சுமக்கின்ற பெண் பிள்ளையாக இருப்பதென்பது இன்னும் பல ஆபத்துக்களின் தொடக்கமாகும். பெண்ணாக இருப்பதாலேயே வாழ்க்கையில் எந்தளவு தொல்லைகளையும் அழுத்தங்களையும் ஒரு பெண் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஒரு பெண் பிள்ளையை கௌவிக் கொள்வதற்குக் கண் வைத்திருக்கின்ற அரக்கர்கள் எத்தனையோ பேர் நம்மைச் சூழவுள்ள சமுதாயத்தில் இருக்கின்றார்கள். அத்தகைய மறைகரங்கள் ஒரு பெண் சுயமாகச் செயல்பட எவ்வகையிலும் இடமளிக்காது. அது போன்ற சவால்களை வெற்றி கொள்கின்ற பெண்ணை இரும்புப் பெண்மணி எனக் கூறுவது புதுமையுமல்ல. அவ்வாறான பெண்களை துணிச்சல்மிக்க பெண்களென உலகம் முழுக்க ஏற்றுக்கொண்டமை சமூக அங்கீகாரத்தினால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட வரையரைக்குள் மட்டுமே.. அங்கீகாரமற்ற நிலையில் அத்தகைய பெண்கள் எல்லாக் காலத்திலும் மறைந்திருக்கின்ற பாத்திரங்களாகவேயன்றி கௌரவம், மரியாதை அல்லது அங்கீகாரத்துக்குள்ளானவர்களாக இருக்கவே இல்லை. எனினும் வாழ்க்கைச் சமரில் போராட்டக் காட்சிகள் பல கடந்து வெற்றிக் களிப்பு கொள்ளும் துணிச்சல்மிக்க பெண்கள் எத்தனையோ பேர் மௌனமாக மறைந்திருக்கிறார்களென்பது எமது கதையில் அடங்கியுள்ளது.

பிறந்த இடமோ குடும்பப் பெயரோ பரம்பரையோ அம்மா அப்பாவையோ அறிந்திராத எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் பிரம்பொன்றை கையிலெடுத்து தொண்டை வரண்டு போகும் வரை கூச்சலிடுகின்ற, எவ்வித இளகிய

இதயமற்ற, பொல்லாத பெண்ணாகிய “மார்த்தா மெடம்” எனப்படும் சிறுவர் இல்ல பெண் மேற்பார்வையாளரும் அவளது பேச்சுக்குப் பணிந்து செல்லும் சில வயோதிபப் பெண்களையும் மட்டுமே. தெருவோர கானொன்றில் போட்டுவிட்டுப் போன நிலையில் பிரதேசவாசியொருவரால் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்று ஒப்படைக்கப்பட்டு இறுதியில் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து சிறுவர் இல்லத்தையடைந்த 'அனிஸா' ஆகிய நான் இந்த வருடம் 49 ஆவது பிறந்த தினத்தைக் கடந்து விட்டேன். தவழும் பருவத்திலிருந்து ஒரு குழந்தை அனுபவிக்க வேண்டிய அன்பை ஒருபோதும் அனுபவித்திராத நான் எப்போதும் பயந்து துன்பப்பட்டு வாழ்ந்த ஒருத்தி. ஒரு நாளைக்கு பல தடவைகள் அழுதவாறு சுமார் 12 வருடங்கள் வரையிலும் சிறுவர் இல்லத்தில் பல்வேறு தொல்லைகளையும் அழுத்தங்களையும் சந்தித்தவாறு காலத்தைக் கடத்தினேன். அதற்கு அப்பாலுள்ள உலகத்தின் அழகை விரும்பியது புத்திளம் எண்ணங்களோடுதான். அதனாலேயே அப்போதைய தன்னிச்சையான 'அனீஸா' சிறுவர் இல்லத்திலிருந்து, இரகசியமாக பாய்ந்து சென்றது சிறைப்படுத்தப்பட்டிருந்த கூட்டிலிருந்து தப்பிச் செல்கின்ற பெண் பறவையைப் போலத்தான்.

ஆனால் தெருவில் நின்ற எனக்கு எங்கே போக வேண்டுமென்று தெரியவில்லை தெரிந்த, அறிமுகமான எவரும் இருக்கவில்லை. உண்ணவும் பருகவும் ஏதுமிருக்கவில்லை. வழிச் செலவுக்கு காசும் இருக்கவில்லை. என்றாலும் திரும்பவும் சிறுவர் இல்லத்துக்கு போகவும் முடியாது. இப்போதே பொலிசுக்கு அறிவித்து தேடவும் தொடங்கி இருப்பார்கள். “அகப்பட்டால் நாசம்தான்” நான் எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். மார்த்தா மெடமின் வசை பாடலுடன் கிடைக்கின்ற பிரம்படியை நினைக்கும் போது பயந்த சுபாவமுள்ள எனக்கு மயான பூமி சுகமாக இருக்குமென்றே தோன்றுகின்றது. தெரு ஓரமாக நடந்து சென்ற நான் முதல் நாள் இரவைக் கழித்தது, மயானத்திலுள்ள ஒரு கல்லறைக்குப் பக்கத்திலாகும். சின்ன ஒன்றுக்கும் பயத்தில் நடுங்கும் நான் மயானமொன்றில் ஓரிரவைக் கழித்தது எவ்வாறென்பது இன்றைக்கும் ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது.

சிறுவர் இல்லத்திலிருந்த காலப்பகுதியில் 07ஆம் தரம் வரை கல்வி நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட எனக்கு எழுத்துக் கலையைப் பிரயோகிப்பது போன்றே சமயோசிதமாக நடந்து கொள்கின்ற ஆற்றலும் ஓரளவுக்கு மேம்பட்டிருந்தது. எங்கே போவதென்று தெரியாத நான் பஸ் தரிப்பிடம் ஒன்றை நோக்கி மெதுமெதுவாக காலடி எடுத்து வைத்தேன். பஸ் எங்கே போகின்றது என்பதைக் கூட கேட்காமல் பஸ்ஸில் ஏறினேன். நடுத்தர வயது பெண்ணொருத்திக்கு அருகே அமர்ந்து

கொண்ட நான் அவளது உறவுமுறை மகளைப் போல அவளுக்கு நெருக்கமாக இருந்து கொண்டேன். கண்டக்டரும் “டிக்கட்ஸ், டிக்கட் எடுக்காதவங்க டிக்கட் எடுங்க” என்று உரத்துச் சொல்லியவாறே சென்றாரே தவிர தனித்தனியாக டிக்கட் தர முயலவில்லை. நானும் பஸ்ஸின் பயண முடிவு வரை குழப்பத்துடன் எவ்வித நோக்கமுமில்லாமலேயே சென்றேன். பயணம் முடிந்தது புத்தளத்தில் என்று தெரிந்து கொண்டது பஸ் நிலையத்தின் பெயர்ப்பலகையைக் கண்டபோதுதான்.

எவ்வளவோ நேரம் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ள முடியாமல் இருந்த நான் ஓரளவு களைப்படைந்திருந்ததோடு பஸ் தரிப்பிடத்திலிருந்த நடுத்தர வயதுடைய ஒரு பெண்ணிடம் சென்று சாப்பிட ஏதாவது தர முடியுமா எனக் கேட்ட போது கொஞ்சம் அருவருப்பான தோற்றத்துடன் இருந்த அவள் பஸ் நிலையம் அதிரும் விதமாக உரத்து சிரிக்கத் தொடங்கினாள். பசிக்கு சாப்பாடு கேட்கின்ற ஒரு நபரை குறிப்பாக சிறு பிள்ளையைப் பார்த்து இவ்வளவு ஏளனமாக சிரிக்கின்ற ஒரு பெண்ணை முதற் தடவையாகத்தான் பார்த்தேன். அவள் என்னைப் பார்த்து “உனக்கு பசிக்கிறதா...” எனக் கேட்டாள். நான் தலையை ஆட்டினேன். எனது கையைப் பற்றிக் கொண்ட அவள் வேகமாக கூட்டிச் சென்று பஸ் தரிப்பிடத்தின் மூலையில் கீழே இருக்கச் செய்து சோற்றுப் பார்சலொன்றைக் கையில் தந்து “தின்னு” என்றாள். பசிக்களையிலிருந்த நானும் இருக்கின்ற இடத்தைப் பார்க்காமல் சோற்றுப் பார்சலை பிரித்தேன். குளத்து மீன், பிஞ்சுப் பலாக்காய் புளிக்கறி, மரவள்ளி இலை சுண்டல் மற்றும் பொரித்த மிளகாய் சிலவும் அதில் இருந்தன. இவ்வளவு சுவையான ஒரு வேளை உணவை நான் இதற்கு முன் சாப்பிட்டதே கிடையாது. அழுக்கு நிற கோப்பையொன்றில் கொஞ்சம் தண்ணீரையும் தருவதற்கு அவள் மறக்கவில்லை. “புண்ணியம் கிடைக்கும் மாமி” நான் வாய் நிறைய சொன்னேன். “எனக்கு புண்ணியம் வேணாம். அதைத் தந்த ஐயாவுக்கும் நோனாவுக்கும்தான் அந்த புண்ணியம் கிடைக்கும்” அவள் உரத்துச் சிரித்தது புதுமையல்ல.... நான் சாப்பிட ஏதாவது கேட்டது இன்னொரு யாசகம் கேட்கின்ற பெண்ணிடமாகும்.

உண்ணவும் குடிக்கவும் தந்த அவள் எனது கதையைக் கேட்டுக் கொண்டாள். “நீ விரும்பினால் எங்களோடு இங்கே இரு.” அவள் சொன்னாள். விருப்பமில்லாவிட்டாலும் போவதற்கு வேறு இடம் இல்லாததால் யாசகர்களின் நிழலில் வாழ வேண்டிய நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. அது முதல் நான் பிச்சை எடுத்தேன். அன்றைய நாள் சிரமப்பட்டு சம்பாதிக்கின்ற காசை மாலையாகும்போது பிச்சைக்கார தலைவன் பறித்துக் கொள்வான். உண்பதற்கும் குடிப்பதற்கும் தவிர

வேறெந்த பயனும் யாசகர்களுக்கு இல்லை. அங்கு யாசகர்கள் தினமும் நிர்க்கதியாக தலைவனைப் போஷித்தார்கள். 16 ஆவது வயதாகும் போது நான் ஒரு யாசகியாக இருந்த போதிலும் மூக்கும் முழியுமாக, இளங்குமரியாகத் தென்பட்டேன். பஸ் ஓட்டுனர்கள், கண்டக்டர்மார், பஸ் தரிப்பிடத்தில் சுற்றித் திரிகின்ற போக்கிரிகளின் பார்வை அவ்வப்போது என் மீது விழுவதாக பிரியத்துக்குரிய யாசகி கூறினாலும் அது பற்றி அந்தளவு விளக்கம் எனக்கு இருக்கவில்லை.

எவ்வாறிருந்த போதிலும் ஓர் இளம் கண்டக்டர் என் மீது அதிக அக்கறை காட்டுவதாக இப்போது எனக்கும் தெரியவாரம்பித்தது. ஒரு நாள் இரவு நேரம் தொடங்கும்போது குறித்த வாலிப கண்டக்டர் பஸ் தரிப்பிடத்தின் பொதுக் கழிப்பறைக்கு என்னைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டு அணைத்துக் கொண்டான். சந்தர்ப்பம் எதுவாயிருந்த போதிலும் நானும் அந்த உணர்வில் கலந்துவிட்டேன். தினமும் குறித்த வாலிபன் என்னிடம் வந்ததோடு நானும் பொறுமையிழந்து அவனது ஸ்பரிசத்தை எதிர்பார்த்து அங்கு காத்திருந்தேன். இந்நிகழ்வுத் தொடர் யாசகர்களுக்கு மத்தியிலும் பரவியது. யாசகத் தலைவன் உட்பட ஆண்களும் எனது ஸ்பரிசத்தை எதிர்பார்த்தார்கள். அவர்களின் வார்த்தைகளுக்குப் பணியாத போது என் மீது பல்வேறு அழுத்தங்கள் பிரயோகிக்கப்படவாரம்பித்தன. பிற்காலத்தில் யாசகர் தலைவன் பல்வேறு ஆண்களுக்கு என்னை விற்கத் தொடங்கினான். விற்றுப் பெறுகின்ற பணம் முழுவதையும் அவன் தன் வசம் வைத்துக் கொண்டதுடன் எனக்கு எந்தவித காசையும் தரவில்லை. இத்தகைய துன்புறுத்தல்களை பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் கண்டக்டர் காதலனிடம் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகுமாறு கேட்டுக் கொண்டமைக்கு அவன் உண்மையாகவே என் மீது அன்பு கொண்டிருப்பதாக நான் எண்ணியதால்தான். ”உனக்கு பைத்தியமா பொம்பளே, பிச்சை எடுக்கிற சாமான கட்டிக் கொள்ள எனக்கென்ன பைத்தியம் என்று நெனச்சாயா.... ஒன்னோட ஆசைகளால் நான் ஒன்னோட இருந்ததுக்கு கல்யாணம் கட்டுற அளவுக்கு மூளைக் கோளாறு எனக்கில்லை” போன்ற பல மாதிரி குற்றச்சாட்டுக்களை சுமத்தியவாறே அவன் காணாமல் போனதுடன் மீண்டும் ஒரு நாளுமே அவனைக் காண முடியாமல் போய் விட்டது.

அவன் உண்மையான காதலன் இல்லையென்பதை விளங்கிக் கொள்ளும் போதே அனேக தொல்லைகளுக்குள் சிக்கிக்கொண்டு விட்டேன். யாசகர் தலைவனின் தொல்லை அவற்றுள் முக்கியமானது. பிரதேசத்தில் மேலும் பல பெண் பாலியல் தொழிலாளிகள் நடமாடியதால் அவர்களிடமிருந்தும் சில சில அழுத்தங்கள் இல்லாமல் இருக்கவில்லை. “பஜார்ல எறங்கிறதா இருந்தா எங்களுக்குத் தெரிய

வேணும். நீங்க நெனக்கிற மாதிரியெல்லாம் இந்த மாதிரி சுற்றித் திரிய ஏலாது. எங்கட பிசினஸ் ஒடெக்காம இந்த எடத்தில இருந்து தொலெஞ்சி போ இன்னொருக்கா சொல்ல இல்லேன்னு சொல்லப்படாது....” போன்ற அச்சுறுத்தல்களும் அவற்றில் இருந்தன.

இவ்வாறான தொல்லைகளிலிருந்து விடுபட்டு தப்பிச் செல்ல முடிவு செய்த நான் திரும்பவும் அனுராதபுரம், மதவாச்சி மற்றும் ஹொரொவப்பொத்தானை போன்ற பிரதேசங்களில் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபட்டேன். இதற்கிடையே தற்காலிகமாக நான் பழகிய காதலரைப் போலவே எனது தரகராகவும் செயல்பட்ட நபர் மூலமாக எனது வயிற்றில் குழந்தையொன்று உருவானது. தகப்பன் யாராக இருந்தாலும் எனக்கு நேர்ந்த துன்பம் எனது வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்கு நேர எந்த வகையிலும் இடமளிப்பதில்லையென நான் உறுதியாக நினைவிலிருத்திக் கொண்டேன். கணவன் போதைப் பொருள் பாவனையில் தீவிரமாக திளைத்திருந்ததுடன் பாலியல் தொழிலில் நான் சம்பாதிக்கின்ற பணத்தில் பெரும் பகுதியை அவருடைய சுகபோகத்திற்காகப் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தது. பணம் கிடைக்காத நாளில் கர்ப்பிணி என்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவர் மேற்கொண்ட கடும் சினத்துடன் கூடிய தாக்குதல்களை பொறுமையாகத் தாங்கிக்கொள்ளவும் நேர்ந்தது. ஒருபோதும் குடும்பத்தைக் காணாத நான் ஒரு குடும்பத்தைக் கட்டியெழுப்ப சிரமப்படுகின்ற விதத்தினை மேலே உள்ள இறைவன் மட்டுமே அறிந்திருப்பான். குழந்தையின் போஷாக்கினைப் போலவே என்னுடைய ஆரோக்கியமும் கடுமையாகப் பாதிப்புக்குள்ளானது. எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் நான் குழந்தையை வயிற்றில் சுமந்து கொண்டே வீதியிலிறங்கி தொழிலில் ஈடுபடத் தொடங்கினேன். கணவரின் செலவுடன் குழந்தைப் பேறுக்கு அவசியமான குறைந்தபட்சமானவற்றையும் அன்றாட போஷனைக்குத் தேவையானவற்றையும் பாலியல் தொழில் மூலம்தான் சரி செய்து கொண்டேன். அதனை அண்மித்த காலத்தில் எனது குழந்தை இவ்வுலகின் ஒளியைக் கண்டது. மழலையின் முகத்தைக் காணும் ஒவ்வொரு தடவையும் நான் மீண்டும் மீண்டும் ஊக்கம் பெற்றேன்.

குழந்தை பேசத் தொடங்கும் போது தந்தையைப் பற்றி என்ன சொல்வதென்று வயிற்றில் சுமக்கின்ற குழந்தையைப் பற்றிய ஆயிரம் எண்ணங்கள் என்னுள் இருந்தன. அப்போதே நான் ப்ரஜா திரிய மன்றத்தில் ஓர் அங்கத்தவராக இருந்தேன். அந்த மன்றத்தின் உதவியுடன் எனது தற்காலிகக் கணவர் போதைக்கு அடிமையானவர்களை புணர்வாழ்வளிக்கும் நிலையத்தில் சேர்க்கப்பட்டு முழுமையான புனர்வாழ்வளிக்கப்பட்டார். ஆனால் அவர் மீண்டும் வீட்டுக்கு வரும் போதே சிறுநீரகம், நுரையீரல் மற்றும் ஈரல் போன்ற

பல உறுப்புக்கள் நோயுற்ற நிலையில் இருந்தார். வீட்டுக்கு வந்த பின் என்னை சட்டபூர்வமாகவே திருமணம் செய்தார். கணவருக்கு சிரமப்பட்டு எதுவும் செய்ய முடியாது. ஆகவே நான் தொடர்ந்தும் இந்தத் தொழிலிலேயே ஈடுபட்டேன். அதற்கு அவரிடமிருந்து தடையேதும் இருக்கவில்லை. இன்றைக்கும் கணவரையும் அவருடைய வயோதிபத் தாயையும் வலது குறைந்த சகோதரியையும் நானே கவனித்துக் கொள்கின்றேன். அவர்களுக்கு நாளாந்தம் நான் செய்கின்ற பணிவிடைகளுக்காக அடுத்த பிறவியில் நான் புத்தரை தரிசித்து மோட்சம் பெறக்கூடும். எனது பிள்ளையும் இப்போது உயர் தர வகுப்பில் கற்கின்றான். பாலியல் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள போதிலும் ஒரு நாளும் வேறொரு பெண்ணின் குடும்பத்தைப் பிரிக்கின்ற வேலையில் நான் ஈடுபட்டதில்லை. என்னிடம் வருகின்ற ஆண்களுக்கும் நான் சொல்வது. கிடைக்காத சந்தோசத்தை என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டாலும் தனது குடும்பத்துடன் சந்தோஷமாக காலத்தைக் கழிக்க வேண்டுமென்றே.

நான் அந்தளவுக்கு கல்வி கற்ற ஒரு பெண்ணல்ல. இருந்தாலும் 15, 20 வருடங்களாக பெண் பாலியல் தொழிலாளியாக ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களுடன் பழகி இருக்கின்றேன். எனது அனுபவத்தின்படி எல்லா ஆண்களும் பெண் பாலியல் தொழிலாளிகளை நாடிச் செல்வதில்லை. அப்படிப் போகின்ற ஆண்களில் அதிகமானோர் காமத்தை விரும்பி பாலியல் சுகத்தைத் தேடுவதுமில்லை. எமது பெரும்பாலான பெண்கள் குடும்பம், கோயிலென்று ஆகிய பின் புதுனமான கட்டுப்பாட்டுக்குள் சிறைப்படுகின்றார்கள். சிலவேளை கலாசாரம் மற்றும் நாகரிகம் எனும் வரையறைகளால் ஆண்கள் பெண்கள் என்ற ரீதியில் நாம் வெவ்வேறாகச் சிறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகத் தோன்றுகின்றது. பிள்ளைகளைப் பெற்றபின் மனைவிமார் கணவர் மீது கொண்டுள்ள ஈடுபாடும் படிப்படியாகக் குறைந்து விடுகின்றது. சிறுசிறு கருத்து வேறுபாடுகள் பெரும் பிணக்குகளாக மாறுகின்றன. ஆண்கள், பெண்கள் இரு தரப்பினரும் அன்பு, பாலினம் மற்றும் ஒருவர் மீது ஒருவர் அளிக்கின்ற கௌரவம் என்பனவற்றிற்குப் பதிலாக குடும்பப் பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றுதல் என்ற வரையறைக்குள் நின்று விடுகின்றார்கள். அதனாலேயே குடும்பப் பிணக்குகளும் வன்முறையும் புரையோடுகின்றன. பரஸ்பர ஆசைகள், விருப்பு வெறுப்புக்கள் குறித்து பேசிப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமெனினும் மனசுக்குள் வைத்துக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் பழி வாங்குகின்றனர். ஆண்களும் அப்படித்தான். பெண்களோடு சேர்வதென்பது விளையாட்டுப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துவதைப் போலில்லாமல் உணர்வு, அறிவுள்ள ஒருவருடன் குறிப்பாக வேறு உடலுணர்வுடன் கூடிய பெண்ணொருவருடன் சேர்வதென்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அவ்வாறான ஆண், பெண் இரு தரப்பினரும் மற்றவரை சந்தோஷப்படுத்துவதில் தோல்வியடைந்துள்ளார்கள் என்பது எனது தனிப்பட்ட கருத்தாகும். அதனாலேயே பெண் பாலியல் தொழிலாளி என்பவர் சமுதாயத் தேவையாக உருவாகியுள்ளதோடு குறித்த பெண்களுக்கு சட்டத்தின் பாதுகாப்புக்கான அவசியம் தீவிரமாக உணரப்பட்டுள்ளது.

05. மிலானியின் கதை

இழப்பினால் ஏற்பட்ட வேதனை எந்தளவு மன உளைச்சலை தரும் என்பது அந்த வேதனையை அனுபவித்தவருக்கு மட்டுமே உறுதியாகத் தெரியும். பெண் பாலியல் தொழிலாளர் என்ற வகையில் நாம் ஆழமான மன ரணங்களுடனேயே வாழ்ந்து வருகின்றோம். வாழ்வின் தொடக்கத்திலிருந்தே கிடைத்தவற்றை விட நாம் அனுபவித்திருப்பவை; கிடைக்காதவையும் சோகப் பெருமூச்சுக்களின் மத்தியில் கழிகின்ற பச்சாதாபமும் மட்டுமே. பெண்ணாக இருப்பதனால் நாம் பலவற்றைத் தாங்கிக் கொள்ளவும் பிறருக்காக வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்கவும் சமுதாயத்தால் விதிக்கப்பட்ட வரையறைகளுள் அடங்கி இருப்பதற்கும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளோம். பெண் பாலியல் தொழிலாளியாக இருப்பதனால் அந்நிலைமைகளுக்கிடையே நாம் கடுமையாக சிறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளோம். வாழ்வின் பல இடையூறுகளுக்கு மத்தியில் மட்டுப்பாடுகள் இருந்த போதிலும் வாழ்வுக்கு புத்துயிரளிக்கின்ற பாலியல் தொழில் என்ற எங்கள் தொழிலுக்கூடாகவே எழுந்து நிற்பதென்பது மிகவும் விரல் விட்டெண்ணக்கூடியவர்களுக்கிடையே பெறுகின்ற ஆத்மார்த்தமான வெற்றியாகும்.

நான் என்னை “மிலானி” என அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கின்றேன். வெலிமடை எனது பிறந்த ஊர். எனது தந்தை வெலிமடையில் பிறந்த ஒருவர். தாய் நுவரெலியா பிரதேசத்தில் வசித்தவர். மூன்று வயதாக இருக்கும்போது எனது தந்தை தாயுடன் ஏற்பட்ட தகராறினால் அவளையும் என்னையும் கைவிட்டுச் சென்றதாகவும் பேசிப் பழகத் தொடங்குகின்ற பருவத்திலிருந்த என்னை வளர்த்தெடுப்பதிலுள்ள கஷ்டத்தினாலேயே நிர்க்கதி நிலையில் எனது தாய் என்னை அழைத்துக்கொண்டு நுவரெலியாவிலுள்ள தாய் வீட்டுக்கு வந்ததாகவும் பிற்காலத்தில் அறிந்து கொண்டேன்.

எனது தாத்தாவும் பாட்டியும் தொழிலாளர்களாக பல்வேறு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு நிரந்தரமானதொரு வருமான மார்க்கம் இருக்கவில்லை. அதனாலேயே எனது அம்மாவும் கூலி வேலைக்குப் போனாள். எனது துரதிர்ஷ்டம், எனக்கு எட்டு வயதாகும் போது எனது அம்மாவும் என்னைக் கைவிட்டுவிட்டு வேறொரு திருமணம் செய்துகொண்டு போய்விட்டாள். அன்றிலிருந்து இன்று வரையும் எனது அம்மா என்னைப் பார்க்க வரவில்லை. எனது துரதிர்ஷ்டத்தால் தான் அப்பா எம்மை கைவிட்டுச் சென்றதாகவும் அம்மாவின் துரதிர்ஷ்டத்தால் தான் என்னைப் போன்ற குழந்தையொன்று கிடைத்ததாகவும் அம்மா அடிக்கடி சொல்வதை நான் அந்நாட்களில் கேட்டிருக்கின்றேன். பிஞ்சு

மனசு நொந்துப் போகும் போது கடவுளிடம் மட்டும்தான் சொல்ல முடியும். நான் தனிமையில் மரங்களையும் மலைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு அழுத தடவைகளை இவ்வளவுதானென்று சொல்ல முடியாது. நான் எனது பிள்ளைக்கு இவ்வாறானதொரு துன்பத்தை கொடுக்கக் கூடாதென சிறு பிராயத்திலேயே எனக்குத் தோன்றியது.

தாய் தந்தை பாசத்தை இழந்த என்னை எனது தாத்தாவும் பாட்டியுமே பாதுகாத்து பராமரித்து வந்தார்கள். என்னைப் போஷித்து வளர்த்தார்கள். பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பி படிக்க வைக்க கஷ்டப்பட்டார்கள். ஆனால் 10ஆம் தரத்துக்கு மட்டும்தான் என்னால் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போக முடிந்தது. தாத்தாவும் பாட்டியும் அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டனர். இருந்தாலும் நம்மைப் பராமரிப்பதற்காக தாத்தா வேலைக்குச் சென்றார். அவ்வாறிருக்கும் போது பள்ளிக்கூடப் பயணமென்பது எனக்குரியதாக இருக்கவில்லை. வீட்டு வேலைகளைச் செய்யவும் பாட்டியைக் கவனித்துப் பார்க்கவும் வேண்டி இருந்ததனால் நான் பள்ளிக்கூடம் செல்வதை நிறுத்திவிட்டு வீட்டிலிருந்தேன். குறிப்பாக பாட்டியை சிகிச்சைக்காக அடிக்கடி நுவரெலியா ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக வேண்டி ஏற்பட்டது. அவ்வேளை புத்திளம் பருவத்திலிருந்த என்னை மன்மதன் அம்புகள் தைத்தன. அவன் வேலை செய்தது நுவரெலியா பிரதேசத்திலுள்ள வர்த்தக நிலையமொன்றில்தான். அவன் உண்மையாகவே என்னைக் காதலித்தான். என்னை ஏமாற்றும் எண்ணம் எவ்விதத்திலும் இருக்கவில்லை. ஆனால் எமது காதலுக்கு அவனது குடும்பத்தில் எதிர்ப்பு கிளம்பியது. எனினும் அந்த எதிர்ப்புக்களின் மத்தியிலும் அவன் என்னையும் எனது தாத்தா பாட்டியையும் நன்றாகக் கவனித்தான். வீட்டில் எழுந்த எதிர்ப்புக்கிடையிலும் அவன் என்னை மணந்து கொண்டு எங்கள் வீட்டிலேயே வசித்தான். அவன் ரொம்ப தைரியசாலி. கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தான். நன்றாகச் சம்பாதித்தான். ஒரு மனைவி என்ற வகையில் நான் கணவன் சம்பாதிப்பவற்றை சிக்கனமாகப் பயன்படுத்தினேன். எவ்வளவு துன்ப துயரங்கள் வந்தாலும் நாங்கள் மிகவும் அன்போடும் மகிழ்ச்சியோடும் வாழ்ந்து வந்தோம். தாத்தாவும் பாட்டியும் ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டு நிம்மதியாக வாழ்ந்தார்கள். அந்த அன்பின் ஆசீர்வாதத்தால் எங்களுக்கு சின்னஞ்சிறு குழந்தைக் குட்டிகள் இருவர் கிடைத்தனர். மகனும் மகளும். பிள்ளைகளும் வர வர வளர்ந்துவிட்டார்கள். அப்போது மகனுக்கு 7 வயதிருக்கும். மகளுக்கு 4 வயது. இவ்வாறு சந்தோஷமாக இருந்த எங்கள் கூட்டில் புயல் வீசத் தொடங்கியது. தரித்திரம் பிடித்தவள் என முத்திரை குத்தப்பட்ட எனது வாழ்வில் ஒளி விளக்காக இருந்த எனது கணவர் திடீர் விபத்தின் காரணமாக உயிரிழந்துவிட்டார். உண்மையிலேயே அன்று இழந்தது எனது வாழ்க்கையைத்தான்.

மீண்டும் இயற்கை எனது சந்தோஷத்தைப் பறித்துக்கொண்டது. திரும்பவும் நாங்கள் சட்டியிலிருந்து அடுப்பில் விழுந்தோம்.

இரண்டு பிள்ளைகளுடன் தனிமையிலிருக்கின்ற இளம் பெண்ணுக்கு இந்த சமுதாயத்தில் வாழ்வது அவ்வளவு சுலபமல்ல. குறிப்பாக எம்மைப் போன்ற வறிய குடும்பங்களிலுள்ளோருக்கு. வயோதிப தாத்தாவையும் பாட்டியையும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் எனது தோளில் சுமக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அது போதாதென்று ஒரு விதவைப் பெண் எனும்போது எல்லோருக்கும் உரிய சுந்தரி என்று எண்ணிக் கொண்ட சில காமுகர்கள் பெண் மானைக் கண்ட வேடர்களைப் போல வில், அம்புகளை ஏந்தியவாறு கண்ட இடத்தில் எய்வதற்குக் குறிபார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். தெரு, சாலைகளில் போய் வரும் வழியில் பல்வேறு தந்திரங்களைக் கையாண்டு பாதுகாப்பை நாட வேண்டி இருந்தது. பெண்ணாக இருப்பதும் அப்பெண் விதவையாக இருப்பதும் எவ்வளவு பாவமென்று நான் எத்தனையோ முறை எண்ணியதுண்டு.

வயோதிபத் தம்பதிகளைக் கவனித்துக் கொள்ளுதல், பிள்ளைகளின் எதிர்காலம், விதவையென்ற வகையில் அனுபவிக்க நேர்ந்த துன்ப துயரங்கள், பொருளாதார சிக்கல்கள் போன்ற பல பிரச்சினைகளுக்கான ஒரே தீர்வு மீண்டும் திருமணம் செய்வதே என்று நினைத்த நான் மீண்டும் திருமணம் செய்தேன். இதற்கிடையே எனது தனிமைக்குத் துணையாக இருந்த பாட்டி எங்களை விட்டும் நிரந்தரமாக நீத்து விட்டார். எனது புதிய கணவர் தொழிலொன்றில் ஈடுபட்டார். எனினும் வீட்டுச் செலவுக்கு ஒரு சதமேனும் தரவுமில்லை. என்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் படிப்பதற்கென்றே பிறந்த கெட்டித்தனத்தைக் காட்டுவதாக பாடசாலை ஆசிரியர்கள் தெரிவித்தார்கள். பிள்ளைகளின் கல்வியைச் சீர்குலைக்க வேண்டாம்; எப்படியாவது படிக்க வைக்குமாறு கூறினார்கள். ஆசிரியர்கள் அப்படிச் சொன்னாலும் வீட்டில் முடங்கிக் கிடக்கின்ற நான் என்ன செய்வது. அதனால் நகரத்திலுள்ள கடையொன்றில் வேலைக்குச் சென்றேன். கடைசியில் நடந்தது நான் சம்பாதிக்கின்ற பணத்தையும் எனது கணவர் பலவந்தமாக பறிப்பதுதான். அதன்பின் தேடிப்பார்க்கும் போது, அவர் போதைப் பொருட்களுக்கு தீவிரமாக அடிமையாகி இருப்பது தெரிய வந்தது. என்னுடன் புதிய தொந்தரவொன்று சேர்ந்து கொண்டது.

மாதத்தில் சம்பாதிக்கின்ற பணத்தை சில நாட்களுக்கு செலவளிக்க கூட முடியவில்லை. மகன் சாதாரண தரப் பரீட்சைக்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்தான். பிள்ளைகளை படிக்க வைக்க போதியளவு பணம் தேவை. எப்போதும் கடனுக்கும் கைமாற்றுக்கும் காசு கொடுக்க

ஒருவரும் இருக்கவுமில்லை. இருந்தாலும் மனிதர்கள் எவ்வித உத்தரவாதமுமில்லாமல் பணம் தரவும் மாட்டார்கள். எனக்கு நெருக்கமான ஓரளவு வசதியான நண்பியொருத்தி இருந்தாள். இது பற்றி அவளிடம் சொன்னேன். ஆரம்பத்தில் அவள் எதுவும் சொல்லமால் "பார்ப்போம், உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்ய" என்று கூறிச் சென்றாள். மறுநாள் அவள் என்னை தனிப்பட்ட முறையில் சந்தித்து ஒரு விடயத்தை முன்வைத்தாள். "எவ்வளவுதான கஷ்டங்கள் இருந்தாலும் நான் உடலை விற்க மாட்டேன்" நான் உறுதியாக நினைதது்க் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தேன். என்றாலும் வர வர வீட்டில் சாப்பாட்டுக்கு கஷ்டமாக இருந்தது. பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு மென்மேலும் பணம் தேவைப்பட்டது. எனது இரண்டாவது கணவர் காசு கேட்டு தொந்தரவு செய்தார். அடிக்கடி தகராறு. "நாய்க்கும் கேவலமான சல்லி என்று ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னாலும் கையில் காசு பணம் இல்லாவிட்டால் எப்போதும் கண்ணீரைத்தான் குடிக்க வேண்டி இருக்கும்" என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. நான் பிழையாக இருக்கலாம். என்றாலும் நடைமுறையில் நான் அனுபவித்த வாழ்க்கை அத்தகையது தான்.

கசப்பான முடிவை மேற்கொண்டு இனிய வாழ்க்கையை நாடிச்சென்ற நாள் வந்தது. எனது அன்பான நண்பியைச் சந்தித்து அவளுடைய ஆலோசனைக்கு இணங்கினேன். அந்த முதல் அனுபவத்தை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. ஒரு நாளும் கண்டிராத, ஒரு வார்த்தையேனும் பேசியிராத, அறிமுகமில்லாத உடலுடன் படுக்கையைப் பகிர்வது காசு தேடும் அளவுக்கு சுலபமான ஒரு காரியமல்லவென்பது அன்று எனக்குத் தோன்றியது. குறித்த காரியம் முடிந்து நான் பல பொழுதுகள் அழுதேன். அன்று அப்பா என்னை தனியாக விட்டுவிட்டுப் போயிருக்காவிட்டால், அம்மா என்னருகே இருந்திருந்தால் முதலாவது கணவன் மரணித்திருக்காவிட்டால்...... என்றவாறு, பிறந்த நாளிலிருந்து இது வரையிலும் வாழ்க்கையில் அனுபவித்த பொழுதுகள் நினைவுக்கு வந்தன. "அழுது புலம்பி பயனில்லை. நான் விழுந்த குழியில் எனது மகள் விழக்கூடாது. இந்த நரகத்தையும் அதற்கு நிகரான உலகத்தையும் எனது மகன் கடந்து செல்ல வேண்டும். அதனால் முன்வைத்த காலை பின்வைப்பதில்லை" தனியாக சிந்தித்தேன். முதலாவது காரியத்திலேயே கடையில் வேலை செய்த நாள் சம்பளத்தைப் போல பணம் சம்பாதித்தேன். அவ்வாறான சில காரியங்கள் என்பது சிலவேளை ஒரு மாத சம்பளத்தைப் போன்றது. கடையொன்றில் வேலைக்குப் போகும் பாங்கில் நாளாந்தம் பாலியல் தொழிலை மேற்கொண்ட நான் வித்தியாசமானதொரு பெண்ணாக மாறினேன். இன்றைக்கு நான் பொருளாதார ரீதியில் செல்வந்த நிலையிலுள்ளேன். பல்வேறு அந்தஸ்திலுள்ள ஆண்கள்

என்னைத் தேடி வந்தனர் இப்போதும் வருகின்றனர். சிலர் என்னைக் காதலிக்கின்றனர். அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். எனது வாழ்க்கைக் கதையின் சிலசில பக்கங்களை வாசித்துப் பார்த்து பல்வேறு அன்பளிப்புக்கள், பரிசுகளை வழங்குகின்றனர். கவலைகளையும் மகிழ்ச்சியையும் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். இதே வேளை கொடுக்கும் காசுக்கு ஒரு சதமேனும் நட்டமேற்படாமல் பயனடைவோரும் மிருகங்களைப் போல உடலையும் உள்ளத்தையும் கடித்துக் குதறி புண்படுத்திவிட்டுப் போவோரும் உள்ளனர். இவ்வாறான காமலோகத்தில் அநேகவித அல்லல்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த நான் இன்று ஆறுதலாக காலத்தைக் கடத்தி வருகின்றேன். கண்ட கனவுகளிடையே நான் விரும்பியிருந்த சுபமான கனவு, எனது இரு பிள்ளைகளுக்கும் நான் அனுபவித்த சமுதாயத்தின் கடினமான காற்று கூட படக்கூடாது என்பதாகும். அவர்கள் தத்தம் பசுந்தரைகளை நிர்மாணித்து விட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் நிர்மாணித்த உலகங்களில் ஒவ்வொரு மணல் துணிக்கையும் நான் பாலியல் தொழிலில் சம்பாதித்த பணத்தினாலேயே வழங்கப்பட்டது

எனது மகன் சிறந்த முறையில் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து பல்கலைக்கழக வாய்ப்பைப் பெற்றுக் கொண்டான். அங்கும் உயர் சித்தியைப் பெற்று இன்றைக்கு வெளிநாட்டில் வசித்து வருகின்றான். அங்கு திருமணமாகி இரண்டு பிள்ளைகளும் இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு அங்கு பிரசா உரிமை கூட உள்ளது. வெளிநாட்டுக்கு போவதற்கான பணத்தை சம்பாதித்துக் கொடுத்தது கூட என்னுடைய தொழில் மூலம் தான். எனது மகளும் ஒரு பட்டதாரி. அவள் இந்நாட்டில் வேறொரு மாகாணத்தில் பிரபல பாடசாலையொன்றில் ஓர் ஆசிரியை. இந்த எல்லா வெற்றிக்கும் எனது மௌனமான தொழில் ஒரு காரணமாக அமைந்தது. பாலியல் தொழிலாளியாக சம்பாதித்த ஒவ்வொரு சதத்தையும் எனக்குக் கிடைக்காத உலகை வெற்றி கொள்ள பிள்ளைகளுக்காக அர்ப்பணித்தேன். ஆனால் நான் ஒரு பாலியல் தொழிலாளியென்பதை மிகவும் ரகசியமாக மறைத்து வைத்திருந்த போதிலும் தற்போது அது எனது மகளுக்கு எப்படியோ தெரிய வந்துள்ளதோடு அவள் அதை அருவருப்பாகக் கருதி என்னைக் கைவிட்டு விட்டதாக அவளே சொன்னாள். நாட்டில் நிலவுகின்ற சமுதாயப் பின்னணியுடன் ஒப்பிடும்போது அது நியாயமானதென்றே தோன்றுகின்றது. எனது மகன் இருந்தாற்போல தொலைபேசி மூலம் சுகம் விசாரிப்பது மனசுக்கு ஓர் ஆறுதல்.

நிலைமை அவ்வாறிருந்த போதிலும் இன்றும் நான் இந்த தொழிலின் மூலம் பணம் சம்பாதிக்கின்றேன். எனது இரண்டாவது கணவன் போதைக்கு அடிமையாகி இருப்பதால் இன்றைக்கு அவர் ஒரு நோயாளி.

நான் அவருடைய சிகிச்சைக்காக செலவளிப்பதும் பாலியல் தொழிலின் மூலம் உழைக்கின்ற பணம்தான். என்னுடைய தனிமைக்குத் துணையாக இருந்த தாத்தாவும் சில காலத்துக்கு முன்பு எம்மைப் பிரிந்து சென்றுவிட்டார். அவருடைய இறுதிக் கிரியையைக் கூட நான் சம்பாதித்த பணத்திலேயே மேற்கொண்டேன். இந்த வாழ்க்கையில் பாரிய நோக்கங்கள் எதுவுமில்லை. இயன்ற வரை எல்லோருக்கும் நல்லவற்றையே செய்தேன். நாம் புத்தகங்களில், ஊடகங்களில் காண்பது பிள்ளைகள் உயரிய நிலையை அடையும் போது தாய் தந்தையர் வீரர்களாக ஆவதைத்தான். ஆனால் அந்த வீரம் நிலைத்திருப்பது தாம் செய்யும் தொழில் அல்லது சமுதாயப் பின்னணிக்கு ஏற்பவாகும். எனினும் என்றாவது ஒரு நாள் பெண் பாலியல் தொழிலாளிகளும் வீரர்களாவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பின்னுரை

இந்நாட்டின் பெண்களில் மிகப் பெரும்பான்மையானோர் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் கலாசார ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டுள்ளதோடு அதன் காரணமாகவே வறுமைக்கும் துருவமயப்படுத்தலுக்கும் ஆளாகியுள்ளனர். குறிப்பாக பொருளாதார வீழ்ச்சி காரணமாக குடும்பத்தைப் பராமரிக்க பல்வேறு முறைசார் மற்றும் முறைசாரா தொழில்களில் ஈடுபட வேண்டிய நிலை பெண்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ளதோடு சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் சமுதாயத்தினாலேயே பாலியல் தொழிலுக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

பெண்ணாக இருத்தல், அப்பெண் பாலியல் தொழிலாளியாக இருத்தல் மற்றும் பாலியல் தொழில் சமுதாயத்தால் வெறுக்கப்படல் போன்ற காரணங்களினால் இந்நாட்டின் பெண் பாலியல் தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்தும் ஓரங்கட்டப்படுவதற்கும் பாரபட்சத்திற்கும் புறக்கணிப்புக்கும் ஆளாகி இருப்பதுடன் அத்தகைய துன்ப துயரங்களையும் வடிக்கின்ற கண்ணீரையும் தாங்கிக்கொண்டு வாழ்க்கையை வெற்றி கொண்ட பெண்களும் அவர்களுக்கு மத்தியில் உள்ளனர.

குறிப்பாக பெண் பாலியல் தொழிலாளர்கள் அடிக்கடி எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் அவர்களுடைய கடந்த கால சமுதாய நிலையும் குடும்ப சூழலும் பெரும்பாலும் கடினமாக அமைதல், கல்வியில் பின்தங்கிய நிலை, குடும்ப உறுப்பினர்கள் பலரை பராமரிக்க வேண்டியிருத்தல், முறையான சமுதாய பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு உட்படாதிருத்தல், தன்னிடம் வருகின்ற நபர்களிடமிருந்து தொடர்ந்தும் உடல், உள.

மற்றும் பாலியல் ரீதியாக தொல்லைக்குள்ளாகுதல், பாதுகாப்பின்மை, சட்டத்தின் துணை கிடைக்காமை போன்ற நிலைமைகள் முன்னிலை வகிக்கின்றன. அதன்படி குறித்த பெண்கள் தம்மிடம் வருகின்ற நபர்களிடமிருந்தும் குடும்ப உறுப்பினர்கள் அடங்கிய சமுதாயத்திலிருந்தும் குறித்த தொழில் சார்ந்த கலாசாரத்தைப் போன்றே சட்டத்திலிருந்தும் ஒரே விதமான நெருக்குவாரங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளமை ஒன்றும் இரகசியமானதல்ல.

பாலியல் தொழிலை சட்டபூர்வமாக்குவதைத் தாண்டிய தேவையொன்று இதனுள் அடங்கியுள்ளதுடன் குறித்த தொழிலில்

ஈடுபட்டுள்ள பெண்களுக்கான பாதுகாப்பு, பால்நிலை அடிப்படையிலான வன்முறையிலிருந்தும் வல்லுறவிலிருந்தும் கொள்ளையிலிருந்தும் பால்வினை நோய்களிலிருந்தும் மனிதக் கடத்தலிலிருந்தும் விற்பனைப் பண்டமாக விற்கப்படுவதிலிருந்தும் பாதுகாக்கத் தேவையான ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படுவதற்கான தேவை தோன்றியுள்ளளது.

மிகவும் பண்பாடுள்ள சமுதாயமொன்றில் பாலியல் தொழிலை பணத்துக்கு விற்கும் தேவை இல்லாத போதிலும் யதார்த்தமான நிகழ்காலத்தில் அது அவ்வாறில்லை என்பதுடன் சமுதாயத்தின் மட்டங்களிலும் இத்தொழில் இடம்பெறுவதும் அதனால் நெருக்கடிக்குள்ளான பெண் பாலியல் தொழிலாளர்களுக்கு கல்வி, சுகாதாரம், சமூக நலனோம்புகை ,பொண்ணுங்க நிவாரணம், வீடு, வாக்களிப்பு போன்ற சகல விதமான உரிமைகளையும் நியாயமாக அணுகக்கூடிய வழிவகைகளை வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை எவ்வித வேறுபாடுகளுமின்றி மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இது போன்ற கடினமான சமுதாய அனுபவங்களுடன் கூடிய பெண் பாலியல் தொழிலாளர்களுக்கு மத்தியில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை மட்டுமன்றி தம்மில் தங்கி வாழுகின்ற அநேகரின் வாழ்க்கையை பிரகாசிக்கச் செய்ய நடவடிக்கை மேற்கொண்ட வீராங்கனைகளும் எமக்கு மத்தியில் இருப்பது இரகசியமானதல்ல.

எத்தனையோ வாழ்க்கையை தூக்கி விடுவதற்கு ஊக்கமெடுத்த பெண்கள் வீரப் பெண்மணிகளாக விருது வழங்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களையும் நாம் குறைவில்லாமல் கண்டதுண்டு. எனினும் சமுதாயத்தில் மறைமுகமாக இருந்து செல்வத்தை தேடிச் சென்ற இத்தகைய மங்கையர் ஒருபோதும் மதிப்பீட்டுக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை என்பதுடன் தமது அடையாளம் வெளியானதன் பின்னர் தமது குடும்பத்தினாலோ வீட்டிலிருந்தோ விரட்டப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் எவ்வளவோ உள்ளன.

பிள்ளைகளின் எதிர்கால உலகை பூக்களால் அலங்கரித்து சதாவும் முட்புதரில் சிக்கியுள்ள பெண்களுக்கு (குறிப்பாக பெண் பாலியல் தொழிலாளர்களுக்கு)அதிக வரப்பிரசாதங்களை அல்லாது சாதாரண பொது மக்கள் அனுபவிக்கின்ற உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பது மனிதத்துவத்தின் பெயரால் மேற்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பே தவிர குறித்த தொழிலை பிரபல்யப்படுத்துவதல்ல.

Voice from the Shadows

Listen to the voice of encouragement,

by imprisoned, in memories of

women silenced by the society.

Acknowledgement

- For Mrs. Meena Saraswathi Seshu, Mrs. Aarthi Pai and Ms. Pujanee Galappaththi from Sex Workers and Allies South Asia (SWASA), The Donor.

- For All the government officials who supported in Puttalam district.

- For Mrs. Indrani Kusumalatha, Chairman and Founder president of Community Encouragement Foundation.

- For All Story tellers and Members of Community Encouragement Foundation.

- Mr. Sureh Jayawardhana, the Story writer.

- Mr. M.J.A. Nasir, the translator for Tamil and Mr. S. Sivagurunathan, the translator for English.

- Finally Thanks for all kind of supporters.

01. Samanthi's voice

A job is a way to live one's life and enrich the lives of many others. As far as I know, every job in this world has its own identity. There is professional respect. There is social security based on each profession. Even in Sri Lanka, many fields that have not been passed by law have received indirect recognition and have received government support and society's attention since the 80s and 90s.But the fate of the sex worker, especially the female sex worker, has been stagnant for decades. That's why, just like then, the sex workers are constantly marginalized, discriminated against and ignored. Simply put, it is like a consumer product trapped in a human body" that people grab greedily when they need it and throw it away carelessly when the need is fulfilled. I can't say enough about my experience over the years.

My name is " Samanti" and I will introduce my voice. I was born in the 1970s in cold Nuwara Eliya at the foot of a tea estate. Both my parents are plantation workers. I am the youngest daughter in the family of 5 brothers and sisters. But, it is often thought that I may have entered the mother's womb through an unexpected pregnancy at a time when my mother was unable to take birth control. That's how much I suffered in the family. The number of days that the elder brothers and sisters have made nests in their own worlds and left without food or drink, confined to the 04 walls of the line, cannot be told. The money earned by the devotees is only for their own pleasure. My father was drunk since early morning. Mother is second to none. There are fewer days than the number of fingers on both hands to say that they both come home in the evening in good spirits. There is no shortage of fights at home every day. Most likely end up in my account. I still think that I am innocent. Unable to bear the hunger, I ate the fruits of the trees. I dug up the yams and roasted them. I ate by asking acquaintances. Somehow, due to the influence of the estate authorities or government officials at that time, my parents decided to send me to school. I went to school every day because my life at school was sweeter than learning.

I thought of earning money because of my desire to eat and drink. Therefore, after grade 09, I said goodbye to school and joined to pick tea leaves in the

tea Estate where my mother works. As soon as they saw a young woman (Nambara Gattissia), the Superintendent of the Teas Estate, as well as the Supervisor (Kankanams) of the Estate, would scramble around the flower like wasps to get nectar, but now I understand. There is a saying that boys say jokingly during school. You will understand but it takes time (Therei- kal yayai) is said in jest, but has a deeper meaning. When we do something wrong, we don't realize it at the time, but later it is well understood. But, by the time it was realized, it was too late. I have been fooled more than enough by ridiculous Language (Vahsi bus) of Estate Supervisor and Estate Superintendent. They took me as a sex slave, and drank honey to her heart's content, saying that she would give certain privileges. I had a young mind at that time. Although I later realized that I had been molested by several people at the same time, I was not able to go to the law or confront them. Parents must have made me. may have asked. No more than animals, children should be abandoned and sent free. Animals have more compassion than humans. If they had taken care of me then, my life would have been safer.

When I was old enough to understand something, I thought it was a great comfort to get rid of the estate prostitutes, prepare foreign passports and go to Saudi Arabia for domestic work. But it was a very short time. In the house where I worked, in Saudi Arabia, all the older men, including the father and children, molest me continuously. I fell into the frying pan while complaining to the Land Lady of the house. She also started causing me many troubles by making absurd accusations that I had cheated on the men of her house. Somehow, I ran away from that home, saved my life and came back to Sri Lanka with the intervention of the Sri Lankan government. I was angry with myself. It wasn't my fault that I was out of shape. That is my birth form. But some men think that I am born for them

As soon as I came to Sri Lanka, I wanted to marry a man who could stand as a shield against the troubles of men. I loved to share life with love and care and understanding with each other. That's why, regardless of elders' blessings, we got married against my will and moved to Matara area.

I fulfilled everything for him by offering maximum devotion to a husband. The country's labor wealth was slowly depleted. I checked what my husband earns and even what I have saved on the suspicion that he spends excessively. I also did not know that my husband was addicted to drug use in a way that could not be saved. Already late again, a mother of two daughters and a son, I could not turn back. Because my children will lose a father. I was in a firm position that I would not give my children even a single sorrow that I experienced when I was little. But unfortunately, he left all four of us and went to find another place. I stood firm for my three children. We didn't see the husband we left behind for a while. My son was barely 6 months old when my husband left us. My children, I am both mother and father to you."

The children grew bigger day by day. There is no other career that I know of except domestic work abroad. Innate abilities brought from birth have not been developed into economic generation. For the children and me, there is only me. I spent many days in the south in search of any kind of work. There were endless times of weeping and wailing all over the place without any help. There was no purpose but to walk the streets with nothing to do. Subliminal hints that the children will soon be crying from hunger. E. as if it had been built alone in the journey so far.

Due to poverty, when the shopkeeper he went to the store to get a loan or to bring the money needed for the house, the officer who was there when he went to ask for a subsidy, and some men in the surrounding community who saw that the marriage had collapsed, asked for the same thing. Also, from Estate Supervisor to the Superintendent of the estate, from the broker to the owner of the foreign employment agency, from the owner of the house who went on a scouting mission to the men and servants of the house, I had a wonderful experience fighting to eat the fruit of the forbidden tree. If flattery is not possible, they do not hesitate to obtain certain privileges by mistake or by force. Sometimes I feel like the vastness of anger mixed with pain when I remember the vultures that surrounded me to quench the sexual desires of the bitter past will burn the world to ashes. This being the case, it would not be a sin to take to the streets to quench the hunger of children.

I had to obey some men's advice on certain occasions to make up for the shortcomings at home. Meanwhile, one day I was startled by a newspaper advertisement I chanced upon. "AID is eating you up- unprotected sex can kill you" the whole time was drenched in sweat. I forgot where they were. If even one of the men who came to the same line was infected, I would have become a victim too. I went to a venereal disease clinic where I lost my mind a hundred thousand times.'' From that point of view, he experienced marginalization and neglect. The clinic was boring. Hospitals filled with some politicians' henchmen had few trained health workers

Now I think that's all they know about nursing or hospitality. However, some nurses and many doctors there did not make any difference to patients or people who came for certain tests. It was a great comfort. Also, the newspaper advertisement I saw that day was blatantly killing people. Its contents are a distortion of normal HIV conditions. Media reporting should be fair. However, three strange things happened at the clinic. The first is to confirm that I am no longer a safe person. The second was to be able to clearly explain the way to be followed and protected as a woman and a sex worker. It's a coincidence for me. But I later learned that the kind-hearted goddess sometimes visits there herself or one of her representatives. It is none other than the Chairperson of Praja Diriya (Community Encouragement) Foundation

If there were no people and no encouragement from the community, there was a lot of possibility that today I would have been a person whose life journey ended due to mental stress. The third wonderful thing that happened at the clinic was meeting another woman just like me. She is also a sex worker. It was understood from the conversation that she must have been a person with experience in the field. But I am a person who sold sex from home to meet the minimum needs of the house. But, realizing that there is a separate culture related to the sex work profession, and that by engaging in the sex profession formally, I can earn the same income as other professions, so I joined in her journey. This clearly reflects the fact that some coincidences in life teach wonderful lessons. But, realizing that there is a separate culture related to the sex work profession, and that by engaging in the sex profession formally, I can earn the same income as other professions,

so I joined her journey. This clearly reflects the fact that some coincidences in life teach wonderful lessons.

Day by day I became debt free. Children's nutrition grew. Children went to school without defects. Day-to-day household activities were easy. I, too, did not at any point in my career feel insecure. If there was a moment of doubt, he immediately sought the help of the clinic. Days, weeks and months passed and the children grew up. Time passed unnoticed. All three children received university degrees. Today they are enjoying royal comfort with the money I earned from selling my body. The eldest daughter married a young man from her university and currently resides in New Zealand, and is a mother of two children. The second daughter is a lawyer who studied at the Colombo Faculty of Law. She is also married to a lawyer and they reside in Kandy. The son has also gone to Australia for further education and is uncertain about his return to the country. Children do not ignore me. A certain amount is given for monthly expenses. But recently my second daughter got information about my job from a certain reliable source and because of that she is angry with me these days. However, the other children were not told this. I know her well. She is not angry with me, but she is afraid that her reputation in the society will be harmed and she is sorry for the suffering her mother who gave so much encouragement has gone through. However, being able to sit on thrones without letting my children fall into the hell I fell into is one of my highest victories in the sex worker society. If the work I did was subject to social norms, today I am a shining heroine in the society. Most people would say Praise words. Flowers will be garlanded in the avenues. Biographies will be written as a courageous mother. Children and grandchildren will call with excitement. But, being a sex worker, my voice is silent. But, I also have a self-enthusiasm that I am a heroine.

02. Devika's voice

Due to some things inherited from parents to children, the future of those children flows forward very successfully. Others thrive without any parental inheritance. A handful of other children's inheritances as well as unearned deeds cover the places that should be illuminated in life with darkness like a para ring. I have a secret pride in being a woman who enlightened the lives of children, received from mother to daughter and not passed down from daughter to daughter.

I am Devika. I love that name. The society I associated with knew and referred to me as Devika. When I am called by that name, I feel a subtle pride in myself. I feel like a goddess. Yes, I am a goddess. Also, my mother is also a goddess. Even today, when I pick up some things covered by the sands of the past, the delicate wounds of my heart are crushed. The pain felt cannot be put into words. Can't be dissolved with tears. That's how much the river of tears is sitting.

I don't know what my real name is, even though they called me names like ‘Suddi’, ‘Lokki’, ‘Manike’. I don't even remember that name. But even though some things are not dated, they are remembered like letters written on stone.

When I was about 05-06 years old, one day I asked my mother something that came to my mind, I remember it like today. "Mom... Your belly getting big again..." "Yes, Lokki... I'll give you another one to play with in four more months." Mom said that and I wasn't happy. I felt angry. Every month five or six times, when my mother's belly gets bigger and increases to two, another part of my food is divided.

If you go like this, you will be hungry. "Lokki, come here..." No matter how angry I feel, my mother's one word calms me down. So, I hug my mother. Because, no matter how many children came from my mother's womb, my mother loved me the most. There were many places where I felt it.

One day, "Does the 'Lokki' love the sister or the brother the most..." Mom asked. "Both of you..." but likes my sister. "Then shall we give the younger brother to someone..." When I said that, I was shocked. No matter how naughty she was, she was the only one in our house. "But 'Lokki', now that mom has a new baby, there will be room for four or five of us in this house. Let's give Malli to two white people.

Then the brother can eat and drink well and be happy, and we will get plenty of food for you too. I heard something that mom is really going to do as a joke. Anyway, I love my brother. But my mother did not care about my wishes. A white man and a white woman came, gave a bunch of Thousand Rupees Notes to the mother and took the younger brother away. "Loku akke (elder sister) don't let me go," the boy cried. We also cried and made up our minds. A few months after another brother (younger brother) was born,. My sister and I didn't feel as stuck as the elder brother. But we did not make any difference to him. But when the small brother (Hicchiya) grew up, his face became just like our big brother's. But he was not mischievous as my eldest younger brother. As soon as youngest brother (Hicchiya) was able to stand on his feet, Mother was ready to sell him to the whites. I did not want to give the new brother to the whites again. I told my mother to give me if she wants both. Then mother suddenly hugged me and started crying. However, a white couple came to our house again. Those two did not like our brother very much. They asked me. Mom cried in broken English saying she can't give me away. They finally put a bundle of gold in my mother's hand and took my sister. I cried more than my sister that day. From that day on, I could not see my mother. Is it possible to sell children born in their own wombs, hatched in their own wombs, milked with their own blood and sold for coins? I thought the same. It wouldn't have happened if our father was there. But if there is no father, where will the children be for the mother, where is the father, who is the father? But mother never answered those questions.

One day, "Lokki... I'm going to the junction... Be careful, daughter..." Mom caressed my head and kissed me. When you get out, you never feel the same affection. Please, mother, go with me..." youngest brother ('Hicchi') also hung on her hand. I waited for my mother, who looked at me with a dead face that I had never seen before, carrying my brother along the yard, along the fence,

to the end of backyard (Ipanella). There were a million endless questions like a ball of yarn wrapped inside my mind. My mother, who used to come home at two o'clock, must have taken my brother too because he could not escape my words. Until one night, I cried alone and waited for mother and brother to come. In the morning, I thought that the hidden father would take his mother and younger brother to a distant place.

But, in a few moments, the police came and took me away. But went to a place where dead bodies were piled up. Later it is known that it is a mortuary. Mom and younger brother also jumped into the river with her waist tied. A policewoman handed me a piece of paper with letters attached. Thinking of reading that letter, I began to read the letters. "Daughter Lokki, mom is writing this in the last few minutes of mom's life. I know my daughter is illiterate. But you will understand these things someday. Forgive me daughter. You are now twelve years old. In a few days, Lokki will become a little girl. Then something like what happened to my mother should not happen to my daughter. Your mother got four children. The world will tell me a lot about what I have done. Mother filled her womb by selling her body, my daughter. Lokki's mother is a prostitute who sells well on the street, daughter. You are the only one who opened my life to you, the child born of my love. That father is also happy today in another bed.

Lokki, you don't even know who said no to you and me when you were still in your stomach. That's why you and I are the only ones connected in this world. Regarding the other 3 children I don't even know who their parents are. Therefore, I have no obligation to them, my daughter Lokki. But even though youngest son’s (Hicchiya's) trilogy was written with me, not one of them died in my stomach. I can't do this job anymore daughter. Society has finished branding me. You make your life. Don't hate me my daughter. If my mother had taken me then, I would be free today. I have felt that way countless times. But fate plays with people like us.

I studied well at probation Children home. After seeing the marks of the term exams, the misses who were in the house were like sisters, even though they heard each and every naughty story. The story that the mother is a prostitute but the father may not be in a good place is common among them. But I said

to myself that if the father is in a good place, would a pregnant mother fall on the road? Unable to tolerate some misdeeds in the house, I ran away. A young man I met on the way took me away saying he loved me. I did not get lost, and I felt very safe in that refuge. But he had tricked me and taken me to a whorehouse. There he defiled me. I was sold to a thousand people, from the knotter to the old man. They did not even give a salary commensurate with the labor. Some men swarmed and raped me. On mensuration periods, they put cotton and gauze and send me to the relevant work. Safe sex work is our right. In some cases, there is no room for that. Suffered unbearably. In the end, I also had the kind of pregnancy that my mother inherited. A child without an ape... can't get pregnant without an ape. I give life to this child. Anyway, the child is adopted. Thought bravely. But, since knowing this, the madam owner has not tried to kill the baby.

One day I sneaked out of the hospital under the guise of going to the clinic. She gave birth to the child hiding in boarding houses, rented houses and places. In the meantime, he worked as a sex worker to make ends meet. Pregnant mothers are also precocious for men. I used to think that society sees a mother who is expecting a baby as someone who deserves to be treated with respect. But men are very greedy. But some men provided extra help in feeding the baby and me.

While waiting for the child to grow up. I didn't look for other jobs either. Worked as a sex worker in a very safe manner. No eyes, no mouth, my daughter is as beautiful as a doll. Skin like a wax figure, curly hair, eyes like a doll, lips like rose petals, fat to match the height... no flaws. Like a beautiful daughter. I didn't do anything wrong to my child will not do. She is now a second-year management student at a university in Colombo. I also had a strong thirst to learn. When the child was young, I learned from private teachers and took the general and advanced exams. Pursuing an advanced diploma in cosmetology from a higher education institution. A small-scale beauty parlor is also run. But a few customers who know me still find me. He is also engaged in that job. By now I can handle the English language quite well. Our foundation helped me to get my birth and national identity card. I will get my driver's license in a few days. After that, I also buy a small car.

My daughter saved me from falling into the abyss of life. If it wasn't for him, I would be suffering even today. Life went astray when I didn't understand, but when I understood, I looked at the problems from the side of the answer. He did not look at the problem after the problem. So, the right path opened up for me. Oh, how happy my mother would be, leaving everything to fate and sitting on all fours will not work. You have to work hard and find the right way. Otherwise, we will always be in the dark. Now I know that my daughter will not fall down this road. But not all sex workers have inherited such a happy life. Those who do not identify as sex workers are further marginalized and neglected as single mothers/widows. A street woman has less social security.

Accusers need to understand that when they point a finger and accuse a sex worker, the other four fingers are pointed towards them. The one who fell on the road knows its pain. Without women like us or sex workers, thousands more women and children will be abused in this world. Lakhs of men will suffer from various stresses both physically and mentally. Family disputes, domestic violence will further increase. Children of thousands of families, old people, sick people will die of hunger and diseases.' Praja Diriya' (Community Encouragement) Foundation also gave me a lot of encouragement to get up from here. If every female sex worker is empowered like me, then she can be even more proud. You can stand up with pride. Those laws and regulations will be made one day in the future. Although sex work is defined as an offense in law, my personal opinion is that it is just another profession. For women like me and my mother who fell on the street

03. Maheshwari's voice

War itself is only a pain left in a pile of rubble with great destruction in the end, whoever wins or loses. The black spots of the past cannot be erased with the tears of pain, nor can the ashes be erased with the sighs, nor can the blood be washed away. It is a great miracle to bring back to life the lives taken away by the war and to win those lives after years of burning and withering in the flames of war.

I would like to introduce myself as Maheshwari. We are a family that loves religion, stood up by our own efforts and lived happily in peace. My father lived in Vavuniya city running a business and was a good man who treated everyone equally. The mother was a teacher and a social worker who brought home children from the neighborhood outside of the school and provided extra teaching for free. My elder brother got his higher education in a university in the same area where we live. I was the second in the family and my younger brother also studied in a mainstream school. Since the beginning of the war, our family has not had an easy time. It was common to many Tamil families. Tamil armed militants often used to extort money from my father. The elder brother was arrested by the government security forces accusing him of engaging in politics in the university. The father's business declined more and more, and the peace of the area was lost due to the war and conflicts that occurred from place to place. The younger brother was captured by Tamil armed militant forces. I was left alone with my aged father and mother. Although many attempts were made to save the two brothers, they all failed.

I was in love affair since my school days, and due to the war and conflicts, we had no time to enjoy love except to hide from place to place. With the passage of time, we both of us came under one roof, but the relatives of both sides had to suffer frequently due to the shadow of war. Our relatives Caught between the Tamil armed forces and the government forces were killed, leaving only me, my husband and our first child. Expectations for the brothers were also depleted. There was no information other than the message that they were transferred from camp to camp, cell to cell.

Both of us spent a thousand sorrows while protecting the child. When the second child came to the womb, he lived in many places like Vavuniya, Mannar, Vanni, Kilinochchi, Pudukuduiruppu etc. and lived in misery. The two children grew bigger day by day, and we, who had many comforts, fell into the situation of making ends meet with a little farming. In the late 90s, Chena cultivation was our livelihood and my husband was killed in an armed attack. I fell into the frying pan and was left alone on earth with an 8-year-old boy and a 5-year-old girl.

Days passed without food to my children. One day, when I went to a known house the man from that house suggested to have sex with him to provide some rice. He compelled me to sleep with him. Thinking that the children's hunger is more valuable than my chastity, that man equated the value of my sexuality to a daily rice, a lump of rice, some potato, dal, and a bar of soap. The Sinhalese and Tamil armed persons also came to find me after knowing the facts. Now I sold my labor to feed my children without going into debt. Satisfying the armed soldiers who had not seen a girl for days, weeks and months was not an easy task. It cannot be said that these are the times when they crushed me like thirsty people who had not seen water.

Most of them feel that they are lustful with unnatural lusts because they have tried to convince themselves that their affections are not quenched by natural lusts. But, I'm a flesh-and-blood human being, not a robot or a doll, so I never let myself cross the line. Some took the lust to be appeased without paying five cents worth. Men on both sides are responsible for the times I messed up by instilling weapons, war power, patriarchy, fear of death. Some swarmed and defiled me. Even today, those pains are paining every vein in the whole body. If more days pass like this, at some point I will be unable to bear the pain and die. Or the relatives will throw stones at my children and drive them away, accusing their mother of being a prostitute. It will not be possible to live in a village. We arrived at the Omanthai checkpoint with a thousand thoughts like this, and one day we had the opportunity to travel from north to south with the support of a known military officer who came to me. In return for his help, I had to provide free sexual services whenever he came to Colombo during his military service. The most I have

done as a sex worker is not to offer sex under official authority or other such influence, but to earn as a sex worker.

We came to Colombo and stayed in a relative's house in Wellawatta area for a while, and stayed in rented houses in Modara, Mattakkuliya, Peliyagoda, Jaela and other areas. I settled permanently in Modara area, focusing on the children's education. After sending the children to school, I engaged in sex work from home and in hotels, and I also provided night services under the guise of working in a garment factory.

It was a great help to me as an aunt who had come to Colombo from Vavuniya without any means of transportation was at home alone with her children. She was very friendly with us. The war was over. Time began to flow slowly. Many people who came from the north to the south had the opportunity to go to their villages. We went back to the usual villages. But there was not even a border of land to claim as ours. My eldest son had already completed vocational training and applied to go to Canada, and shortly after coming to the North, he got a job in Canada. Although the daughter lost her university credentials, she got credentials at College of Education.

Accordingly, the eldest child is currently living in Canada after getting married. The other daughter is an English teacher in a famous school in Sri Lanka. My children are well off today. As a sex worker my body provided a prosperous future. I know in my heart that without any theft or fraud, I sold my body and fed the children and made the future fertile. It is a great pride for me. But children don't need to know that. Their world is beautiful. Grandchildren's words of love are sweet. Dark spots should not be created in such worlds. But our lonely aunt had figured it out. But, because she was a woman or had no other refuge to depend on, I was never asked about this. She and I are still silent. It is also a great strength for me. She will not say a word about this until she dies. Both of us do not depend on children. We will make a living with the money we earn from the profession as much as possible. It is a wonderful feeling to look back at the peaks of the mountains without being a victim of a bullet, without becoming a prey to a herd of foxes, and carrying children. If we were mourning with fate, by now the trees would have grown in the places where we died and were heavy with fruits. The last

breaths of my husband, mother, father, brothers and relatives must have been a blessing to us. I have pride in giving good education by selling my body or raising my children. And I, with the support of my children and on my own, I have even traveled to Canada, India and Thailand. I have had an opportunity that no woman who has fallen on the highway, or a few out of a thousand other women, will have. It is a victory over many obstacles in life.

Many sex workers among us face many hardships. From the client who comes to her, husband, temporary husband or broker, other family members, security forces, society, law and in some cases even the authorities, they are subjected to physical, mental and sexual harassment and abuse. Among them, few overcome life's challenges, but many fail in the face of challenges. In such a background, other women sex workers who are prejudiced like me should also get such opportunities. In my opinion, all the responsible parties should work together with a specific goal for that.

04. Anisha's voice

“From where is this child? .... picked her from Rose Forest....''. This is a very famous line of Sinhala poetry that no one has had a close relationship with in childhood. Although many parents are used to comforting their children by telling them a fairy tale when they ask where their children came from in the pink forest, there are very few who explain what the real reality is? Indeed, it is still a mystery when some of the children came to the Rose Forest or from the Rose Forest to Earth. That is, there are children on earth who do not even know who their parents are. Only they know how turbulent the thoughts of such a child is. Then one wonders what refuge there is for children who have lost the warmth and care of their parents. Being a girl with such a miserable childhood is the beginning of many more risks. Because of being a woman, no matter how much persecution a woman has to bear in life, no matter how many monsters are in the surrounding society who want to grab a girl child, such evil forces do not allow a woman to be independent at all. It is not strange to say that the woman who overcomes such challenges is an iron woman. Such women were accepted as women around the world only within the boundaries constructed by the norms of society. Such women of non-conformity were forever hidden characters and were never respected or accepted. However, our story is filled with how many courageous women are hiding quietly after completing many battle scenes of life's struggle.

I don't know my place of birth, a surname, generation, mother-father or anything. I only know about the children's home warden named “Martha” Madam, a cruel woman who takes a cane in her hand and screams until her throat bleeds. I am " Anisha", who was left in a drain on the highway, was taken to the hospital by a local resident, and was transferred from the hospital to the children's home. This year, I celebrated my 49th birthday. I have always been afraid of fearlessness that has never had a child to suffer from my childhood. Until my age of 12-years old I spent my life at the children’s home with various pressures. I could not enjoy the outside world and the beauty of it. At last, I ran away from the children’s home.
But, the phase of the phase was not aware of a way to come. Was not a known person. There was nothing to drink to eat. The mission was not an

expense. But I cannot go back to the children's home. Children's Home already informed the police and started searching. Putting it is evident, "I told myself. 'Martha' madam's cruelness was a wishful of the cowardly. I was blown on the first day of the night at the base of a cemetery. Surprisingly, whether I launched a night before I was afraid of the elderly.

During my stay in the orphanage, I studied up to the 07th grade, and I had mastered the ability to read and write well, as well as the ability to act appropriately. I slowly walked up to a bus stop that I didn't know was coming. Boarded the bus without even asking where the bus came from. Sitting next to a middle-aged woman, I was close to her like a cousin. Bus Conductor also ran tickets, those who didn't buy tickets should get tickets...." He shouted and did not try to give separate tickets. I was restless and went to the destination of the bus without any purpose. I knew that the destination was Puttalam by seeing the name board of the bus station.

I have never experienced the kind of love that a child should experience since I was crawling on my knees, and I have always lived in fear. With several times of crying a day, I spent time facing various persecutions in the children's home until I was about 12 years old. Loved the beauty of the world outside it with the thoughts of a new youth. That's why at that time stubborn 'Anisha' sneaks out of the orphanage with the help of a squirrel that escapes from a locked cage.

I was very tired without meals, and asked a middle-aged woman to eat, she laughed loudly. For the first time, a person who is so righteous for a person who requests a sky, especially a small child. She looks at me and hungry the wind, asked." Are you hungry?" I nod the head. The man's hand-handed her take the man's own hand, and with the ground in the corner of the bus she, and in front of the bones. I was covered with the column of the skin. There were several wakes, a 'poloss curry', a snack of boiled pulses of manioc leaves and fried chilies. So many delicious meals I have not enjoyed before. I have asked for something to eat from a beggar woman. She was not forgotten to give some water to a cup of water. "I have said I'm tapped. Don't pin. It's the right to honor, my honor. She is not a cocky and laughing. I have asked for something to eat.

She asked my story after providing food and said “You stay here with us, " I did not want to go, but I had to grow up with the beggars. Since then, I've eaten me. The leading begins while evening the hard earnings of the day. There is no other goals except to eat. Its beggars feed the leader every day. As I was 16 years old, I was a beggar, but my appearance was very attractive. Although bus drivers, conductors, and the wanders roamed around me. I have indicated this situation to some intimate beggars but they ignored my complaints. Including the beggar leader, was also relocated. I was hanging various pressures, which did not obey their bear. Later, the beggar leader sold me to different men. He possessed all the money and I did not have any money. It was because he was thinking that he really thought that he really loved me to take such pressure.

However, I have then realized that a young conductor is more interested in me. When the night period, the collateral of the respective night, the collateral was hugged and kissed in the public toilet closet of the bus stand. Whatever the chance, the models were made by that feeling. The young man who came to me, and I myself also eagerly waiting for his comfort. These events spread between the other beggars. My beggar colleagues, including the beggar leader, was also elicited. I was hanging various pressures, which did not obey their bear. Later, the beggar leader sold me to different men. He possessed all the money, and I did not get any money. It was because he was thinking that he really thought that he loved me to take such pressure. The conduct of pressure was impossible to take my boyfriend because he really thought he loved me. Even if you are crazy, you may not have been able to get me crazy for you, "I have never been briefed," because of your disagreements.

Even when I realized that he was not a true lover, I boasted. It was the major troubles of the beggar leader. There were no pressures of other sexual workers (women) in the area. “We need to know if you get into the bazaar. You can’t behave as you like. We do not want to break our businesses here. There were also many threats against me. I have decided to escape from this type of troubles and have been engaged in Sex. I was roaming in Anuradhapura, Medwachchiya & Horowpathana and involved myself as a sex

worker. Meanwhile, a child came to my womb, by my broker. I was absolutely remembering that anyone would allow the child in my womb. The so-called husband was severely addicted to drugs, and he had to use the most part of the money I earned by sex. During this period as a pregnant, I also had to tolerate the provocative attacks on me when I was unable to earn money on that particular days. There was only God who knew the wonderful man who was struggling to build a family and who had never seen a family. My health, was severely deteriorated and I was unable to do anything. I was able to descend the womb and engaged in career. It was a child of sexual career, as well as the atmosphere of everyday nourishment, as well as my child's expenses. I saw my child out of the world nearly. I was diagnosed again and again in the face of the field.

A thousand thoughts of the child in the womb was about his/her father. I became a member of the Community 'Diriya' Foundation. With the support of the 'Diriya' Foundation my temporary husband, was referred to a Drug Rehabilitation center. But when he returns home, he was suffering with many complicated health problems such as kidney, lungs and liver. Anyhow after returning from Rehabilitation Centre, he legally married me. But my husband could not do any hard work. So, I continued to engage myself as a sex worker. I was not hindered by him. Today, I have to maintain my husband, his enable mother and the disabled sister. Their daily prayer is in the next birth, I will attain 'Nibbana '. My Child Is also engaged in Higher Education. Though I was doing my profession as a sex worker I have never tried to break the families of the men who engaged in sex with me. The men who had sex with me were enjoyed their happiness, at the same time they looked after their families well and keep their family happy.

I am not a woman who had a good education. But hundreds of thousands of men have been associated with me as a sex worker. According to my experience, every man is not looking for sex with sex workers. The majority of the men do not look for the use of women (sex workers) for lecher. Many of our women are trapped in the oddest boundaries after the family life. Perhaps the limitations of culture and information are in the face of apart. After giving birth to children, sexual interests of the wives are slowly decline. Minor differences are spreading up to great disputes. Both males and

females are staying in the limitation of the family responsibilities instead of love, sex and dignity. Therefore, family disputes and violence take place. Those who liked one another then disagreements should be shared in a balanced way. Women should be understood that a man whose emotions, especially the differences & the physical needs are also varied. My personal impression is that both males & females fail to satisfy each other. As a result, a sex worker has become a social need. Therefore, sex worker women have felt the need the protection under the law.

05. Milani's voice

Only those who have experienced the pain of loss know for sure how psychologically distressing it is. As women sex workers, we live with deep psychological wounds. Ever since the beginning of life, we have experienced not having received more than receiving, and the sorrows that are spent with so sighs. Being a woman forces us to bear many things, sacrifice our lives for others and submit to the limits imposed by society. Being a sex worker keeps us trapped between those conditions.

Let me introduce myself as “Milani”. My hometown is Welimada. My father was born in Welimada. The mother is a resident of Nuwara Eliya. Later on, I learned that my father had left my mother and me due to arguments with my mother when I was three years old, and because of the difficulties in raising me when I was a quarrel some child, my mother took me to her Parents’ Home (Mahagedara) in Nuwara Eliya, unable to do anything.

My grandmother and grandfather worked as laborers. They had no steady source of income. That's why my mother also went to work for hire her labour. Unfortunately for me, I was abandoned when I was eight years old and my mother also abandoned me and started another marriage. From that day till now, my mother has not come to see me. In those days, I have often heard my mother say that it was my misfortune that my father left us, and it was my mother's misfortune that I had a child like me. Only God could tell when little heart broke. I used to cry looking at the trees and stones alone

My grandfather and grandmother took care of me without the love of my parents. They fed me, sent me to school and worked hard to teach me. But I could go to school only till grade 10. Grandma and grandpa are often sick. But then grandfather went to work to support us. At that time, I no longer inherited the school trip. I stopped going to school and stayed at home because I had to do housework and take care of my grandmother. In particular, grandmother had to be taken to the Nuwara Eliya Hospital for frequent treatment. During that time, I, who was going through adolescence, was struck by another crisis. He worked in a shop in Nuwara Eliya. He

genuinely loved me. There was absolutely no intention to deceive me. But his family objected to our relationship. But, even in the face of those objections, he treated me, my grandmother and grandfather well. Despite the opposition from home, he married me and settled in our house. He is very brave. Worked hard. well, earned. As a wife, I used my husband's earnings sparingly. No matter how many hardships came, we lived with love and fun. Grandmother and grandfather breathed a sigh of relief and lived comfortably. Adding blessings to that love, we got two little children. Daughter and a son. Children are getting bigger and bigger. The son is now about 07 years old. Daughter is 04. Our happy nest cried. My husband, who was a lamp in my life who was branded as miserable, lost his life due to an accident. My life was really lost that day. Again, nature took away my happiness. Again, we are in the frying pan.

It is not easy for a young woman alone with two children to live in this society. Especially for those from poor families like us. The burden of old grandmother, grandfather and two children fell on my shoulders. Some promiscuous men, who thought that a widowed woman is a beauty for everyone, were looking like a vendetta they saw in a dream, and were determined to pierce where they saw. On the way to the port, we had to defend ourselves using a thousand strategies. I have thought countless times how sinful it is to be a woman and that woman to be a widow.

I got married again thinking that remarriage was the only solution to a thousand problems such as the care of the elderly couple, the future of the children, the hardships that I had to experience as a widow, and the financial collapse. Meanwhile, my grandmother, who was alone, left us forever. My new husband worked, but did not spend or give a single penny to the household expenses. The teachers of the school said that both my children show a natural eagerness to learn. Don't disrupt children's education. Anyway, teachers asked me to teach my children. What should I do if I am stuck at home even though the teachers say so? So, I went to work in a shop in the city. In the end, my husband took away the money I earned by force. After that, it was found out that he was heavily addicted to drugs. I had a new problem.

I could not even pay the monthly income for a few days. The son was preparing for the general examination. It takes a lot of money to educate children. Every day there was no one to give money for loans and handouts, and even if there were, people would not give money without any collateral. I had a dear friend who was quite a handful, and I talked to her about this, but at first people didn't say anything will try to help you with something" and left. The next day she met me personally and made a proposal. I will not sell my body even if there are many difficulties" I came home with a strong thought. But more and more food at home became scarce. More money was needed for children's learning. My second husband bothered me by asking for money. Frequent crying and fighting. Even though it is said that even dogs don't eat money, if money is not plentiful, all you have to drink is tears." I must be wrong. But that's what I experienced in practice. So I will not put my foot back" I thought to myself. From the very first job, I earned the same amount as the salary of the day I worked in the shop. A few such jobs are probably like a monthly salary.

The day came when I took a bitter decision and went in search of a sweet life. I met my dear friend and agreed to her proposal. That first experience cannot be described in words. That day, I thought that sleeping with someone whom I have never seen, never spoken to, and who is so cute is not as easy as earning money. I cried for hours after the task was over. If my father had not left me alone that day, if my mother had been with me, if my first husband had not died... etc. the voice. So, I will not put my foot back" I thought to myself. From the very first job, I earned the same amount as the salary of the day I worked in the shop. A few such jobs are probably like a monthly salary. Indicated to the outside world that I went to work in a shop and chose the profession of daily sex worker was a different woman. Economically rich today. Men from all walks of life sought me out. These are coming. Some people love me. Love divides. After reading certain pages of my life story, various donations and gifts are given. Sadness and happiness are shared. In the meantime, not a single penny was lost for the amount paid. in the meantime, there are those who take advantage of the money they pay without losing a cent, and those who think like beasts, take, bite, tear, injure and leave. I have been suffering a thousand times in this world of lust, and today I am spending hours of relief. Among the dreams I had, my favorite

dream was that my two children would not be touched by the harsh winds of the society I experienced. They have built oases. But, every grain of sand in the worlds they built was supplied by the money I earned from sex work.

My son passed the exams with top marks and got university admission. He also passed there with high marks and is currently living abroad. They are married and have two children. They even have citizenship there. I even earned the money needed to go abroad because of my profession. My daughter is also a graduate. She is a teacher in a public school in another province of the country. My silent career was the reason for all these successes. Every penny I earned as a sex worker was dedicated to the children to conquer the world that I did not get. But even though we keep it a secret that I am a sex worker, my daughter has somehow heard by now. She herself declared that she had left me as an abomination. Compared to the prevailing social background of the country, it seems reasonable. It is comforting to have my son call me every now and then to ask how he is. And he sometimes sends a little money for my expenses. But even now, I am planning to spend the rest of my life without burdening my children. The sex profession gave me strength for that.

Even so, I still earn money from this profession. My second husband is now a sick person due to being an alcoholic. I also spend the money I earn from sex work on his treatment. My grandfather, who was single, also passed away from us some time ago. Even the funeral was done with the money I earned. There are no great goals in this life. He did good to everyone he could. We see in books and media that parents are heroes when children rise to the top. But that heroism depends on one's profession or society.

ඔබේ අදහස් අපට ලියන්න / **உங்கள் கருத்துக்களை எங்களுக்கு எழுதுங்கள்**/ Please share your comments with us.

Space for Freedom

Community Encouragement Foundation,

04th Lane, Ratmalyaya,

Colombo Road,

Puttalam, Sri Lanka.

https://sites.google.com/view/cefoundation/home | https://web.facebook.com/profile.php?id=61563354009566
cefputtalam@gmail.com | Indranikusumalatha@yahoo.com | +9477 326 40 27

Presente By :

Community Encouragement Foundation

Funded By :

SWASA

"All Rights Reserved"

This book is a property of Community Encouragement Foundation